

“SAVAŞ DEĞİL SINIF SAVAŞI”

ABD'nin İran'ın en üst düzey askeri komutanı Kasım Süleymani'yi Irak'ta öldürmesi, tüm dünyada savaş çanlarını çaldırmaya başladı. Egemen güçler birbirlerine misilleme tehditleri yağdırırken, halklar yeni bir savaşın kendileri için ne anlama geldiğini biliyor ve isyan ediyor. Amerika'da 70'ten fazla şehirde binlerce Amerikalı 4 Ocak günü savaş karşıtı eylemler yaptı.

“Artık Savaş Yok”, “Barış İçin İnsanlık”, “Savaş Yok, Barış”, “İran'dan Ellerini Çek”, “ABD Ortadoğu'dan Dışarı”, “Adalet Yoksa Barış Yok” ve “Savaş Değil Sınıf Savaşı” sloganları atılan eylemlerde halkların en başta gelen talebi askerlerin evlerine geri dönmesi... İnsanlar “Adalet yok, barış yok. Askerlerimizi Ortadoğu'dan çıkartın” diyor. Washington'da da protestocular, Beyaz Saray'ın karşısındaki Lafayette Parkı'nı doldurdu, “Irak'ı Bombalamayı Durdur” dedi.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

8 - 22 Ocak 2020 / S 91 / 2 TL

YIKIM SAVAŞLARI KAPIDA: HER YERDE EMEĞİN İKTİDARI İÇİN İLERİ!

Artık savaşları derecelerine göre tasnif etmenin olağanlaştığı aşamadayız. Savaşıklık ve savaş ayrımı çoktan kalktı. Savaşın sürekliliği tek gerçeklik. Ama türü, düzeyi, kapsamı değişiyor.

Şu sıralar, Ortadoğu ve Doğu Akdeniz bölgesine dünyanın yığınağı yapılmış durumda. Halihazırda bir dizi sıcak çatışma, irili ufaklı muharebeler dizisi olarak sürmekte olan savaşın büyük yıkım savaşına dönüşmesinin eşiğine her geçen gün daha çok yaklaşıyoruz.

Mevcut şartlarda büyük yıkım savaşını başlatmanın henüz kendi çıkarlarına uygun olmadığını düşünen ABD, uzun bir süredir hamlelerini, hasımlarının “ABD ile doğrudan savaşı göze alamamaları” üzerine kuruyor. Kendisi doğrudan büyük savaşları başlatmazken, o sınıra çok yakın sert hamleler yaparak hasımlarını baskı altına alma yolunu tutuyor. Bu hamleler öyle seçiliyor ki, hasım, bu hamleyle uygun karşılık vermek isterse büyük bir yıkım savaşını başlatmayı göze almak zorunda kalacak.

3 Ocak'ın erken saatlerinde ABD ordusunun Kasım Süleymani'ye ve El Mühendis'e yaptığı suikast, bu politikanın en riskli hamlelerinden biri. Riskin büyüklüğü Washington adına arabulucular katarının büyüklüğünden de anlaşılıyor. Bölgenin tüm gerici devletleri “tansiyon düşürme görüşmeleri” adına Tahran'a doluşuyor. Uluslararası hukukun son kısıntılarını da ayaklar altına alan bu ABD saldırısı, yıkım savaşını düzeneğini tetikledi bile. Beyaz Saray bir yandan “gerilimin tırmanmasını istemiyoruz”

açıklamaları eşliğinde arabuluculardan medet umarken, diğer yandan “misilleme olursa yıkıcı bir saldırı yaparız” tehditleriyle harekete geçirdiği düzeneğin ürkütücü olası sonuçlarından kurtulmaya çalışıyor. Tüm bu çelişik ve karmaşık süreç, İran'ın gelmekte olan misillemeleri sonucunda hızla büyük yıkım savaşına dönüşmek üzere. Bu savaş İsrail'den Afganistan'a, Fars Körfezi'nden Afrika Boynuzu'na uzanan bölgeyi cehennem ateşiyle kavurma potansiyeli taşıyor. Hatta nükleer silahların ateşlenme riskini barındırıyor.

Hepsi bu değil. Doğu Akdeniz'deki muazzam askeri yığınağa ek olarak Ankara-Trablus anlaşmalarının sonrasında Meclis'ten geçen Libya'ya asker gönderme tezkeresi, bölgedeki dengeleri zorlayan, daha geniş çatışmaları tetikleme potansiyeli taşıyan bir adım. Bir süredir Suriye'den Libya'ya TSK uçaklarıyla taşınan dinci çeteler, paralı asker olarak savaşa dahil olmuştu. Şimdi doğrudan Türk ordusu sürece dahil oluyor.

Binyılın başında Washington'ın neonon'larının dillerinden düşmeyen “Büyük Ortadoğu” eşzamanlı olarak yangın yerine dönüşmek üzere. Tabii olası savaş bu sınırlarda kalacak olursa...

Savaş, kapitalizmin genetik özelliklerindedir. Kapitalist bir dünyada yaşayıp savaşıp bir dünya istemek, hayalcilikten öte bir şey değildir. Kapitalizmin egemen olduğu dünyamızda savaşların yaşanmadığı “barışçıl dönemler” hiç olmadı.

4

GENÇLİK GELECEK GELECEK SOSYALİZM!

Devrimci Öğrenci Birliği DÖB, geçinemediği için okulu bırakan, yaşamına son veren sıra arkadaşları Sibel Ünlü ve pek çok arkadaşları için Kadıköy'de eylemde idi. 5 Ocak günü, dövizler açarak sloganlarla kendilerini geleceksizliğe, işsizliğe, yıkıma sürükleyen kapitalizme karşı mücadeleye çağrı yaptılar.

Öğrenciler “Kapitalizm bizi geleceksizlik sarmalında sıkıştırırken, bilimsel eğitim tasfiye edilirken, liseler imam hatipe çevrilirken gençlik isyan ediyor, baş kaldırıyor. Geleceğimiz için sosyalizm kavgasını büyütelim!

Geleceksizliğe, açlığa, yoksulluğa, geçinememeye karşı safları sıkılaştırılm, devrim mücadelesini büyütelim!” çağrısı yaptılar

DİJİTAL TAKOGRAF NAKLİYECİLERİ İSYAN ETTİRDİ

Dijital takograf uygulamasını protesto eden kamyoncular, 2-3 Ocak günleri pek çok şehirde eylemde idi.

“Dijital Takograf” ya da “Sayısal Takograf”, 1 Ocak itibarıyla karayolu ile yolcu ve eşya taşımacılığı yapan ticari araçlarda kullanılması zorunlu.

Nakliyeciler ve Odalar sistemin pek çok yerde alt yapısı olmadığını, akıllı telefon kullanamayan sayısız kamyoncu olduğunu ve maliyetinin çok yüksek olduğunu söylüyor.

TEM Otoyolu, Konya, Kırıkkale, Nevşehir, Çorum, Karaman başta olmak üzere tüm otoyollarda iki gün boyunca yolları kapatan kamyonculara 3 Ocak günü polis saldırarak, gözaltına almaya başladı.

KATİL BUNALIM DEĞİL KAPİTALİZM

Üsküdar Belediyesi'nde işten atılan ve 12 hafta boyunca eylem yapan işçilerden 32 yaşındaki Recep Kılınçarslan, 2 Ocak günü maddi sıkıntılar nedeniyle yaşamına son verdi.

Eylem yapsalar da sonuca ulaşamayan, iş bulamayan işçiler ekonomik sıkıntılarla boğuşuyor. Recep'in işçi arkadaşlarından biri, “İki hafta önce görüştüğümde 'dayanamıyorum' deyişi kulaklarımda, çıldırıyor” diyor.

İşsizlik, yoksulluk, bunalım yüzünden son yıllarda intihar edenlerin sayısı yüzlerle ifade ediliyor. Ve bu cinayetlerin katili “bunalım” ya da “depresyon” değil KAPİTALİZM!

>>Editör...

ABD ORTADOĞU'DA SONA DOĞRU!

İranlı general Kasım Süleymani'nin ABD tarafından Irak'ta öldürülmesi yeni bir savaşa; dahası devletler arası bir dünya savaşına yol açacak mı? Şimdi, zihinleri meşgul eden başlıca soru budur.

Gelişmelerin şu ya da bu yanını öne çıkararak, bu soruya pek çok yanıt verilebilir. Ancak verilecek her yanıt gelişmeleri bütünlüklü ve çağın karakterini temel almadıkça tek yanlı olacak ve bu yüzden de eksik, haliyle doğru olmaktan uzak bir yanıt olacak.

Doğru ve bütünlüklü yanıt ancak çağımızın, doğru saptanmış temel karakteristik özelliğinin temel alınmasıyla mümkündür.

3

Ayaktanmaların Zaferine Katkıda Bulunalım

C.Dağlı

2

Tarihsel Eşik

Deniz Karadeniz

4

Aşırı Muhalefetçiliğin Kırmızı Çizgisi

Umut Çakır

5

Lenin'de İşçi Sınıfının İlk-Acil Görevi -3

Umut Çetiner

8

“Zamanın Ruhu”nu Doğru Kavramak

Ali Varol Günel

10

Mutluluğu Yaratmak... Va Da Sinan

Abbas Gün

11

AYAKLANMALARIN ZAFERİNE KATKIDA BULUNALIM

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Proletaryanın toplumsal ayaklanmasının etkisi koşullara göre değişir. Bu etki, dünyanın bugünkü devrimci koşullarında çok büyük ve derindir.

Bir ülkede ortaya çıkan büyük bir eylem, bir ayaklanma ve devrim, dünya devriminin bir mevzisi ve ateşleyicisidir. Başka yerlerde devrimleri tetikler ve dünya tarihini hızlandırır. Proletaryanın toplumsal ayaklanmasının zaferi, toplumsal devrim, dünyanın başka yerlerindeki emekçileri bu yönde teşvik eder ve yüreklendirir.

Devrimde zafer, emekçilerin mücadeleye ve örgütlenme yeteneklerine bağlıdır. Mücadele ve örgütsel yetenek eylemlerde, çatışmalarda kazanılır. Militan mücadele ilk planda bir zafer vermesinde, zafer kazanacakları yetenek, militan bir mücadelede edinilir. Reformistler kitleleri militan mücadeleden uzak tutarak, onların mücadeleye yeteneğini öldürüyorlar. Bu demektir ki, reformist siyasetlerle hareket eden emekçiler, hiçbir zaman zafer yüzü göremezler.

Aynı ayrı yapılan eylemlerin devrimini hazırlamada rolünü ve önemini küçümseyenler bilmelidir ki, genel ve birleşik halk ayaklanmaları, bu eylemlerden doğar. Şili, Ekvador, Kolombiya, Lübnan, Irak ve bir çok yerde eylemlerle başlayan kitle hareketleri, genel ayaklanmaya dönüştü. Komünist proletarya bu eylemlere büyük bir önem verir, içinde etkin olarak yer alır ve politik olarak yön verir.

Dünyada son yirmibeş yıl içinde gerçekleşen ayaklanmalar, zengin deneyim biriktirdi. Bu birikim bir çok yönüyle irdelemelidir.

Eylemler, isyan ve ayaklanmalar kolektif bir yapıya sahiptir. Eylemlere katılan herkes, bütünü bir parçası olan bir görevi yerine getirir. Daha doğrusu böyle demek gerekiyor. Her eylemci

kendine düşen görevi yerine getirirse, eylem başarıya ulaşır. Devrim, eylemcilerden, sayısız insanın eylemlerinden oluşan kolektif bir dehadir.

Her devrimci eylemde, daha kapsamlı olarak da bir devrimde emekçi halk kitlelerinin kolektif yaratıcılığı en üst düzeye çıkar. Her birey, ortak hareket içinde ve bu hareketle birlikte kendi tarihinin bilinçli bir kurucusu olur. Bunun farkında varmak her emekçiye ileriye atılmak için büyük bir itilim verir.

Ayaklanmalarda hemen göze çarpan bir yön, eylemcilerin eylemde serbest, özgür hareketidir. Eylemde serbest hareket etmek, eylemcilerin üstün tarafıdır. Büyük kalabalıklar, istediği zaman, istediği yerde eylem yapıyor, sonra istediği zaman geri çekiliyor ve başka bir zaman yeniden toplanıyor. Burjuva devlet güçleri, kitlelerin serbest ve esnek hareketi karşısında etkisiz ve yetersiz kalıyor. Eylemlerdeki kitlelerin yaratıcılığının ürünü olan bu mücadele taktiği, isyan ve ayaklanmanın olduğu her yerde başarılı sonuçlar veriyor.

Kalabalık kitlelerin eylemlerde serbest hareket etmek taktiği doksanlı yıllarda -ve daha öncesinde- sıkça kullanılan "korsan eylemler" in açıklanmış açığa kullanılmasıdır. Bu bir gerilla savaş yöntemidir. Serbest hareket, gerilla savaşının üstünlüğüdür. Nasıl ki düzenli ordular, gerilla savaş karşısında etkisiz kalıyorsa, burjuva devlet güçleri de ayaklanmaların eylemlerde serbest hareketi karşısında aynı şekilde etkisiz kalıyor. Milyonların ayaklanması, küçük eylem gruplarının esnek eylemiyle desteklenmeleri durumunda başarılı olur. Özcesi, eylemde serbest hareket etmesi, eylemlerin, isyan ve ayaklanmanın hareketine geçirici, itici gücüdür.

Yazılarımızda, ayaklanmacıların eylemleri hızla, anında organize etme, geniş toplulukları buna katma becerisi

üzerinde durduk. Ayrıca devrim ve komünist toplumun inşasında komünist partinin rolünden ve tarihi anlamından söz ettik. Buradaysa, eylemlerin, ayaklanmaların başka bir yönü üzerinde -serbest hareket üzerinde- durduk. Bunu, bizim gözlem ve değerlendirmemiz olarak ortaya koyuyoruz.

Reformistler, kitleleri burjuva iktidara karşı doğrudan eylemlerden sürekli uzak tutmak için güç üstünlüğünün egemen sınıfta olduğu gerekçesini ileri sürüyorlar. Bu görüş, sınıflar ilişkisinin değişime uğradığı gerçeğine aykırıdır. Bu anlayış sahipleri, emekçi kitlelerin mücadeledeki üstünlüklerini yok sayıyor.

Devrimci bir dünya görüşü ve bilimsel sosyalizme dayanma; her koşul, durum ve ortamda devrim için mücadele anlayışı, siyasi parti olarak örgütlenme -ki bu adım, toplumsal devrimin zaferinin güvencesidir; devrimci sınıf savaşını süreklileştirme, devrimci süreci devam ettirme; yalnızca örgütlü bir güç olmayıp, aynı zamanda bir güç örgütü biçiminde örgütlenme; sınıf savaşımının zengin deneyimine sahip olma; devrimci eğitim ve hareketin eylemde şekillenmesi; militan mücadele, pekişen savaş kapasitesi, karakter sağlamlığı, sınırsız özveri, devrimci coşkunluk, proleter ateşlilik (devrim ateşi), devrimci enerji, devrimci cesaret, devrimci kitle kahramanlığı, enternasyonal dayanışma, zafirimizin olmazsa olmazı teorik pratik birikim, toplumcu gerçekçi sanattır. Tek kelimeyle nicel ve nitel üstünlüğümüz girdiğimiz savaşta zafer bizimdir.

Devrimci bir bakış açısına sahip olmayanlar, mücadeleye üstünlüklerimizi gerçek anlamıyla değerlendiremezler. Oysa ki, nicel ve nitel üstünlüğümüz sınıflar arasındaki güçler dengesini etkiler ve bu dengenin lehimize çevrilmesini sağlar.

Bugün milyonlar kapitalist sınıfa karşı savaşıyor. Ezilen ve sömürülenler, özlemlerini gerçek yapmak için her yerde birleşik bir güç olarak öne atılıyorlar. Bu güç, henüz öncül sınırlı olduğu dönemlerde, egemen sınıfın, faşizmin ağır saldırılarına her defasında daha fazla devrimci mücadeleyle yanıt verdi. Devrimci eylemler yalnızca savunmaya yönelik olmadı, saldırıya da içerdi. Hareket, bu topraklarda burjuva gericiliğine karşı saldırgan, hücumcu bir anlayış ve pratikle davranarak devrimci değerler yarattı. Bugün ayaklanan halk kitleleri bu değerlere dayanıyor. Hareket devrimci temelde doğru, devrimci temelde ilerledi ve devrimci bir çizgi izleyerek hedefine ulaşacak.

Bir çok büyük eylem ya da bir dönemi kaplayan eylem dizisine rağmen, mücadele her yerde devrimin zaferiyle sonuçlanmadı. Fakat kitle hareketi daha sonraki süreçte daha güçlü olarak ortaya çıkmışsa, bir önceki dönemlerde atılan devrimci adımların buda büyük etkisi var. Latin Amerika son yirmibeş yıldır tam bir ayaklanmalar kıtasına dönüştü.

Ayaklanma bir çok yerde devrimine dönüştü, bir çok yerdeyse dönüşmek üzere. Bu sonucun alınmasında altmışlı, yetmişli yıllardan doksanlı yıllara kadar kesintisiz olarak süren devrimci mücadelenin tartışmasız yeri var. Bu etki, eylemlerin militan bir çizgide gelişmesi rolünü oynuyor. Eylemler militan devrimci bir çizgiye oturduğu için emperyalist kapitalist sistemin müdahalesi sonuçsuz kalıyor.

Proletaryanın sınıf mücadelesi tarihinde ileri olan, devrimci olan ne varsa tümünü temsil edenler, devrimci olarak hazırlanlardır. Devrimi ilerinin sorunu olarak görenler, mücadele tarihinden güncel sınıf kavgasına taşıyacak bir sonuç çıkaramazlar. Sorun komünist hareketin mücadele tarihini incelemek

değildir yalnızca. Bu tarihi devrimci bir anlayışla ele almaktır. Proletaryanın bir siyasi parti olarak tarih sahnesine çıktığı dönemden bu yana mücadele tarihine bir çok büyük eylem ve devrim sığdırdı. Daha ileriye gitmek için yeni olan çok şey yaratmak gerekir. Fakat bunun için mücadele tarihimizden katabileceğimiz değerler olduğunu bilmeliyiz.

Proletaryanın sınıf mücadelesi tarihinden çıkardığımız bir sonuç şudur: Burjuvazi iktidarda kaldıkça, emekçilerin çok zorlu eylemlerle uzun ve sancılı bir savaşla elde ettiği hiçbir kazanım ve sınıfsal mevzi güvende değildir, her an yitirmeyle karşı karşıyadır. Buradan şu devrimci sonuç çıkar: İşçi sınıfı ve diğer emekçiler, ilk ve başlıca görev olarak, iktidarı ele geçirmelidir. Ancak emeğin devrimci iktidarında emekçilerin kazanımları güvencede olur. Durumun bu noktaya kadar varmaması için yönetici sınıf, anti-kapitalist ayaklanmanın başladığı her yerde katliamlara başvuruyor. Tüm dünyanın tanık olduğu gibi yapılan katliamlar, hiç bir şekilde sonuç vermiyor. Ayaklanarlarsa zafer için devrimci zor, araç ve yöntemlerine daha fazla başvuruyor.

Dünyadaki ayaklanmalar karşısında devrimci emekçilerin tavrı, yalnızca ayaklanmaların zafere ulaşmasını istemek değil, zafere katkıda bulunmak biçiminde olmalıdır. Katkımızı iki biçimde yapabiliriz: Enternasyonal dayanışma görevlerimizi yerine getirerek ve yaşadığımız topraklarda devrimi gerçekleştirerek.

O Günlerden Bugünlere Adımlarımız Daha Da Güçlendi

Bir yılı daha arkamızda bırakıyoruz. Bu vesileyle size bir "mutlu yıllar" faksı gönderelim dedik. Yazmaya oturduğumuzda takvime bakınca 19 Aralık'ın da geldiğini gördük. Zaman ne çabuk geçiyor. 19 yıl öncenin o unutulmaz anılarını anımsadık.

19 yıl önce bugün biz Ümraniye'deydik. Lapa lapa yağan karın altında, delik deşik duvarların arasında dimdik başlarıyla duran yüzlerce devrimci kadın ve erkek... O soğuk günde gücümüzün, öfkemizin ve inancımızın içinde, bir kar kadar sıcaktık... Taze dumanıyla tüten Ümraniye'yi arkamızda bırakırken, eşitsiz koşullarda yürütülmüş bir muharebenin muzafferleri olduğumuzu bilerek, kendimize, devrimci işçi sınıfına ve emekçi halklara duyduğumuz güvenle atıyorduk adımlarımızı.

O günlerden bugünlere geçen sürede, adımlarımız daha da güçlendi, kararlılığımız daha da pekişti. Burjuvazi dün olduğu gibi bugün de "içeriye düzene sokmadan" dışarıya düzene sokamayacağını bilerek, devrimci tutsaklara yönelik sürekli yeni saldırıları gündeme getiriyor. Fakat dün olduğu gibi bugün de ne tutsakların iradesini kırabiliyor, ne de emekçiler sokaklardan çekiliyor. Bu, devrimin gücüdür, güncelliğidir.

Devrimci tutsaklara yönelik her saldırı, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik bir saldırı olarak emekçilerin temel gündemlerinden biri olmalıdır. Devrimci tutsakları özgürleştirmeyi hedeflemeyen, bunun devrim ile bağıni kurmayan işçi sınıfı ve emekçiler de zincirlerinden kurtulamaz.

Sonsuzluğa uğurladığımız dostlarımız, yoldaşlarımız... Onlar bilincimizde ve yüreğimizde hiç tükenmeyecek ışıklarıyla sonsuzca parlayacaklar... Daima...

Kaçığa Çıkan Çocukların Yazgıları...

İzmir Emek ve Demokrasi güçleri, 28 Aralık Cumartesi günü saat 17.00'da Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde Roboski Katliamı anması gerçekleştirdi.

Basın açıklaması esnasında sık sık "Roboski'yi Unutma Unutturma", "Dersim Maraş Roboski Unutulmaz Hiçbiri", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganları atılırken, yapılan konuşmalarla çevredekiler anma etkinliğine davet edildi.

Katledilenler anısına gerçekleştirilen saygı duruşunun ardından başlayan anmada okunan basın açıklamasında "o gün kaçığa çıkan çocukların nefeslerinin buharı, aynı yazgıyı paylaştıkları katırların nefeslerinin buharlarıyla birleşti. Avcularının elleri katırlarının etlerine karıştı. 34 kişi böyle can verdi Şırnak'ın Uludere ilçesine bağlı Roboski köyünde. 28 Aralık 2011 günü

ölüm onları soğuk bir gecede yakaladı. F-16'lar gökten ölüm yağdırdı. Kar, kana boyandı. Toprağın üstündeki ölümler, ROBOSKI ölümleridir.

Devlet biliyordu Şırnak'ta fabrikaların olmadığını, biliyordu iş ve işçilik kelimesinin bölgede sadece bir kavram olduğunu, biliyordu halkın geçim kaynağını ve biliyordu bu halkın ka-

çakçılık yaptığını. Herkesin bilmesine rağmen o gece kaçığa giden canların üzerine bombalar yağdı, parampaşa edildi 34 canın bedeni, hayalleri, umutları...

Roboski katliamının üzerinden 8 sene geçmesine rağmen hiç kimse yargılanmadı ya da adaletin karşısına çıkmadı, çıkarılmadı" dendi.

Anmaya HDP İzmir Milletvekilleri Murat Çepni ve Serpil Kemalbay da katıldı. Açıklama sonrası konuşma yapan Kemalbay, katliamın üzerinden 8 yıl geçmiş olmasına rağmen ne siyasi ne de askeri sorumluların hesap vermediğini, aksine öldürme politikalarının sürdürüldüğünü söyledi. Kemalbay, Roboski Katliamı sorumlularının yargılanması için dayanışmayı ve mücadeleyi bü-yütme çağrısı yaptı. Açıklama alkışlarla sona erdi.

"Katliam Olarak Tanınsın"

İzmir Alevi Dernekleri, Maraş Katliamı'nın yıldönümü dolayısıyla 24 Aralık günü saat 17.30'da Karşıyaka Çarşı Girişi'nde basın açıklaması düzenledi.

Basın açıklaması esnasında sık sık "Dersim Maraş Roboski Unutulmaz Hiçbiri", "Gün Gelecek Devran Dönecek Katiller Halka Hesap Verecek", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı.

Açıklama öncesinde bileşenler adına konuşma yapan Mehmet Bozkurt "Yıllardır bu alanlarda Maraş Katliamının hesabının sorulması için buluşuyoruz ancak Maraş'ın hesabı sorulmadığı gibi yeni Maraşlar yaratılıyor" dedi.

Maraş'ta katledilenler anısına yakılacak olan çırayı bileşenler adına Zihni Çabuk yaktı. Çıra yakılmasının ardından başta Maraş olmak üzere tüm katledilenler anısına saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşunun ardından okunan basın metninde Maraş Katliamının 41 yıl önce tüm dünyanın gözleri önünde gerçekleştirildiği, bugünün kanlı ve kara bir gün olduğu söylendi. İktidar dinamiklerinin yıllardır demokratik paylaşım kültürünü geliştirmek yerine çatışmayı, asimilasyonu ve tarihi kökleri topyekün imhayı tercih ettiği ve bunun tarihsel bir hastalık olduğu belirtildi.

Maraş'ın tüm dünyada katliam olarak tanınması için topyekün ısrarda bulunma çağrısı yapılan açıklama, katledilenler anısına lokma dağıtılmasıyla sona erdi.

Zırlı Araçlarla Katliam Sürüyor

Benzeri haberleri defalarca yazdık. Her defasında da son olması dileğiyle... Ancak Kürdistan'da zırlı araç katliamlarına her geçen gün yenisi ekleniyor.

27 Kasım Cuma günü Amed'de HDP İl Binasını abluka altına alan çevik kuvvet polis araçlarından biri, 33 yaşındaki İnşaat Mühendisi Cihan Can'ı ezerek katletti.

Mobese görüntülerinde, Turgut Özal Bulvarı üzerinden karşı karşıya geçmek isteyen Cihan Can'a çarpan çevik kuvvet aracının Can'ı uzun süre sürüklediği, polisin durumu fark etmesine rağmen durmadığı görülüyor. Cihan Can, olay yerinde hayatını kaybetti.

Cihan Can, ertesi gün Yeniköy Mezarlığı'nda toprağa verildi. Ve 29 Aralık günü açıklanan ön otopsi raporunda, araba tekerleklerinin Can'ın bedeni üzerinde gidip gelmesinden kaynaklı birçok yerinde ekimoz (ezik) ve laserasyon (yürtük) olduğu tespit edildi...

Daha önce yaşanan zırlı araç "kaza"larında da otopsi ve görüntülerde yaşananların bir katliam olduğu görülse de, mahkeme kararları ve savcılık raporlarında hiç bir kasıt bulunamadı ve ya basit "kaza"lar olarak ele alındı ya da ölen canlar "suçlu" bulundu.

6 yaşından 70'ine, 2008-2018 arasında en az 36 kişi hayatını kaybederken, sadece bu sene Okmeydanı'ndan Dersim'e, Amed'e katledilenlerin sayısı 10'u buldu...Kan dökmeye devam ediyorlar; ama er ya da geç döktükleri kanda boğulacaklar...

Editör

ABD ORTADOĞU'DA SONA DOĞRU!

Baş tarafı 1. sayfada

İki temel noktaya işaret etmek gerekir. Birincisi, insanlık tarihi, kapitalizmden komünizme geçişle karakterize olan bir evreye, yeni bir evreye girmiş bulunuyor. Bu evrenin temel özelliği, proletarya ve emekçi sınıfların "ayaklanmalar yüzyılı" olması; emperyalist-kapitalist sistemin, emperyalist hegemonyanın bir değil, bir çok yerden kırılıyor olmasıdır. ABD'nin saldırganlığının temeli burada aranmalıdır. ABD, saldırganlık ve savaşlarla bu sürecin önünü kesmeye çalışıyor.

Bağdat Büyükelçiliği'ni basma girişimi ABD'ye Ortadoğu gibi hayati bir bölgede yolun sonunu göstermekle kalmadı, Ortadoğu'dan nasıl ve kimler tarafından sökülüp atılacağına da göstermiş oldu. Dahası, Iraklı silahlı güçler, Amerikan üslerini kuşatarak Amerikan askerlerini etkisiz hale getirme tehdidini savurmaya başladılar.

Süleymani suikastından hemen önce Irak'ta toplumun geniş bir kesimi, buna emekçi sınıfların öfkesinden korkan burjuva güçler de dahil, ABD'nin Irak topraklarından sökülüp atılmasının yollarını tartışmaya başlamışlardı. Büyük bir ayaklanmanın tam ortasında, ayaklanma sürüp giderken ABD'nin Irak'taki varlığının tartışılması ABD açısından tehlikenin büyüklüğüne ve ciddiyetine dair bir işaret. Irak topraklarından sökülüp atılmak, ABD hegemonyasının çöküşünün resmen ilanı olur. Bağdat büyükelçiliğinin kuşatılıp işgalle tehdit edilmesi, ABD'ye 1979 Tahran Büyükelçiliği baskını kabusunu yaşattı.

ABD, tüm bu gelişmelerden İran'ı sorumlu tuttuğu için, savaş ilanı anlamına gelecek şekilde, Kasım Süleymani suikastıyla yanıt verdi. Belki de daha önemlisi, ancak Kasım Süleymani'nin gölgesinde kaldığı için sözü pek edilmeyen, Haşd el Şabi'nin komutanının öldürülmesi oldu. Çünkü, Ebu Mehdi El Mühendis'in öldürülmesinden sonra, Iraklı tüm milisler, ABD'yi Irak'tan söküp atmak için ellerinden geleni yapacaklar; yapmak zorundalar.

Tüm dikkatler İran üzerinde ama asıl fırtına ABD'nin -ve varsa öteki emperyalist devletlerin- Irak'tan sökülüp atılması sürecinde kopacak. ABD, askeri yönden ne kadar güçlü olursa olsun, Irak emekçi sınıflarının ve proletaryasının gücü karşısında çaresizce taşı tarağı toplayıp çekip gitmek zorunda kalacak. Tıpkı 1982'de Lübnan'dan çekip gittiği gibi. Fakat sonuçları bakımından Lübnan hezimetini gibi olmayacak. Irak'ta uğrayacağı hezimet, ABD ile birlikte emperyalist-kapitalist hegemonyanın çöküşünün resmi ilanı olacak. ABD'yi Kasım Süleymani ve Ebu Mehdi El Mühendis gibi iki önemli figüre suikast düzenleyecek kadar aklını basheden alan mesele budur.

ABD, Irak topraklarından sökülüp atılmayı engellemek için, bir güç gösterisi olarak, suikaste başvurdu. Fakat attığı adım, tam tersi sonuçlar vererek Irak'tan atılma sürecini hızlandırmaya başladı bile. NATO, Irak'taki eğitim faaliyetlerini askıya aldı; ABD tüm vatandaşlarına Irak'ı terk etme çağrısını yaptı.

Bu süreçte İran, Irak ve bölge ülkelerinin proletaryası nasıl bir yol izlemeli?

İran burjuvazisi ve dinci gerici iktidar, anti-Amerikan havayla işçi ve emekçi sınıfların desteğini alma operasyonuna başladı bile. Irak'ta ise durum biraz daha farklıdır. Irak'ta büyük burjuvazi anti-Amerikan bir safta bulunamaz. Bu ülkenin büyük burjuvazisi ve onun politik temsilcileri, ABD'ye bağlılık ve sadakati sık sık ifade etmek zorundalar; ediyorlar da... Ancak burjuvazinin bir kısmı, İran'la bağlantılı kesim için durum farklıdır ve bu kesim milis güçler sayesinde belli bir etkiye sahipler.

Bununla birlikte, Irak'ta ABD ve işbirlikçi burjuvaziye karşı savaşın başını Irak proletaryası ve emekçi sınıfları çekiyor. Irak burjuva güçlerinden bir kısmı, emekçi sınıflardan tecrit olmamak ve olası bir zaferin üzerine konmak için şimdiden Irak emekçileriyle birlikte ABD emperyalizmine karşı savaşacaklarını açıkladılar.

Bu toz-duman içinde proletaryanın ve emekçi sınıfların doğru devrimci yolu bulmaları, kendi bağımsız sınıf çıkarlarına sıkı sıkıya bağlı kalmalarından geçiyor. Bu yol işçi ve emekçi sınıfları burjuva sınıfın yedeğine düşmekten kurtaracak yoldur.

Her iki ülkede son aylarda ortaya çıkan ayaklanmalar, bu ülkelerde devrimci durumun varlığını ve devrimin pratik bir sorun haline geldiğinin tartışmasız göstergeleridir. ABD emperyalizminin bu ülkelerden ve Ortadoğu'dan sökülüp atılması,

devrimi, proletarya ve emekçi sınıfların politik ve ekonomik iktidarı ele geçirmesinin koşullarını çok daha uygun hale getirecektir. İşçi sınıfı ve emekçiler, emperyalizme karşı mücadelenin tek tutarlı ve sonuna kadar gitme yeteneğine sahip güçlerdir.

İşçi sınıfı ve emekçiler özel olarak ABD'ye, genel olarak emperyalizme karşı mücadeleyi sonuna kadar götürmelidir. Ama bunu burjuva sınıfın yedeğine düşmeden, onunla uzlaşmadan, burjuva sınıfı "kaynaşmadan", burjuva sınıfa karşı devrim mücadelesinden bir an olsun vazgeçmeden yapmalıdır. Aksine, işçi ve diğer emekçi sınıflar, yoksullar kendi cephelerinden emperyalizme karşı mücadele ederlerken aynı zamanda burjuva sınıfın ABD'ye ve diğer emperyalistlere karşı mücadelede tutarsızlıklarını, yalpalamalarını, zayıflıklarını, kararsızlıklarını vb. teşhir etmeyi bir an olsun unutmamalıdır.

Özellikle İran'da Halkın Fedaileri'nin, TU-DEH'in 1979'da işledikleri hataya, dinci gerici anti-emperyalizm adına desteklenmeleri hatasına düşmemelidir.

Emekçi sınıfları, proletaryayı devrime, tam kurtuluşa götürecektir. ABD emperyalizmi, son eylemiyle bu yolu sonuna kadar açmıştır.

ABD emperyalizmi, son eylemiyle kendisinin Ortadoğu'daki varlığının sonunu getirmekle kalmadı ama emperyalist-kapitalist hegemonyanın çöküşünü; emperyalist-kapitalist zincirin pek çok halkadan kırılmasını da hızlandırdı.

İşgal Ve Katliamlar Protesto Ediliyor

Rojava'da TC ordusu ve bağlı çetelerinin sürdürdüğü, baskı, yağma ve katliamlar sürüyor. Hemen her gün yeni saldırı haberleri, yeni ölümler ve bununla beraber halkın işgale karşı protesto eylemleri, boykotlar duyuluyor.

1 Ocak günü işgal altındaki Gri Spi'den gelen infaz haberi, ertesi gün Gri Spi halkını sokaklara döktü. Omer El Heci isminde bir taksici şoförü, faşist çeteler tarafından infaz edildi.

Kendilerine Feylak El Mecid diyen çete grubu, Omer El Heci'nin taksisine el koymak istedi.

Ancak aracını vermeyen El Heci infaz edildi. Olayı duyan halk sokaklara çıktı. Aile, cenazenin intikam alındıktan sonra gömüleceğini söyledi. Kardeşi, "Çeteler kardeşimi öldürdü. Bu da cenazesidir. İntikam alana kadar cenazemizi defnetmeyeceğiz" dedi.

2 Ocak günü Gri Spi'de kitlenin eylem

için toplandı kameralara yansıdı. Halk, çete gruplarının Gri Spi'den çıkarılmasını istedi.

Öğlene doğru Belediye binası önünde bir araya gelen Gri Spililer, Omer El Heci'yi katledenlerin kendilerine teslim edilmesini ve Feylak El Mecid adlı çete grubunun kentten çıkmasını istedi.

Aynı gün Kobane'de Rus ve Türk askerlerinin ortak gerçekleştirdiği devriye yine taşlar yağdırılarak protesto edildi.

1 Ocak günü Gri Spi'nin Siluk ilçesine bağlı Zêdi ve Salhiye köylerindeki evleri basan TC askeri ve çeteleri, çoğu çocuk en az 20 kişiyi kaçırmıştı. Kaçırılanların akıbeti öğrenilemezken, halk sokaklara dökülmüştü.

Siluk sakinleri aynı zamanda yaşam koşullarının giderek zorlaştığı ve gıda gibi yaşamsal ihtiyaçların da çok yüksek fiyatlara satıldığı için tepki gösteriyor.

Irak ABD-İran Arası Çatışma Arenasına Dönüştü

2019'un son günü, haftalarca eylemlerini sürdürmekte olan Irak halkı, ABD Büyükelçiliğini hedef aldı.

Eylem, Amerikan savaş uçaklarının 29 Aralık günü İran'a yakın Haşdi Şabi koalisyonu içerisindeki Hizbullah Tuğayları'nın beş kampını bombalaması sırasında ölen 25 kişinin cenazesinin ardından gerçekleşti. Eylemciler, yüksek güvenlikli Yeşil Bölge kontrol noktalarını aşta ve Amerikan Büyükelçiliği'ne ulaştı.

Ancak Irak güvenlik güçleri, büyükelçiliğin kapıları ile eylemciler arasına girdi. Üniformalı Haşdi Şabi milislerinden oluşan eylemciler "Irak parlamentosu Amerikan birliklerini defetmeli, aksi halde biz defedeceğiz" pankartı açtı.

30 Aralık günü ise Büyükelçi ve elçilik personeli güvenlik gerekçesiyle tahliye edilirken, dışındaki Haşdi Şabi milisleri ve taraftarları "Amerika'ya ölüm" sloganları ile ABD bayraklarını yaktı ve gözetim kameralarını kırdı.

Binanın ana girişindeki güvenlik kabinesi ve büyükelçiliğin dış duvarları ateşe verildi; Irak güvenlik güçleri iki gündür araya girmeye çalışsa da başarısız oldu; Amerikan güçleri ise eylemcileri uzaklaştırmak için göz yaşartıcı gazlar kullandı.

Büyükelçilik önünden ayrılmayan Haşdi Şabi yanlıları 31 Aralık günü de oturma eylemini sürdürdü. Haşdi Şabi, ilerleyen saatlerde taraftarlarını elçilik önünden çekilmeye çağırdı. Milisler, "onları yaktık" sloganları ile Yeşil Bölge'den ayrıldılar.

Haşdi Şabi ölenler arasında komutanlar da olduğuna söylerken, Pentagon, Irak'ta üç, Suriye'de iki hedefi bombaladıklarını bildirdi. Ve son haftalarda Amerikan üslerine yönelik çok sayıda saldırı düzenlendiğini, Irak'ı bu konuda uyardıklarını belirtti. Bu gelişmeler yaşanırken Bağdat yakınlarındaki Amerikan Taji askeri üssüne dört katyuşa roketi

düştü...

ABD Başkanı Donald Trump, büyükelçiliğe yönelik saldırıdan doğrudan İran'ı sorumlu tutarak "Bedelini ağır ödeyecekleri" tehditleri savurdu. İran dini lideri Ali Hamaney ise "Eğer biri ulusumuzun çıkarlarını tehdit ederse, hiç tereddütsüz karşılık veririz" dedi. ABD Savunma Bakanlığı bölgeye derhal 750 ek

asker konuşlandıracağını açıkladı.

Ve ABD, 3 Ocak günü Bağdat'taki Uluslararası Havalimanı'nda Haşd-i Şabi komutanlarını hedef alan saldırıda İran Kudüs Güçleri Komutanı Kasım Süleymani ve Haşd-i Şabi Komutanı Ebu Mehdi el Mühendis'in öldürüldüğünü açıkladı.

İran'da üç günlük yas ilan edilirken, bunun "uluslararası terörizm eylemi" olduğu söylendi. Kısa sürede dünya çapında tepkiler ve yorumlar geldi, bunun Ortadoğu'da gerinliği iyice turmandıracağı açıklamaları yapıldı.

62 yaşındaki Kasım Süleymani, 1979 İran Devrimi sonrasında Devrim Muhafızları Ordusuna katılmış ve "kariyerine" Kürtlerle savaşarak başlamıştı. Kısa sürede komutan olarak 1980-1988 yılları arasındaki İran-İrak savaşında aktif rol almıştı. 2000'lerde ABD'nin Irak işgalinde ABD'ye karşı savaşan grupları eğitmiş ve savaşmış, Lübnan'da da Hizbullah'ı silahlandırarak eğitimlerini üstlenmişti.

4 Ocak günü ilk saatlerde yine ABD, Bağdat'ta Haşdi Şabi'ye ait sağlık konvoyunu hava saldırısı ile vurdu; 6 kişi öldü, 3 kişi ağır yaralandı.

Aylardır yoksulluk ve işsizliğin bitirilmesi, hükümetin değişmesi için eylemde olan ve hükümeti düşürmede başarıya ulaşan Irak halkının eylemleri, ABD-İran restleşmesinin ve çatışmasının gölgesinde kalmış oldu... Irak halkının devrimci mücadelesi, başlaması muhtemel kanlı bir Ortadoğu savaşı ile karşılaştı...

Ekmek Bulamıyorsak...

Yüzsüzlükte daha ne kadar ileri gidilebilir ki dediğimiz her an, eşik aşıyor ve "yok artık" diyeceğimiz yeni inciler saçılıyor ortalağa.

Her gün yeni zamlara uyanırken, asgari ücret tartışmaları yapılırken, A Haber Sağlık, "Uzun süre aç kalmak ömrü uzatıyor" buyurdu...

Toplumun ejder meyvesi suyu içenler ve simit çaya talim edenler olarak iki sınıfa ayrıldığını herkes net bir şekilde görebiliyor artık. Sermaye sınıfı, elindeki her tür silahla yoksul halklara, işçi ve emekçilere hücum ediyor. Halkların açlıkla yüz yüze olduğu süreçte artık "şükür"ün, "itaat"ın yetmeyeceğini gördükleri yeni dönemde yeni ikna yöntemleri deneniyor. Yoksulluktan insanların ardı ardına intihar ettiği dönemde insanlara "aç kalmak ömrü uzatıyor" demek, artık yüzsüzlükten, aymazlıktan öte bir şeydir.

Sermaye ne kadar polyanacılık oyna-

mayı telkin etse de, bardağın boş kısmının doludan daha fazla olduğunu gören halklar, buna cevap vermekte gecikmedi. Sosyal medyada "İntihar edenler milli geliri yükseltiyor", "Tecavüz hafızayı güçlendiriyor", "Fazla asgari ücret kısırlık yapıyor", "Rüşvet cildi gençleştiriyor", "Temiz su beyni sulandırıyor", "Dolar yükselişi bebek düşüğünü önüyor", "Zam- lar beynin adrenalin ve dopamin salgılamasına yardım ediyor", "Sokakta yatmak bağışıklık sistemini güçlendiriyor" yorumları uçuşmaya başladı.

Daha açlık üzerine söylenen sözcükler havada uçuşurken, bir "ekmek bulamıyorsalarsa pasta yesinler" yorumu Maliye Bakanı'ndan geldi. Bakan, "mobilyada KDV oranının %18'den %8'e çektik" müjdesi verdi...

Evet, ekmek bulamayanlar mobilya kemirerek uzun yaşayabilecekler...

Göçmen İşçinin Ölümü Bile Zor

Adana'nın Seyhan ilçesinde yol kenarında ölü bulunan Suriyeli işçi Mustafa el Recep'in çalıştığı fabrikada öldüğü, cenazesinin ise patron tarafından yol kenarına atıldığı ortaya çıktı.

15 Aralık'ta fabrikaya geldiklerinde işçinin tavana asılı cansız bedenini bulduklarını söyleyen işyeri sahibi ve ustabaşı tutuklandı.

Patron işyerine zarar geleceği ve başlarının belaya gireceği düşüncesiyle işçinin cesedini yol kenarına bıraktıklarını söylerken, Mustafa el Recep'in fabrikada 2 hafta önce çalışmaya başladığı, kalacak yeri olmadığı için fabrikada yattığı öğrenildi.

Yaşamak için savaş bölgesinden kaçan bir işçinin gittiği yerin dilini ve kültürünü öğrenmek zorunda olduğu, ırk baskıları altında ucuza çalıştığı bile bile, buna zorlandığı bir ülkede artık yeter diyerek yaktığı bir ateş miydi bedeni, yoksa bir iş cinayeti mi? Hangisi olursa olsun katil aynı: Kapitalizm. Örgütsüzlüğümüzden beslenen kapitalizm. Bizim ürettiklerimizi bize silah olarak kullanan kapitalizm. Dünyanın genelinde işçi ve emekçiler, kapitalizme karşı sokaklarda. Sokak, iktidarları devirip, kendi yasalarını dayatıyor. Fırtına bu topraklara yaklaşıyor...

Bir Mücadele Birliği Okuru

TARİHSEL EŞİK

Deniz Karadeniz

Dünyadaki genel durumun, gidişatın adını koymadan, herhangi bir ülkedeki durumu tüm yönleriyle kavramak mümkün değil.

Dünyadaki genel durumun proletarya ve emekçi sınıfların, ezilen halkların isyan, ayaklanma ve devrim girişimleriyle karakterize olana bir devrimci durum olduğu açık. Ayaklanmalar hiç bir zaman bu kadar yaygın, yoğun, inatçı ve evrensel bir hal almamıştı. Ama bu, artık gözle görünendir. Ayaklanmaların yaşandığından bahsetmenin artık bir esprisi kalmadı. Artık bu ayaklanmaların kaynağına, ortak neden ve özelliklerine ve asıl önemlisi gidişatın nereye doğru olduğuna kafa yormak gerekiyor.

Eğer dünyanın genelinde hayat olağan seyrinde akıyor olsaydı ve ayaklanmalar, karışıklıklar, taşkınlıklar, isyanlar sadece bir kaç ülkede ortaya çıkmış olsaydı, o durumda, bir ortak çizgiden, bir genel durumdan, bütün emperyalist-kapitalist ülkeleri boydan boya kesen bir çizgiden söz etme gereği duyulmayabilirdi. Ama durum bunun tam tersidir. Sadece birkaç emperyalist merkezde işler şimdi-lik idare eder haldedir, ama dünya geneli yangın yeridir. Öyle olmasaydı bile yine de, Fransa'daki 'sarı yelek' ayaklanmasını ve güncel genel grevi Macron'un küstahlığıyla, ABD'deki dev protestoları Trump'ın dengesizlikleriyle, bizdeki ayaklanmaları Erdoğan'ın megalomanlığıyla vb. açıklamak doğru olmazdı. Olsa olsa bunların tekil, yalıtık durumlar olmasından, bir ihtimal, söz edilebilirdi. Ama orta yerde ne işlerin doğru düzgün yürüdüğü bir ülke, ne de kendini güvende hissedene, yarınından emin bir hükümet kaldı. Emperyalist piramidin en tepesindeki iki adet boş sarı kafayı göz önüne getirir bir an için! Burjuva dünyasında liderliğin bu kadar ayağa düştüğü başka bir çağ yaşanmış mıdır? Çok değil on yıl önce, Berlusconi gibi tipler, lümpen figürler olarak, arada sırtıyordu. Şimdiki-lerin yanında Berlusconi, burjuva dünyanın asilzadesi gibi duruyor.

Ama bütün bunlar sonuçtur. Eğer efendilerin elinde, örneğin Keynesçilik gibi bir reçete ya da mesela yeni tip IMF-DB kredileriyle krizi erteleyecek, zaman kazandıracak bir çare olsaydı, o zaman sahne önünde efelenen

değil, gelecek umudu pompalayan alışlageldik politik liderleri izliyor olabilir- dik. Ama yok ellerinde böyle bir argüman.

Dikkat edilirse, dünyanın efendilerinin elinde, yalandan da olsa, uydurma da olsa, krizden çıkış yolu gösteren, bundan bahseden hiç bir program yoktur. Ama, sermaye sistemi tıkandı, insanlığı ve bütün gezegeni yıkıma sürüklüyoruz ve bu durumu değiştirecek bir çaremiz de yoktur, hal böyle olunca tüm mülkiyet ve iktidar haklarımızdan feragat ediyoruz, büyük insanlık başının çaresine baksın demelerini beklememizi gerektirecek bir neden de yok. Kimilerine çılgınca mı gelir bilmiyoruz ama, burjuvazi, mülkiyetini ve iktidarını, sefahatini ve ayrıcalıklarını koruma adına, çoktan büyük insanlığı yıkıma sürüklemeye karar vermiştir. Göze almıştır demiyoruz, karar vermiştir. Çünkü ne yaptıklarını çok iyi biliyorlar.

Dünyanın emperyalist sahiplerinin gelecek tasvirini görmek isteyenler, Hollywood'a bir göz atınsınlar. Son 20-30 yılın tüm bilim kurgu filmlerinde geleceğin dünyası için türlü çeşitli kıyamet senaryoları tasvir edilir. Nuh tufanı benzeri çevre felaketleri, radyasyon felaketleri, kimyasal ya da biyolojik savaş felaketleri, türlü çeşitli zombi fantezileri, robotlarla savaş, uzaylı istilaları (bir bu eksikti!), nükleer savaş felaketleri vb. Felaketin ve yıkımın bini bir para! Bir tane parlak, huzurlu, güneşli gelecek tasviri bulan beri gelsin.

Geçen yüzyılın sonunda, bu yüzyılın 'ayaklanmalar yüzyılı' olacağını kendileri tespit etmişlerdi. Sistemin dümeninde kendileri olduğundan, gidişatın nereye doğru olduğu konusunda yanıltıcı abes olurdu. Ve ilk yirmi yılda bu tespit fazlasıyla doğrulandı.

Burada, şunun anlaşılması önemlidir: emperyalist sermaye, 'ayaklanmalar yüzyılı'nı öngörmüştür, ama ayaklanmaya yol açan koşulları ortadan kaldıracak, en azından hafifletecek herhangi bir programı ya da olanağı yoktur. Çünkü sistem her bakımdan tıkanmış, yolun sonuna gelmiş ve ellerinde bu gidişi tersine çevirecek, yoksul halklara nefes aldıracak, durumlarını iyileştirecek hiç bir araç kalmamıştır. Bu yüzden tüm plan, hazırlık ve çabaları ayaklanmaların ortaya çık-

masını engellemeye değil, patlayan ayaklanmaların bastırma, ezme, dağıtma üzerinedir. '3. Dünya Savaşı' dediğimiz şey, daha öncekilerden farklı olarak, budur. Aslında, bir tarih vermek gerekirse, 11 Eylül'den beri belirgin biçimde yapmaya çalıştıkları şey, tam olarak budur.

Elbette emekle sermaye arasındaki mücadelenin sahası tüm dünya olduğundan ve sayısız farklı yönde irade işine girdiğinden, işler çok sade değil hayli karmaşık bir görünümle yürüyor. Biz burada olabildiğince sadeleştirilim ve ana çizgilerini ortaya koyalım.

1-Emperyalist tam ilhak süreci. Dünyanın tüm pazarlarını koşulsuz ve ölçsüz biçimde kendilerine katma/bağlama suretiyle, bağımlı kapitalist ülkelerin iç pazarlarının yıkımı, emekçi sınıfların derin bir yoksulluk içine sürüklenmesi...

2-Yıkım ve yaşamdan kovulmaya isyan eden halkların mücadele ve ayaklanmalarının her türlü araç ve yöntemle bastırılması, kuşatılması, boyun eğmeye zorlanması.

Karşı-ayaklanma örgütlenmesinin merkezinde NATO var. Emperyalistler, kendi aralarında birikmiş çelişkilere rağmen, devrimci gelişmeler ve demokratik iktidarlar karşısında, en son Bolivya örneğinde de görüldüğü üzere, tam bir uyum halinde davranabiliyorlar. Emperyalist ve gerici faşist devletlerin orduları ve NATO güçleri dışında son yıllarda örgütlenen faşist çeteler, 3.dünya savaşının ayırt edici ve önemli güçleri olarak karşımıza çıkıyorlar. Müslüman nüfusunu bulduğu ülkelerde cihatçı faşist çeteler olarak örgütlenen bu çeteler (DAİŞ, Nusra, Kaide, Taliban, Boko Haram vb), Latin Amerika'da ölüm mangaları (Kolombiya, Guatemala), Türkiye'de Osmanlı, Ülkü ya da Alperen Ocakları, Yunanistan'da Altın Şafakçılar, Ukrayna'da Banderacılar, Sudan'da cankavimler vb. isimlerle karşımıza çıkan bu çeteler uluslararası karşı-devrimin yerel paramiliter güçleri olarak çalışıyorlar. İlerlemek isteyen devrimler, sadece karşı-devrimin resmi üniformalı güçleriyle değil, faşist paramiliter güçleriyle de anladığı dilde hesaplaşmak zorundadır.

Sadece bunlar da değil. Emperyalist finans kuruluşlarından uluslararası basın merkezlerine, BM'ye bağlı kurumlardan

uluslararası yardım kuruluşlarına, İnterpol'den uluslararası 'bilimsel' araştırma merkezlerine, uluslararası mahkemelerden sinema, sanat, edebiyat, spor kurumlarına, oradan dini merkezlere kadar tüm emperyalist odaklı merkezler, eşgüdüm halinde ayaklanmaları boğmaya çalışıyorlar.

3-Yoksulluk, yıkım ve savaşlar görülmemiş boyutlara ulaşınca, göç dalgası da tarihte görülmemiş boyutlara ulaştı. Dünyanın geri kalanını yangın yerine çeviren emperyalist efendiler, kendi evlerini korumaya çalışıyorlar. Avrupa'yı Asya ve Afrika'dan, Kuzey Amerika'yı Latin Amerika'dan korumak için taş duvarlar, tel örgüler, hendekler, polis köpekleri, termal kameralar ve koca koca ordular iş yapıyor. Her gün onbinlerce insan bu lanetli engelleri aşabilmek için ölümüne yollara düşüyor. Kendi yurtlarında yaşamdan kovulanlar, en küçük bir yaşam umuduna tutunabilmek için, çoluk çocuk, ölümün gölgesinde yürüyorlar.

Emperyalist tam ilhak, yıkım ve savaşlardan beslenen göç dalgası elbette taş duvarlar ve olağanüstü güvenlik önlemleriyle durdurulamayacak. Ancak ellerinden gelen sadece budur. Bir elleriyle yarattıkları göç dalgasını öteki elleriyle durdurmaya çalışıyorlar.

4-Emperyalist merkezleri koruma adına uygulamaya çalıştıkları bir başka genel politika da, bu merkezlerde ırkçı faşist parti ve örgütlenmelerin önünün açılmasıdır. Yerli işçilerle yabancı işçilerin birliği bu merkezleri (Fransa'da görülmeye başlandığı gibi) burjuvazinin başına yıkıma yeter. Avrupa ve ABD solu sosyal şovenizmle, milliyetçilikle, uygar batılı kibiriyle tam bir hesaplaşmaya girmeden devrimci bir misyon oynayamaz.

Karşı cepheye düşman ana hatlarıyla bunları yapıyor. Ve artık hiç olmadığı kadar açıktan yapıyor. Burjuvazi geçmişte ağızından düşürmediği demokrasi, özgürlük, uluslararası hukuk, insan hakları gibi kavramları yeterince çiğnemiş bir sakız gibi, fırlatıp çöpe attı; savaş artık daha açık biçimlerle yürütülüyor. Artık sözlerin bir değeri kalmadı burjuva ağızlarında. Açıkça, gücü gücü yetene dünyasında yaşıyoruz. İşleri (suikastlar, hava bombardımanları, sabotajlar, kıskırtmalar, yaptırımlar, katliamlar, askeri faşist

darbeler türünden sıradanlaşan işlerden bahsediyoruz) kitabına uydurma çabası da lüks artık. Dünya burjuvazisi için artık söz konusu olan şey kapitalist-emperyalist sistemin beka sorunudur.

Onların karşı-devrimci işbirliğini proleterya ve emekçi sınıflar devrimci enternasyonalizm ile karşılamaları boşa çıkarabilirler. Dünya işçi sınıfının ve yoksul, ezilen halkların enternasyonal birliğini sağlamak tüm dünya komünistlerinin emek katar, su kadar, silah kadar acil politik hedefi olmalıdır. Bir ülkede ayaklanma ve devrim patladığında tüm dünya halkları onunla eyleme dayalı enternasyonal dayanışma içinde olabilmeli.

Ayaklanmanın patladığı ülkenin gerici devleti, bölgenin diğer gerici devletleri ve emperyalistler nasıl hep birden ayaklanmanın üzerine çullanyorlarsa, bütün dünya halkları da öyle hep birden ayaklanmayı desteklediklerini eylemlerle ortaya koyabilmeli. İlk etapta, dünyadaki genel gidişat hakkında ortak görüş oluşturma temelinde farklı ülkelerin proleter devrimcileri bir araya gelmeli, giderek karşılıklı deneyim aktarma ve ülkeler mücadelesi arasında koordinasyon yaratma yönünde enternasyonal iletişim ve dayanışma geliştirilmeli. Bunu yapamazsak, yani başımızda gerçekleşen ayaklanmalar ve devrimler konusunda bile açıklama yayımlanması ötesinde devrimci dayanışma eylemleri geliştiremezsek, Marx'ın Uluslararası İşçi Birliği'nden beri önmüze koyduğu görevleri hakkıyla yerine getirmemiş oluruz.

Kapitalist üretim ilişkileri artık büyük insanlığı bir cendere gibi sıkıştırıyor. Üretici güçler, insanlık bu cenderenin çeperlerini, kabuklarını dört bir taraftan çatlatıyor. İnsanlık, kendisini yıkıma uğratan bu cenderenin varlığını kabul etmiyor. Yoksulluk, işsizlik, yolsuzluk ve baskılar mahşerin dört atlısı gibi tüm dünyada at koştururken geçtiği yerlerdeki halklar ayaklanıyor. Burjuvazi artık insanlığı ne doyurabiliyor, ne yönetebiliyor ne de isyanını bastırabiliyor. Eski dünyadan yeni dünyaya geçişin eşliğindeyiz. İşimiz zor. Karşı tarafın ki ise umutsuz.

"Ne Sevinmeye Ne De Yas Tutmaya Vaktimiz Var"

"Küçük, kırılğan bedeniyle Rosa, eşsiz bir enerjinin vücut bulmuş haliydi. Her an kendinden en yüksek başarıyı bekliyor ve buna ulaşıyordu da. Aşırı yorgunluktan yıkılacak hale geldiğinde, yorgunluğunu daha büyük bir çalışmaya girişerek 'çıkartıyordu'. Çalışma ve mücadele onu adeta kanatlandırıyordu" -Clara Zetkin

Yaşamı ciddiye alıyordu Rosa... Ona emek veriyor, değiştirmek istiyordu, devrim mücadelesinde attığı her adımda yeni örnekler yaratıyordu bu nedenle. Zorlu yollarda tereddütsüz yürüdü. Karşımızdaki sınıf hain bir sessizlikle pusundaydı: Devrimin gelişini geciktirebilmek için üst üste darbeler vurdu ve en sonunda öncülerimizi katletti. Ancak devrime başka kıvılcımların sıçramasını engelleyemediler. Rosaların mücadeleye adadığı yaşamlarında yarattığı değerler her ülke toprağına özgü filizler verdi. Bu topraklarda Denizler oldu, Aysunlar, Sibeller, Sinanlar, Taylanlar oldu ve büyüdü.

5 Mart 1871'de Yahudi bir ailenin çocuğu olarak Polonya'da doğan Rosa Luxemburg, 15 Ocak 1919'a değin, devrimi ileriye taşımak için en önde mücadele yürüttü. Öyle ki daha 18 yaşındayken içinde bulunduğu gruplar ve politik görüşü yüzünden İsviçre'ye geçmek zorunda kaldı. Birçok kez zindana düştü buna karşın mücadelenin hiçbir alanında zorluklara teslim olmadı daima en önde yürüdü.

1904 ile 1906 yılları arasında siyasi faaliyetleri ve

görüşleri nedeniyle üç kez hapse girdi. Aldığı hapis cezaları onu yıldırmadı. Karl Liebknecht ile beraber Spartaküs Birliği'ni kurdular. 1916 yılında grubun devlete karşı devrimci tutumu nedeniyle yeniden Rosa Luxemburg hapse girdi. Bu süreyi de en verimli kullanmanın yollarını arayan Rosa, bu sürede birçok makale kaleme aldı.

1918 Kasım'ında Luxemburg hapisten çıkarak faaliyetlerine devam etti. Liebknecht ile birlikte Alman Komünist Parti'sini kurdular. 15 Ocak 1919'da Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht ve Wilhelm Pieck tutuklandılar. Pieck kaçmayı başarırken Luxemburg ile Liebknecht yedikleri darbelerle binicilerini kaybederler. Aynı gün, Luxemburg ölene kadar dövüldü ve ölü vücudu nehre atıldı. Liebknecht de başından yediği kurşunlarla öldürüldü. Roza'nın bedeni aylar sonra Karl Liebknecht'in mezarının hemen yanı başında toprağına verildi.

Mezarının başında başka bir öncü kadın Clara Zetkin, Alman şair Henrich Heine'in şiiriyle Rosa'nın kavgayla geçen yaşamını selamlar:

"Ben kılıcım, ben alevim
Karanlıkta size ben ışık verdim
Ve savaş başladığında öne atıldım
En ön saflarda çarpıştım

Arkadaşlarının cesetleri etrafımda yatıyor

Ne sevinmeye ne de yas tutmaya vaktimiz var

Trompetler yeniden çalıyor
Ve yeni bir savaş başlıyor."

YIKIM SAVAŞLARI KAPIDA: HER VERDE EMEĞİN İKTİDARI İÇİN İLERİ!

Baş tarafı 1. sayfada

Buna "kapitalizmin barışçıl dönemi" denen 1870-1900 dönemi de dahil! Emperyalist çağ ise savaşları dünya ölçeğine yaydı, "dünya savaşı"nı yarattı. Tüm dünyada yüz milyonlar, bu yıkım savaşlarına, darbeler, talanlara karşı sokaklara çıkıyor olsa da, kapitalist devletlerin insanlığa ve doğaya dayattığı bu savaşlar durdurulamadı. En güçlü protestolar bile savaşların başlamasına engel olmadı.

Tarih boyunca ancak kapitalist egemenliği tehdit eden bir devrim gündeme geldiğinde veya o devrim gerçekleştiğinde yağma ve paylaşım savaşları durdu. Ancak işçi sınıfı iktidara yöneldiğinde kapitalistler savaşlara ara verdi. Yani kapitalizm altında savaşı engellemek için bile proletaryanın iktidara yönelmesi, bir devrim tehdidi ile ayağı kalkması gerekti. Bütün bir tarihin en öz derslerinden biri budur!

Proletarya ile kapitalistlerin ortak bir vatani, ortak çıkarları yoktur! Kapitalistler kendi çıkarları için milyonlarca işçi ve emekçiyi savaş alanlarına sürer. "Milli çıkarlar" teraneleriyle işçi ve emekçilerin birbirlerini boğazlamalarını ister. Kapımıza dayanan savaşlarda da aynı safasatları duyuyoruz. Emperyalistler ve bölgenin gerici kapitalist devletleri kendi aralarındaki çelişkileri çeşitli düzeylerde savaşlar üzerinden çözmeye çalışırken, "milli çıkarlar" adına, din adına, anti-emperyalizm

adına işçi ve emekçileri burjuva savaş bayrakları altında toplanmaya çağırıyor. Kasım Süleymanilerden "anti-emperyalist kahramanlar" yaratmaya kalkıyor. Hayır! Her kapitalist ülkede iki farklı sınıf, iki farklı "ulus" var. Doğal olarak her kapitalist ülke işçileri için "gerçek düşman içerde"

bulunuyor. Türkiye'de de, İran'da da, Irak ve Suriye'de de... bölgenin tüm kapitalist ülkelerinde, tüm emperyalist ülkelerde, işçi ve emekçiler için "gerçek düşman a n içerde"dir! Ya k l a ş m a k t a olan yıkım savaşına rağmen İran proletaryası daha önce defalarca "gerçek düşman içerde" şiarıyla eylemler yaptı. Bu slogan, proletaryanın enternasyonal savaş sloganıdır. Bugün her zamankinden fazla tüm bölge ülkelerinde yankılanmalıdır! Savaş, korkunç bir yıkımdır. Yaşlı yerküremiz, tabiat ana, kapitalist sanayi ve savaşların yarattığı tahribata daha fazla dayanamaz. Bu yıkımı önlemenin tek yolu "gerçek düşman içerde" şiarıyla tüm ülke proleterlerinin "kendini" hükümetlerini, "kendini" burjuvalarını alaşağı edecekleri ve emeğin iktidarını kuracakları bir devrimden geçiyor.

Bir yıkım savaşı böyle bir zaferi tarihte hiç olmadığı kadar olanaklı kıyor.

AŞIRI MUHALEFETÇİLİĞİN KIRMIZI ÇİZGİSİ

Umut Çakır

Dünyanın beş kıtasında esen ayaklanma fırtınasının bu toprakları ve kıyıları dövmeye başladığı söylemek, giderek ortak bir kanı haline geliyor. Ama, müzmin dar-kafalıların her zamanki mızızlanmalarını şimdiden duyar gibiyiz: “Hani nerde, biz bir ayaklanma göremiyoruz bu topraklarda?” Sadece bir dar kafalı, sınıflar mücadelesinin karşılıklı ilişkilerini “eylem var mı, yok mu” sorusuna indirger.

Oysa pek çok alamet birikti. Salt kapalı kapılar ardında değil, açık alanlarda cesurca dile gelen öfke patlamaları, toplu intiharlar vb, hepsi bir yana, sokak eylemi yapan küçük grupların çevresini hızla saran meraklı kalabalıklar, daha somut işaretle zincirinin bir halkasıdır. Yine de, bize sorulacak olsa, en güçlü işaret nedir diye, en sefil reformistlerden Emep’in şurada burada “Devrim günceldir” konulu toplantılar düzenlemesine işaret ederdik. Varn sız milyonlarca devrimci kitlede yaşanan öfke kabarıklarını düşünün...

İsyan ve devrimlere dair haber görüntülerinin, haftalar sonra başka kütalara ulaştığı zamanlar geçiyor yazılıda kaldı. Oysa şimdi, beş kutada on milyyonları kapsayan ayaklanmalar, neredeyse saniye saniye izlenebiliyor, üstelik onbinlerce farklı kaynaktan. Muazzam yaratıcı enerjisi ile emekçi kitleler, kent savaşlarının her anını binlerce kamera eşliğinde kaydediyor; bu görüntüleri dünyada sayısız milyarları geçen insanlar izliyor, yorum yapıyor. Pratik eylemin yaratıcı biçimleri kadar, hareketin karşılaştığı politik sorunlar da benzer yoğunlukta masaya yatırılıyor. Geçen yarıyılıda, ancak örgütlü parti kadroların tartışıp çözüme ulaştırdığı konular, şimdi bizzat eylem halindeki milyonların politik gündemini dolduruyor. Bu iletişim kanalları üzerinde etkin olabilen öncüler, devrimci kitlelerin masaya yatırdığı politik sorunlara hızlıca cevap bulma şansını yakalıyorlar.

Dünyanın her yerinde milyonlar, devrimin emel sorunlarına dair tutumlarını masaya yatırırken, bu toprakların sol-sosyalist partileri de elbette bu konulara dair fikirlerini, daha fazla kendilerine saklayamazlar. Fakat her parti, kuşkusuz sınıf karakterine, geçmiş tecrübelerine ve birikimine uygun cevaplar vermekten ka-

çınmıyor. Ve bir kez daha, bu değerlendirmeler ışığında, olası bir ayaklanmada, hangi partinin nasıl bir tutum alacağını öğrenmiş oluyoruz. Devrimci proleter öncü için, bu öngörü önemlidir: aniden patlak veren ayaklanmalarda hangi partinin nasıl davranacağını önceden bilmek, hızlı ve etkin politik manevralar için avantaj sağlar.

I-Analizdeki Hata...

Söz konusu sol-sosyalist yayınlardan olan Atılım, 400. sayısında konuya dair üç uzun makaleye yer vererek, meseleyi ciddiye aldığını göstermiş. Yine de, bu politik yapının Gezi Ayaklanması’ndaki tutumunu hatırlayanlar, haklı olarak, yazılanlara ihtiyatla yaklaşacaktır. Gezi’den 2015-16 kent savaşlarına kadar, bu topraklarda, en üst biçimlere dek turmanan bir dizi ayaklanma tecrübesi yaşandı; ve her parti, bütün yazılıp çizilenler bir yana, devrimci bir ayaklanma sırasında, nasıl bir tutum sergileyeceklerini zaten çoktan kanıtlamış bulunuyor. Bu nedenle, Atılım ve diğer yayınlarda ilan edilen tutumları, bir de 2013-2016 döneminin pratiğiyle karşılaştırmakta her zaman yarar var.

Atılım, gündem yazısında sol hareketlerin genelde bu ayaklanmalara salt “analizci bir yaklaşımla” ilişkilendiğini ileri sürerken haklıdır, her ayaklanmadan pratik dersler çıkarmak ya hiç denenmemiş, ya da oldukça tali planda kalmıştır. Yine de, var olan dalganın analizindeki hataların, pratikteki hataları da besleyeceğini öne sürmemiz, gereksiz bir hatırlatma sayılmamalı. Atılım, iki noktada, küresel hareketin genel karakterine dair yanlışlık içindedir.

Birincisi, ayaklanmaları oluşturan sosyal zeminin “emperyalist küreselleşmenin neoliberal (abç) yıkım politikaları” olduğu söyleniyor. Bu tespit, eksik olduğu kadar anakroniktir-zamansızdır. Eksikliği, kapitalizmin tüm sonuçlarına değil, ama yalnızca neoliberal denilen uygulamalarına ilişkin olmasıdır. Devrim dalgası, bu tür uygulamaların epey dışında kalan İran ve Sudan gibi ülkelerle, üstelik çok daha sert boyutlarda ortaya çıkıyor. Gerçek zemin, salt neoliberal yıkım değil, kapitalist gelişmenin varmış bulunduğu aşamada ve bunun bir sonucu olarak küresel düzeyde süren iç savaşta aranmalıdır. Dünya çapında emek-savmaya arasında süren bu

küresel iç savaş, ister neoliberal, ister korumacı, ister uzlaşıcı, kapitalizmin hangi yıkım politikası uygulanırsa uygulansın, tüm kapitalist dünyayı, emperyalist merkezler dahil, ayaklanmaların, sınıfların karşılıklı ilişkilerinin gerçek zeminini sağlamaktadır. Bu analiz anakronik yönü, Trump ve Brexitçiler gibi, emperyal dünyanın efendilerinin, neoliberal denen politiklardan uzaklaşma eğilimine dikkat çekmeyişindedir. “Neoliberalizme” başkaldırı; 2000’li yılların daha en başında patlak vermişti ve kısa sürede kendi sınırlılığı içinde sönlüdü. Brezilya İşçi Partisi (PT) ve Fransa’da ATTAC gibi reformistlerin yürüttüğü dünya çapındaki kampanyada hedef, neoliberalizm diye açıklanmıştı. İstekleri, uluslararası para hareketlerine Tobin vergisi konulması ve geçmişin korumacılık ve Keynesçi politikalarının geri getirilmesinden ibaretti. İroniktir, bu “anti-neoliberal” dalganın programını hayata geçirmek, Trump ve Brexitçilere kaldı.

Analizdeki yanlışların ikinci kısmı, başlayan hareketin “sosyalist” bir hareket değil, ama bir “halk hareketi” oluşum kavranamamasıdır. Bu yanlışlık, harekete karşı belirgin bir güvensizlik tarafından besleniyor. “Eskinin öldüğü, yeninin doğmadığı”na ilişkin bir tespit öne sürülüyor. Diyalektik ve tarihsel açıdan yanlış olan bu tespit, 1920’lerin sonunda Gramsci tarafından dile getirilmiştir. Gramsci’nin bu sözlerini, genelde dünyayı sarsan isyanların faşist iktidarlara yol vereceğine dair oldukça kötümser tahminler yürüten akademisyenler kullanıyor ve pek seviyorlar. Kuşkusuz Atılım, o denli kötümser değil ama hareketi “topyekün bir kapitalizm karşıtlığına, sosyalizm arayışlarına” sahip olmadığını gerekçesiyle eleştirmek, onun bir “demokratik halk devrimi” karakterini anlamamak demektir. İsyancılar, her ne kadar kapitalizmin her tür yıkımının sebep olduğu öfkeye dayanıyorsa da, bu öfkeyi doğrudan sosyalist bir programa bağlanmanın önünde sayısız engeller var. O yüzden, Şili’den İran’a, herhangi bir ülkede (emperyalist merkezleri bu bahsin dışında tutarak söylemek gerekirse) isyanlara komünist partiler öncülük etseleleri dahi, bu partiler harekete geçen on milyonları sosyalist program çerçevesinde

değil, ama önce devrimci demokratik bir program çerçevesinde toparlayabilirler. Faşist baskılar, tekelci egemenliğin diğer tüm sonuçları, hızla harekete geçen on milyonları sosyalist programa kazanmanın engelleridir. Ancak halkçı bir devrim, proleter güçlere bu yolu açan özgürlükleri sağlayabilir.

II-Pratik ve Daha Önemli Hatalar

Buraya kadar kısaca, küresel ayaklanmanın analizine dair hatalara değindik. Ve Atılım’ın ifadesiyle, bunlar pratikte “devrimci öncülere yüklenen görevleri” tartışmanın kıyasına itmemeli. Atılım, daha fazla önem verdiği pratik yönde, daha fazla hatayı barındırıyor.

Makale, devrimci önderliği ve isyanı yönetme hazırlığının bulunmayışına özel vurgu yapıyor. Ve bu eksikliği, Latin Amerika örneği üzerinden, solun silahlı savaşımından vazgeçip “burjuva parlamentarizminin kanatları altında kendine yer edinme çabalarına” bağlıyor. Bunun doğal sonucunun, kadrolarda ayaklanma ve savaş fikriyatından uzaklaşma olduğu ifade ediliyor.

Bu satırları yayımlayan Atılım’ın, biraz aynaya bakmasında yarar var. Gezi Ayaklanması ve izleyen dönemde bu politik yapının nasıl bir tutum aldığı belleklerde hala tazedir. “Gezi’yi sandıklara taşıma” yönünde gösterilen heves, herkesten daha fazlaydı. İşi, bir oy’un bir eylemden daha önemli olduğunu söylemeye dek vardırımlardı. Ayaklanmalar tüm hızıyla sürerken, Leninist Parti’nin devrimci iktidar hedeflerine kulaklarını tıkadılar, bunun yerine “hükümet özürlü dilesin” talebini, pratik çalışmanın en başına koydular. Kimbilir belki de geçmiş hatalarından ders çıkarılmıştır. Ne de olsa ESP’nin yeni seçilen eşbaşkanı Ö.Gümüştas’ın “Bir iradesizlik hali, ne yaparsak yapalım diktatörlüğü yıkamayız ruh hali, partimizi de yer yer etkiledi” tespiti orta yerde duruyor. Yani Latin Amerikalı yasal partilerin, parlamentarizmin kısıncasına giren örgütlerin “ayaklanma ve savaş fikriyatından uzaklaşma” hali, bu topraklarda da tezahür etmiş. Örneğin, karşıımızda duruyor.

Ancak ne yazık ki, geçmiş hatalardan gerekli dersler çıkarılmadığı, ESP eşbaşkanının aynı röportajda (12 Temmuz sayısız) “Kürt sorununda anayasa sürecini

bayraklaştırma” temel hedefi açıklandığında zaten yeterince anlaşılmaaktaydı. 300. sayıya yer alan gündem yazısı ise bu noktada daha fazla kanıt sunuyor. Ayaklanmayı politik-askeri bir eylem olarak gören ve ciddi hazırlıklar öneren yazı, meseleyi getirip “özsavunma örgütleri”ne bağlıyor. Oysa devrimci marksizmin, “her savunma silahlı ayaklanmanın ölümüdür” kuralına verdiği önem, konuya az çok aşına olan herkes tarafından gayet iyi bilinir. Kuşkusuz, Atılım yazarları da, ayaklanmaya dair Marksist yaklaşımları okumuşlardır. Buna rağmen, kitlesel şiddet ve askeri yalıtık eylem olarak ayaklanmaya “özsavunma”yı önermekten kendilerini alamıyorlar. Bu çelişkinin sebebine yine bizzat kendi sözleriyle açıklık getirebiliriz herhalde: “Bu husustaki yetmezlikler de dolaysız biçimde, iktidar bakışı açısından bulanıklığa tekabül eder.”

Zamanın zırt dediği yere geldik böylece. Ayaklanmanın politik pratik hedefine ilişkin öne sürülen görüş, yukarıda sözü edilen bulanıklığı belirginleştiriyor. Deniyor ki, “ezilenlerin bilincine etki etme ve politika yapma aracı olarak, küçük iktidar nüveleri hedeflenmelidir.” İşler o noktaya geldikten sonra, daha dün politik yaşama gözlerini açmış sıradan bir emekçi karşıncaya geçip size şu soruyu mutlaka soracaktır: “Neden doğrudan devrimci bir hükümet hedefinden söz etmiyorsunuz? Ve neden bizi küçük iktidar nüveleriyle avutmaya çalışıyorsunuz?”

Cevabı bellidir. Atılım ve benzeri çevreler, politik yapılar, silahlı bir ayaklanmadan olsa olsa “aşırı muhalefet” konularını pekiştirmek için (hadî kendi ifadeleriyle dile getirelim bunu; “muhataplaşmak için”) yararlanma peşinde koşar. Gezi ve sonrasında yaptıkları gibi. Altı sene öncesinden ders çıkaramamışlardı, şimdi 2019’un devrimci rüzgarlarından da gerekli dersi çıkaramıyorlar.

Devrimci proletarya ve ileri kitleler, aniden bastırın yaz yağmuru gibi başlayacağı az çok belli olan ayaklanma sırasında, karşılarına bol bol “devrimin güncelliği, sokakları kazanmak, askeri-politik kitle şiddeti” propagandasıyla çıkacak söylemin ardındaki şu gerçeği şimdiden görmelidir: “İktidar dışında her şey!”

NE KADAR HASTALIK O KADAR PARA!

Temade Çınar

Sağlık sisteminin hem alan hem de verenler için nasıl yıkıma uğratıldığını, daha önce yazmıştık. İçindeki dışındaki herkes sağlık sistemine karşı öfkeli. Bu öfke de haklı sayılmaz. Bu sayımızda güncel iki tartışmayı ele alacağız ve sonraki sayılarda da devam edecek yazılarda bu konuları derinlemesine inceleyeceğiz.

Birinci konu, aşı üzerine yapılan tartışmalar. 2009’da domuz gribi salgını sırasında aşya karşı oluşan tepkilerden dolayı bu konuyu gazetemizde ele almıştık. İlerleyen yıllarda aşı karşıtlığı hızla örgütlendi ve yaygın tartışma konusu oldu.

Öncelikle, sağlıkta temel sıralama, önleme, tedavi etme ve rehabilite etme şeklindedir. Bunu emperyalistler tarafından finanse edilen “bilimsel” kaynaklar bile reddedemez. Ancak ekonomik çıkarlar, gerçeklerin bize bükülerek ulaştırılmasına ve şüpheye düşmemize neden olur. Mesela bu kaynaklar neredeyse atılmış yıldır kitlesel olarak yapılan aşı uygulamasına itiraz edemedikleri için aşı hakkında dolaylı söylentiler çıkarırlar. Bir söylenti propogandanın maddi gücüyle birleştiğinde tersi ispat edilse bile bizlere ulaşmaz. İlaç firmalarının birbirleriyle rekabetlerinde birbirlerini çökertmek için attıkları spekülasyon dedikodular tersi ispat edilinceye kadar bir firmayı siler, diğerine piyasada yer açar. Burada ilacını bulamayıp hayatını kaybedenlerin isimleri sadece sayılabilir.

Konu aşya gelince, “DSÖ tahminlerine göre, dünya aşı piyasasının değeri 2013’te 24 milyar doları buluyordu. Bunun toplam ilaç piyasasındaki payı %3’ü bulmuyor” bilgisini incelememiz

yeter. Bir dolarlık aşı yatırımının, 16 dolarlık ilaç maliyetini ortadan kaldırdığını da ekleyelim. Dünyanın en büyük tekellerinden biri olan ilaç sanayinin %97’si tedavi eden ilaçlardan beslenir. Yani hastalık karlıdır. Hastalığın önünü kesen tüm uygulamalar da ekonomik olarak zarar etmek demektir. Tedavi hizmetlerinin ulaşımının zorlaşması, uzun randevularla geç teşhis ve tedavi, sağlık sigorta sisteminin kapsayıcılığının yetersizliği daha çok ilaç tüketimini sağlayan uygulamalardır. Hastalığının ne kadar ağırlaşırsa, o kadar daha fazla tedavi gideriniz olacaktır.

Hepimizin bildiği gibi kapitalizm kendi karından başka hiçbir şey düşünmez. Bütün felaketler onun yeniden kazanması için fırsattır. Büyük kitle kıyımlarını ellerini ovuşturarak izler ve yeni piyasaya büyük bir iştahla saldırır. Salgınlar çıkarabilir, savaşlarda milyonlarca insanı hasta ya da sakat bırakabilir, doğal felaketlere yol açabilir. Hastanelerdeki ölenememiş hastalıklardan kaynaklı hasta yığılmaları ve tedavi sürelerinin uzaması başarı olarak varsayılır. Hemen buraya not koyalım, sosyalizmde, planlı ekonomi ile öncelikli toplumsal faydaya verildiğinden, insanları daha uzun yaşaması, daha az hastalanması için çalışılır. Bu nedenle Hepatit B aşısı gibi birçok aşımın ve kesin tedavilerin kaynağı Küba gibi sosyalist ülkelerdir. Sosyalist ülkelerde hastanelerde yığılma olmaz, çünkü sorun temel sağlık hizmetleri yoluyla, ev taramalarıyla çözümlü.

Aşı tartışmasının başlangıcını yazmıştık, hatırlayalım. Domuz gribi, sars ve kuş gribi gibi insandan insana bulaşma yeteneği kazandırılmış laboratuvar ya-

pımı bir virüstü. Salınmalarının “kitle deneyi” olduğu açıktır. Ama bir grup bilim insanı domuz gribinin antijenini bularak üretime geçirmeyi başardı. RTE dahil birçok politikacı tüm bilimsel açıklamaları gürlüyle boğarak aşya karşı olduklarını açıkladılar. Sonra onların aileleriyle birlikte aşı olduğunu öğrendik.

Burada şunu vurgulamak yerinde olur ki, aşı kişinin kendisinden ziyade toplumun bağımsızlığını geliştirmek için yapılır. Fayda kişiselden ziyade toplumsaldır. “Örneğin, ABD’de 1960’ta 5300 kişi kızamaktan ölüerken, bu sayı 2012’de 450’ye düşmüştü. İlk kızamık aşısı 1963’te yapıldı.” Gördüğümüz gibi toplumsal kazanım uzun yıllar almakta, ancak birkaç yılda kaybedilebilmektedir.

Ülkemiz gibi bağımlı ülkelerde durum felakete doğru gidiyor. 2011 yılında 183 kişiyle başlayan aşı karşıtlığı, 2013’te 980’i buluyor ve 2017’de ise 23 bin 600 ailenin çocuklarına aşı yapılmasını reddettiği belirtiliyor. Yani binlerce insan, birçok etkene karşı uygun konak olarak tüm toplumu uygun konak haline getiriyor. Gelişmesinin önü açılmış salgınlarda yüzbinlerce insanın öleceğini, tedavi olacağını ve hatta kalıcı hasar alacağını rahatlıkla söyleyebiliriz.

Yeniden domuz gribi salgınından örnek verirek, uluslararası bir tekel olan Rosh firmasının Tamiflu adlı antipir ilacının son kullanma tarihi geçmiş olanlarının bile o dönemde tüketildiğini ve firmanın on milyonlarca dolar kara geçtiğini hatırlayalım. Aşımın yan etkileri olduğunu söyleyerek göz korkutanlara, antiviral tedavinin yan etkilerini sorulmuş. Aşımın maliyeti yine bir dolarken...

Bu konuyla son derece bağlantılı

diğer güncel tartışma da Bağ-Kur ve Genel Sağlık Sigortası (GSS) yükümlülerinin sağlık hizmetlerinden faydalanması için verilen sürenin 31 Aralık’ta dolması. İşsizlik ve ekonomideki problemler nedeniyle GSS borçlarını ödeyemeyen onbinlerce vatandaş tedavi alamayacak. Yani borcunuz varsa tedavi olamayacaksınız. Bu durumda önce “önemsiz” bulduğunuz rahatsızlıklarınızı eczaneden ilaç alarak ya da erteleyerek geçiştireceksiniz. Hastalığınız artık dayanılmaz hale geldiğinde de, mecburen ücretli tedavi olacaksınız. Tabii hayli geciktirdiğiniz için tedavi masrafınız, belki de yıllarınızı harcadığınız evinizi size satıracak. Borcunuz ise peşinizi bırakmayacak.

Sağlık sistemleri, devlet merkezli, devlet-özel merkezli ya da sadece özel merkezli olmak üzere üçe ayrılıyor. Sosyalizmin baskısıyla kazanılmış “sosyal devlet” gereği, sağlık hizmeti bu devletin sorumluluğunda. Sosyalizmin tahrip edilmesiyle sermaye bu yükten kurtuldu. 1995’de emperyalizmin yeni sömürgelere dayattığı GATS anlaşmasıyla tüm devlet hizmetlerinin özel sektöre devredilerek piyasaya açılması şartı getirildi. O gündən bugüne devrimci, demokrat aydınlar, emekçiler, bilgilendirme yapmak için uğraştılar. Ancak etkili bir mücadele yürütükleri söylenemez. Mücadele ancak anlaşma koşullarını bugüne kadar erteletmeyi başardı.

Nedir bu kamunun sorumluluğunda olan, ama özel sektöre devredilmesi gereken karlı alanlar? Öncelikle sağlık ve eğitim. Tüm özelleştirmelerin, taşeronlaştırmanın altında yatan neden aynı: sermayenin karlı alanlarından devletin

çekilmesi ve alan açması. Bu politikalar bugün “hasta garantili” şehir hastaneleri seviyesine ulaştı. Bu konuyu yazımıza sığmayacağı için erteleyelim. Ancak sağlık sigortasının da özel sektöre, yani sigorta tekeline devredilmesi için de sermaye bastırıyor. Zorunlu sağlık sigortası ya da tamamlayıcı sigorta dedikleri sistem hayatlarınıza girdi bile. Borcunuz mu var, ödeyemiyor musunuz, daha hızlı hizmet mi almak istiyorsunuz, yeni bir borca girin, özel sağlık sigortası yaptırın. Tıpkı bankaların yeniden yapılandırması gibi... Kasalardaki banknotlardan başka bir şey değil kapitalizm için.

Onbinlerce insanın tedavi olamamasının toplumsal bir risk olduğunu da unutmamalıyız. Zaten ek ödemeler nedeniyle muayeneye gitmeye çekinir olduk. Salgın hastalıklar için gecikmiş bir tedaviden daha iyisi yoktur. Son on yılda emperyalist politikalar sayesinde verem, veba, çocuk felci, şarbon gibi yoksulların hastalıkları, sosyalizmin baskısıyla neredeyse tarihten silinmişken yeniden hayatımıza musallat oldular. Ebola, Kırım Kongo, Gana salgınları ve birçokları da bunlara eklendi.

Sağlıkla ilgili sağlıklı bilgi almakta güçlük çektiğimiz doğrudur. Spekülasyonların beslediği bilgi kirliliği yaratan sponsorlu “bilim insanları” güvensizliğimizi besliyor, hatta bundan yeniden yeniden kazanıyorlar. Bilimsel, insanı temel alan ve uzun vadeli toplumsal faydaya dayalı bir sağlık sistemi için de bu sistemin orasının burasının değil, tümünün değişmesi gerekir.

61 Yıl Sonra Özgürlük Kervanı

Küba'da devrimin zaferinin ardından 61 yıl geçti. Bu 61 yıl hem Küba'da sosyalizmi inşa etmekle, hem de ABD'nin saldırılarına, blokajına karşı savaşımlla geçti.

Fidel Castro ve bir avuç gencin, 26 Temmuz 1953'te Moncada Kışlası baskını ile başlayan Devrim, 1 Ocak 1959'da Fulgencio Batista'nın devrilmesiyle, zaferin Santiago de Cuba Belediye Binası balkonundaki zafer ilanıyla sonlandı. Ve 2 Ocak günü "Özgürlük Kervanı" Santiago de Cuba'dan Havana'ya yola çıktı...

Fidel ve İsyan Ordusu'nun savaşımlarını barındıran Özgürlük Kervanı 8 Ocak'ta başkent Havana'ya ulaşana dek pek çok şehir ve kasabada tarihi bir yolculuk yaptı. Ve bu yolculuk, aradan geçen 61 yılın ardından yeniden başladı.

Kamufajlar giymiş binlerce genç ve çocuk, Santiago de Cuba'dan "Özgürlük Kervanı" ile coşkulu törenlerle Havana'ya uğurlandı...

Devrimci Küba halkını ve Küba Devrimini Selamlıyoruz.

İspanya Katalonya Başkanını Görevden Aldı

Bağımsızlık için mücadele veren Katalanlar, İspanya yargısına takıldı yeniden. Yıllardır bağımsızlık için mücadele eden Özerk Katalonya Bölgesi, Katalonya Parlamentosu'ndan çıkan "bağımsızlık" kararını referanduma götürüp kazanınca, tüm yöneticileri tutsak edilmiş, Başkan ise sürgün durumuna düşmüştü.

Seçimden sonra hala yeni bir hükümet kuramayan İspanya ve Katalonya karşılıklı restleşmelerini sürdürüyor. Geçtiğimiz haftalarda Katalonya Bölgesi Başkanı Quim Torra'yı parlamento binası ve makam odasındaki "bağımsızlık sembolleri"ni kaldırmadığı için mahkum eden İspanya yargısı, 18 ay boyunca seçme-seçilme hakkını iptal etmişti. Üst mahkemeye itiraz eden Torra, henüz yargı süreci sona ermeden, İspanya Seçim Komisyonu Torra'nın Katalonya Bölge Parlamentosu üyeliğinin son bulduğuna karar verdi. Bu, Quim Torra'nın "Bölge Başkanı" sıfatını kaybetmesi anlamına geliyor.

Quim Torra, görevden alma kararının sadece Katalan Parlamentosu tarafından alınabileceğini söylüyor.

Son sözü, bağımsızlığı için iki yılını meydanları yüzbinlerle doldurarak geçiren Katalan halkı söyleyecek...

Fas'ta Sosyal Medya Tutuklamaları

Fas'ta yüzlerce kişi bir gazetecinin tutuklanmasını protesto etti. 28 Aralık Cumartesi günü Fas'ın başkenti Rabat'ta yüzlerce kişi, gazeteci Omar Radi'nin tutuklanmasını protesto etti.

33 yaşındaki Omar Radi, mahkeme kararını eleştiren tweet attığı için 26 Aralık Perşembe günü tutuklanmıştı. Aynı gün mahkemeye çıkarılan Radi, 2016-2017'de ülkenin kuzeyine başlayan protesto hareketi Hirak üyelerine 20 yıla varan hapis cezaları verilmesine Twitter üzerinden tepki göstermişti. "Bu onursuz memurları ne unutacağız ne de affedeceğiz" diyerek mahkeme yargıcını "cellat" olarak tanımlayan Radi'nin, hakime hakaretten bir yıla kadar hapis cezası alma ihtimali var.

Radi'nin serbest bırakılması için sokakta eylem yapılırken, İnsan Hakları İzleme Örgütü HRW ve Fas İnsan Hakları Derneği de açıklamalar yaptı.

Fas'ta son bir kaç gün içerisinde youtube ve facebook gibi sosyal medya paylaşımları nedeniyle biri lise öğrencisi, 3 kişi tutuklandı.

"Bağımsızlık Günü"nde Eylemler

2019 yılında haftalarca süren ve pek çok kişinin yaşamını kaybettiği isyan dalgasıyla sarsılan Haiti'de eylemler yeniden başladı.

Haiti'nin "bağımsızlık günü" olan 1 Ocak'ta pek çok bölgede gerçekleşen eylemlerde devlet başkanı Jovenel Moise'nin istifası istendi.

Anse-à-Pitres'te gerçekleşen eylemlerde bir genç, polis tarafından vuruldu, kentın ana polis merkezi yakıldı.

Delmas bölgesinde valiliğin organize ettiği "bağımsızlık günü" gösterileri de hükümet karşıtı eylemlere dönüştü.

Irak'ta Petrol Üretimi Durduruldu

Irak'ta protesto eylemleri sürüyor. İki aydır kesintisiz devam eden eylemlerde daha önce petrol yataklarında, geçiş yollarında işgal eylemleri yapılsa da, ilk kez petrol üretimi eylemciler tarafından durduruldu.

Bağdat'ın 300 kilometre güneyindeki Nasriye'de, günlük 82 bin varil üretilen petrol yatağında 28 Aralık Cumartesi günü başlatılan oturma eylemi, 29 Aralık Pazar günü de devam etti. İş isteyen eylemciler, üretimi durdurdu. Bu, petrol ihracatçısı ülkeler (OPEC) arasında ikinci büyük üretici durumda olan Irak'ı oldukça güç duruma sokuyor.

Irak'ta bir çok kentte okullar ve idari kurumlar kapalı durumda. Diwaniye'de eylemciler yeniden genel grev ilan etti.

Kut, Hilla, Amara ve Şiilerin kutsal kenti Necef'te bugün yapılan eylem ve grevler nedeniyle yaşam durdu.

Irak'ta sokaklardaki şiddetin yoğunluğu azaldı; siyasal belirsizlik de sürüyor. Henüz bir hükümet kurulamadı.

Noelde Grev Mi Çalışmak Mı?

Fransa'da 5 Aralık'ta başlayan grevler büyüyor. Fransa Başbakanı Edouard Philippe'nin yasal emeklilik yaşının 62 olduğunu, ancak işçilerin primleri ve indirimler sistemi aracılığı ile 64 yaşına kadar çalışmaya teşvik edileceğini söylemesinin ardından CGT Sendikası bir açıklama yaparak hükümetin emekli aylığı reformunu geri çekmemesi halinde Noel döneminde greve mola vermeyeceklerini duyurmuştu.

Bu karşı yanıt burjuvaziyi ürkütmüş olmalı ki, bu sefer devreye Fransız Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron girerek, özellikle ulaşım alanında gidilen grevin Noel tatilinde seyahat aksatabileceğini, bu nedenle ulaşım alanındaki sendikaların taleplerinden vazgeçmesi anlamına gelmediğini fakat, "Bazen ayrı düşen ve bayram dönemlerinde bir araya gelme arzusundaki Fransız halkına gösterilecek saygı ve sorumluluk duygusu" anlamına geleceğini belirtti.

Ülke çapında düzenlenen eylemler nedeniyle geçen hafta emeklilik reformundan sorumlu bakan Jean-Paul Delevoye istifa ettiğini duyurmuştu.

Kapitalist sistem doğa kaynaklarımızı, insan emeğini sömürürken, ne Noel dinliyor, ne gece-gündüz, ne yaş. Ama buna karşı gelişen isyanlarda kendi gücünü toplayabilmek ve devrim cephesinde dağınıklık yaratabilmek için her fırsatı değerlendiriyor. İşçiler sevdikleriyle geçirebileceği vakti burjuvaziye çalışarak geçirir. Açlık tehdidi karşısında bunu yapmaya zorlanır.

Gece sıcak yatağında uyumak yerine fabrikada iş başındadır aynı işçi. Noel tatilinden tutun, ailelerin bir araya gelebileceği her bahanele burjuvaziden izin almak zorundadır işçi. Yani işçiyse olmak istediğiniz yerde, olmak istediğiniz zamanda olabilmek için izin istemeniz ve buna karşı alacağınız "hayır" yanıtında işinizin başına dönmek zorundasınız.

Tam da bunun için sokakları dolduruyor emekçiler ve ekonomik olarak biraz daha iyi koşullarda yaşayabilmek, sevdikleri ile kaliteli zaman geçirebilmeye çalışıyorlar. İkiyüzlü burjuvazinin yüreklerine seslenme çabaları sonuç vermeyecek ve bugün bu reformlara imza atamayanlar yarın koltuklarında oturamayacaklar...

Lyon Garı İşgal Edildi

Fransa'da grevde olan demiryolu işçileri, 23 Aralık günü Lyon kentinde tren garı önünde eylem yaptılar. Polisin saldırısı üzerine işçiler de polise saldırdı. Ve 24 Aralık günü de Lyon Garı istasyonunu işgal ettiler.

5 Aralık gününde başlayan Fransız işçi ve emekçilerinin eylemi, sürüyor...

Sanat, Devrim Ve Grev

Sanat devrimcidir. Bulunduğu çağı ileri taşıyan, bilinçleri aydınlatandır. O yüzdendir ki en iyi sanat eserleri "sol"dan, ayaklanmalardan, devrimlerden doğar; ilhamını altüst oluşlardan alır. Edebiyat alanında, resim ve müzik alanında sayısız örneğine tanız bunun. Şiirli'de faşist cunta döneminde elleri kesilene değin gitarını çalan, ezgiilerini söyleyen Victor Jara ve onlarca yıl sonra onun ezgiğini meydanlarda haykıran yüzbinlerden tutun, 19 Aralık'ta düşmanın tarakaları altında halaya duran devrimci tutsaklara... Gezi'de tomaların önünde gitarıyla duran müzisyene... Dans eden Kırmızılı Kadına...

Fransa'da süren genel grevde de hoş sahnelere tanık olduk. Paris Opera ve Balesi'nden dansçılar da emeklilik reformunu protesto için grevdeydi ve Noel günü "eylem"lerini Kuğu Gölü Balesi ile yaptılar.

"Paris grevde" ve "Kültür tehlikede" pankartları asılan Paris Operası önünde önce Senfoni Orkestrası "Marseillaise" çaldı, ardından balerinler Kuğu Gölü'nden bir sahne sergilediler. Bu büyüleyici gösteriyi dünyanın dört bir yanından işçi ve emekçiler coşkuyla izledi.

Aşırı soğuk havaya meydan okuyarak incecik beyaz giysileri ile soğuk beyaz mermerler üzerinde en zor sahnelerden birini sergileyen dansçılar, 15 gündür grevde idi. Bu sürede pek çok bale gösterisi de iptal edildi.

Dansçılar, birkaç saatlik bir dans gösterisinin 15 yıllık fedakarca bir emeğin ürünü olduğunu söylüyor ve "buna 64 yaşına kadar devam edemeyiz mümkün değil" diyorlar.

Bir kadın dansçı da sekiz yaşında dans okuluna girdiğini, günde beş saat dans ettiğini ve çoğunlukla 17-18 yaşından itibaren kronik yaralanmalar, tendinit, yorgunluk kırıkları, diz ağrısı vb sorunlarla boğuştuğunu anlatıyor. Ve en fazla 42 yaşına kadar bu "mükemmellikte" dans edebildiklerini söylüyorlar.

Bu emeklilik reformunun kendileri için imkansız bir duruma yol açtığını söyleyen dansçılar, sonuna kadar grevi sürdüreceklerini vurguluyor.

Paris Opera Ve Balesi'nde grevdeki müzisyenler de, 31 Aralık günü Opera binası önünde Paris halkına "yeni yıl konseri" verdi.

İklim Değişikliğinin Önüne Sistemi Değiştirerek Geçebiliriz

İklim değişiklikleri nedeniyle havanın iyice ısındığı Avustralya'daki yangınlarda 500 milyona yakın hayvan öldü.

Evet, yarım milyar hayvan birkaç ay içinde orman yangınlarında yok oldu. Sadece ölen koalaların sayısı 8 bin... Yani toplam koala nüfusunun üçte biri.

Ve bu hafta sosyal medya üzerinden yayılan en kötü karelerden biri, Avustralya'nın simgesi olan kangurulardan birinin yangından kaçarken tel örgüye takılarak yanmış bedeni oldu... Ve bu yangınlarda pek çok canlı türünün yok olmuş olması muhtemel.

Facia kareleri birbirini kovalıyor. Avustralya'dan birkaç bin kilometre öteki buzullar, yangın ve küllerin etkisiyle karamel rengine dönüşüyor... Bu da faciyanın bir diğer boyutu...

Evet, dünyada bir iklim krizi felaketi yaşanıyor. Geçtiğimiz yaz aylarında coğrafyamızda da en acı şekilde bunun etkilerini yaşayarak gördük.

Eriyen buzullar, aç kalan kutup hayvanları, yükselen sular... Bu yaşananlar henüz başlangıç... Gidişata dur demezsek, dünyayı yeni felaketler bekliyor. "Dur" demenin en kesin yolu, sistemi değiştirmek, kapitalizmi yıkarak sosyalizmi kurmaktır.

Müşteri Değil Öğrenciyiz

kapı önünde toplanarak eylemlerini gerçekleştirdi.

"Nitelikli ve ucuz yemek herkesin hakkıdır. #İÜYEMEĞİMEDOKUNMA" pankartı açarak Beyazıt Ana kapı önünde eylem yapan öğrenciler, 2 Ocak günü de İletişim Fakültesi'nde bir forum gerçekleştirdi. 3 öğün indirimli yemek hakları ellerinden alınan öğrenciler, nitelikli ve ucuz yemek hakları üzerine ana kampüste bir forum yapmayı planladı. Ancak yoğun

İstanbul Üniversitesi yönetimi 30 Aralık günü bir duyuru yaparak, yemekhanelerde verilen kahvaltının tamamen kaldırıldığını ve öğrencilerin yalnızca 1 öğün indirimli yemek yiyebileceğini açıklamıştı.

2 Ocak 2020'den itibaren kahvaltının kaldırılacağı ve öğün öğretimi öğrencilerinin sadece öğlen, ikinci öğretim öğrencilerinin sadece akşam yemeğinden indirimli faydalanabileceğini duyuran yönetimin açıklamasından sonra öğrenciler forum ve eylem kararı aldı.

Öğrenciler ilk olarak 31 Aralık günü zamlara karşı eylem bir eylem yaptı. Öğrencilerin eylemini engellemek isteyen yönetim, fakülteler arası geçiş yasağı koydu ve öğrencileri merkez yemekhaneye sokmadı. Öğrenciler bunun üzerine merkez

polis-ÖGB ablukası ve engellemelerle karşılaştı. Fakülteler arası geçiş yasağı ile birlikte dayatmalar maruz kalan öğrenciler forumu İletişim Fakültesi'nin bahçesinde yaptı ve Beyazıt Ana Kapı önüne yürüyüşe geçti.

Öğrencilerin ana kapıdan içeri girmelerini engellenmeye çalışan polis ve ÖGB, öğrencilerin ısrarlı tavırının üzerine saldırıya geçti. Öğrencilerden gözaltına alınan olmazken, içeri giren iki öğrencinin kartlarına el konuldu.

Öğrenciler aynı zamanda 3 öğün yemek hakkının kaldırılmaması için topladıkları dilekçeleri Rektörlüğe vermek istiyordu. Polis öğrencilerin "Öğrencisi Açken Tok Yatan Rektör Bizden Değildir" pankartını da yırttı. İstanbul Üniversitesi öğrencileri, 3 Ocak saat 11.30'da yemekhanede ses çıkarma eylemi gerçekleştirip saat 12.00'de Beyazıt Meydanında buluşulacığını duyurdu.

Üç öğün yemek hakkının bire düşürülmesi, sadece öğrencilerin yemek hakkını gasp etmekle kalmıyor. Yemekhanede çalışan 40 taşeron işçi de, kendilerine ihtiyaç kalmadığı gerekçesiyle işten atıldılar.

Öğrenciler hem yemek hakları, hem de işçilerin işe geri alınması talepleri ile eylem yapıyor.

"Burası Üniversite İşletme Değil"

İki gün boyunca yemekhane zamları ve tek öğün uygulamasına karşı eylemde olan İstanbul Üniversitesi öğrencileri, 3 Ocak günü de eylemdeydi.

Sabah saat 11.00'de yemekhane önünde toplanan öğrenciler, yemekhanenin açılmasıyla birlikte alkış ve sloganlarla içeri girerek ses çıkarma eylemi yaptı. Ajitasyonlarla birlikte öğrenciler, saat 12.00'de Beyazıt Ana Kapı önünde gerçekleşecek olan basın açıklaması ve açık kürsüye davet edildi.

Ses çıkarma eyleminden sonra yemekhaneden çıkılıp Ana Kapı'ya doğru yürüyüşe geçildi. Coşkuyla, sloganlar ve alkışlarla ana kapı önüne gelindi. "Mahmut Baksana Kaç Kişiyiz Saysana", "Yaşasın Öğrenci Dayanışması", "Sermaye Defol Üniversiteler Bizimdir", "Burası Üniversite İşletme Değil", "Yemekhane Hakkımız Engellenemez" sloganları sık sık atıldı.

Ana Kapı önünde önce basın açıklaması okundu. İndirimli yemek hakkının tek öğüne indirilmesine karşılık hiçbir geliri olmayan, krizle, geçim derdiyle, kredi borçlarıyla boğuşan öğrencilerin bu uygulamayı kabul etmeyeceği söylendi; kamu kurumlarının kar elde etme yeri olmadığı vurgulandı.

Bir gün önce Rektörlüğe dilekçe vermek isteyen öğrencilerin kendi okullarına giren özel güvenlik engeliyle ve polisin saldırısıyla karşı karşıya kaldığı anlatıldı. Günde üç öğün indirimli yemek hakkı talebi yerine getirilmezse, mücadelenin sonuna kadar götürüleceği söyleyerek basın açıklaması noktalandı.

Sonrasında açık kürsüye geçildi, İstanbul Üniversitesi

tesisi öğrencilerinin yanı sıra Marmara Üniversitesi, Yıldız Teknik Üniversitesi, Mimar Sinan Üniversitesi, Özyeğin Üniversitesi, İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa'dan öğrenciler de eyleme destek vererek açık kürsüde söz aldı.

Genel olarak yemekhane zamları ve tek öğün uygulaması geri çekilmeye ve öğrencilerin talepleri yerine getirilmezse mücadelenin sürdürüleceği, eylemlere devam edileceği ve ikinci döneme güçlü bir boykot örüleceği söylendi.

Açık kürsüde söz alan DÖB'li bir öğrenci, rektörlüğe dilekçe vermek isteyen öğrencilere polisin saldırısının, öğrencilerin örgütlü gücünden nasıl korktuklarının bir göstergesi olduğunu ve bunun kapitalizmin varlık yokluk savaşının bir parçası olduğunu söyledi. Kaçınılmaz krizlerinin önünü alabilmek için öğrencileri geleceksizliğe, işsizliğe, intiharlara sürükleyen sermayenin şimdi de öğrencileri aç bırakarak, ikinci öğünü on sekiz liraya çıkararak, yemekhane işçilerini işten atarak karına katmak istediğini söyledi. İlerici demokrat hocaları üniversitelerden ihraç edenlerin de, her türlü hak arayışında öğrencileri bu meydanda işkenceyle göz altına alanların da yine onlar olduğunu anlattı. Tüm dünyada, Şili'de, Ekvador'da gençliğin ayaklanmacı ruhundan, üreticiden, yaratıcılığında, antikapitalist mücadelesinden öğrenilecek çok şey olduğunu vurguladı. Bugünkü sorunun yalnızca yemekhane sorunu olmadığını ve yalnızca İstanbul Üniversitesinin sorunu olmadığını anlattı ve bu sorun temelinde oluşan örgütlü gücün özerk demokratik bir üniversite için mücadeleye büyümesi gerektiğini söyledi. Bundan sonraki süreçte forumlarda, eylemlerde, boykotta uzlaşmaz bir tavır içinde olduğunu takdirde öğrencilerin kazanacağını sermayenin kendisinin de bildiğini ve azgınca saldırılarının bundan kaynaklandığını söyledi; "çünkü açıklı çoğunlukta ve ezecektir gücüyle dünyayı" diyerek sözünü bitirdi.

Açık kürsünün ardından yeni döneme girerken başlanan boykotun büyüyüp güçlenmesi için yine bir araya gelinceği duyuruldu. Sloganlar ve alkışlarla eylem sonlandırıldı.

Başını Dik Tutmak Devrimci Duruştur

Merhabalar, İstanbul'da bir lise öğrencisiyim. Sizlere okuduğum lisede yaşadığım koşullardan bahsetmek istiyorum.

Okulda faşistler, devrimcilere nazaran oldukça örgütlü durumda. Okulda insanlara devrimci mücadelenin haklılığını açıklamak ve devrimin propagandasını yapmak için duvarlara devrimci mücadele çağrılarını içeren yazılar yazdım, bildiri dağıttım, tek başıma yapabildiğim, elimden gelen her şeyi yapmaya çalıştım.

Bir gün sınıfta otururken sınıfa bir sürü öğretmen girdi ve beni dersten almaya geldiklerini söylediler, sanki şafak operasyonu yapıyorlar sanırsın. Faşistler devrimci faaliyeti benim yürüttüğümü anladıktan sonra her gün yolumu kesmeye çalıştılar; beni ölümle tehdit ettiler. Bana karşı etten duvarlar kurmaya çalıştılar, beni yıldırmadıklarını anlayınca da okul yönetimine beni şikayet ettiler, yani ihbar ettiler.

Öğretmenlerimiz, her sene dersleri baltalayarak diğer faşistleri bana karşı örgütlerken ve ben ölüm tehditleri alırken, onlar üç maymunu oynuyordu. "Eğitim ve ibadet yerlerinde siyaset olmaz" diyerek bizim zekalarımızla alay eden öğretmenlere söyleyecek lafım çok; ama şu an sarf etmenin anlamı yok, çünkü onlar da bu burjuva çarkların bir parçası.

Faşistler bana çok zorluklar yaşattı, ama şunu öğrendim. Başıma ne gelirse gelsin başımı dik tutmam, gösterdiğim en büyük devrimci duruştur diye düşünüyorum. Yaşadığım her şeye rağmen bulunduğum her ortamda devrimci mücadeleyi büyütme ve daha fazla çabalamaya devam edeceğim. Dirençle...

İstanbul'dan Liseli Bir DÖB'li

BU SEFER KAZANACAĞIZ!

K.Taylan Kızıldağ

Tunus, Mısır, Sudan, Irak, Lübnan, Şili, Ekvator, Haiti, Panama, Katalonya, İran... Dünyanın farklı yerlerinde farklı uluslardan, dillerden, renklerden olan ve yürekleri aynı şey için çarpan, aynı istek ve özlemleri paylaşan emekçiler, kadınlar, gençler, işçiler yani milyonlarca insan birçok ülkede sokakları doldurdu.

Kimisi whatsapp'a konan vergilere karşı, kimisi yol ücretlerine konan zamlara, kimisi çinmemeye, kimisi yılların dinci-gericiliği altında yaşamak zorunda kalmasından ötürü... Ama hepsi bu düzene karşı öfkeli olduğu ve harekete geçmek istediği için meydanları dolduruyor, sokakları ateşe veriyor. Evet, yaşlı dünyamız, küresel iç savaş boyutuna varan dünyanın neredeyse her yerinde devrimci bir dönemden geçiyor; devrimci durum her yerde gözle görülür hale geliyor. Çünkü emperyalist-kapitalist sistemin 2000'li yıllara girerken yaşadığı ve artık yönetemediği, sistemi derinden sarsan iktisadi krizleri beraberinde politik krizleri de derinleştiriyor. Derinleşen doruk bunalımı ile sermaye sınıfının egemenliğini eskisi gibi sürdürmemesi ve emekçi sınıfların eskisi gibi yönetilmek istememesinden kaynaklı bir politik kriz farklı biçimlerde süregidiyor. Küresel çapta sermaye sınıfı, halkların yükselen devrimci dinamizmine ve kitle eylemlerine devlet aygıtları aracılığıyla, savaşlarla, yıkımlarla karşı koymaya çalışıyor.

Dünyanın neresine gidersek gidelim işçi grevleri, sokak eylemleri, toplumsal kaynama ve patlamalar yaygınlaşıyor, parça parça olan eylemler genel bir talepte birleşerek büyüyor. Halklar her anlamda birbirinden öğrenebiliyor. Daha dün Şili'de düşmanın kullandığı drone'ları lazerle düşürenler, polisin saldırılarına karşı teknik anlamda birbirinden öğrenip, birbirine öğretirken politik olarak da sadece hükümetlerin sözcüklerini değil, bir bütün olarak düzeni temsil eden tüm kurumları hedef alıyorlar. Şili ve Irak halkları bu konuda en iyi örneklerdir.

Kapitalizm insanlığın yok oluşunu her anlamda hazırlarken emekçi halklar, gençlik oturup izlemektense tarih yapıcılığına soyunuyor. Yeniye kurmak için dövüşmeye kararlı. Dünya genelinde olgunlaşan devrimci durum ve ayaklanmaları çoğu kesim görüyor, yorumluyor ve kendince dersler çıkarıyor. Yaşadığımız topraklarda da reformizm hem Gezi'den hem de dünya genelinde son yıllarda yükselen devrimci durumdan "nasıl öğreniriz ve halklara nasıl öğretiriz"sonucunu değil, "bir daha nasıl yapmamalı" sonucunu çıkarırken, devrimci iktidarı ve sosyalizmi kurmayı bayrağına yazan bizler, "nasıl daha iyi yaparız ve öğretiriz" üzerine düşünmeli ve en geniş kesimlere bunu öğretmeliyiz. Bunu yaparken hatalarımızdan dersler çıkarmayı bilebilmeli, teknik kapasitemizi artırırken, en geniş devrimci kesimlerle doğru araçlar ile bağlar kurabilmeliyiz. İşte bunu başarabilmek için de olguları doğru değerlendirebilmek, süreçler ve çelişkiler arasındaki bağıntıları doğru tahlil edebilmek oldukça önemli.

2000'li yıllara girilirken emperyalist-kapitalist sistemin eskisi gibi devam edemeyeceğini bilen sermaye sınıfı, bir avuç tekelin elinde dünya pazarının kontrolünü tutmak ve geri bıraktırmış kapitalist ülkelerin ekonomilerini tam anlamıyla ilhak etmek için saldırılarını yoğunlaştırdı. Bu kapsamlı saldırı emperyalizmin tam ilhak süreciyle birlikte kapitalist ülkelerin iç pazarının önce yıkımını ve sonra emperyalist merkezlerle eklemlemesini ifade ediyordu. Dünyanın efendisi dev tekel, bağımlı ülke ekonomilerine tam anlamıyla el koydu, bağımlı ülkelerin ekonomilerini yıkıp iç bütünlüklerini parçaladı ve kendi üretim süreçlerine göre yeniden biçimlendirdi. Süreç içinde o ülkelerin ekonomisi, finansal olanaklarıyla tam ilhaka uğradı.

Sermaye sınıfı, üretim anarşizmi ile birlikte şişen pazarlara ek olarak üretimin kaçarak finansal yatırımlar üzerinden kupon kırarak devasa karlar elde eder. Bunu yaparken giderek asalaklaşır ve topluma yabancılaşır. Fakat gelişmenin bir aşamasında krizler kaçınılmazdır ve bir yerden sonra kalıcılaşır. Sermaye sınıfı, dünya genelinde yaşadığı finans krizleri ile birlikte kapitalizmin yapısal bunalımının derinleştiğini biliyor. Dünya genelinde inanılmaz seviyelere gelen gelir adaletsizliği, yoksulluk, işsizlik, geleceksizlik ve hayattan kovulma işçi sınıfı için o kadar yaygın ve olağan bir hale geldi ki, ABD'de milyonlarca insan sokaklarda yaşar hale geldi. İntiharlar giderek arttı; ama sistemin temel çelişkisi en çok yıkıma uğrayan kesimleri harekete geçirmeye başladı. Emperyalizmin saldırganlığına karşı halklar milyonlar halinde eyleme çıktı ve kendi yaşamı için sokaklara aktı.

Bugün yaşanan sokak eylemleri, derinleşen çatışmalar, grevler, isyanlar, emperyalist kapitalizmin yaşadığı iktisadi ve hegemonik çöküş, artık kapitalizmin yıkılış sürecinin hızlandığını ve devrimler döneminin kapıyı araladığını bizlere kanıtlar niteliktedir.

Dünya genelinde emekçi halklar ve gençlik, "hepsi, hepsi demektir" şiarı ile kavgayı ileriye ve düzenin temeline yönlendiriyor, sermaye sınıfının egemenliği yıkılmadan yeni ve daha ilerinin kurulamayacağına bilincileri çıkartıyor. Bazılarının ifade ettiği gibi dünyanın şu an bir kaos aralığında olduğu şeklindeki sığ yaklaşımları elimizin tersiyle itip, önümüzde çözümlenmesi gereken en acil siyasal görevlere yoğunlaşmamız gerekiyor.

Bugün dünya genelinde Latinler'den, Avrupalı'ya, Ortadoğu'ya kadar yaşanan halk ayaklanmalarını inceleyecek olursak, eylemlerin en geniş kesimlerini toplumun en çok yoksullaşmış kesimleri, yani proleterlerin oluşturduğunu görebiliyoruz. Eylemcilerin giderek teknik kapasitesini geliştirdiği, iletişim ve istihbarat açısından daha planlı olmaya başladıkları ve internet kullanımına da ayaklanmacıların açısından oldukça önem atfedildiğini görebiliyoruz; Şili'de eylemcilerin polislerin ev adreslerini hackleyip yayınlaması gibi. Örneğin İran ve Irak'ta, ayaklanılan bölgeleri birbirinden izole etmek için yoğun polis, asker ve karşı devrimci güç yığmanın yanı sıra ayaklanmacıların iletişimini kesmek için internet tümden kesildi. Bu açıdan bakıldığında sermaye sınıfı ve gerici iktidarlar, internetin ayaklanmalar açısından öneminin farkında ve buna karşı önlemler alıyor.

Ayaklanmaların güçlü yanlarının yanı sıra zayıf yanlarını da ele almak gerekiyor. Ayaklanmanın merkezi bir irade tarafından yönetimi, ayaklanmacı güçlerin merkezi olarak sevk ve idaresi gerçekleşmiyor. Düşmana karşı en acımasız ve enerjik adımlara hareket edilmesi ise her devrimin önünde çözümlenmesi gereken taktik sorunlardan biri olarak karşımıza durmakta. Sermaye sınıfı dünya genelinde, hangi kapitalist ülkeye gidersek gidelim, ayaklanmayı askeri ve zor gücüyle ezemediğini anladığında, ekonomik ve sosyal reformlara yönelme eğiliminde. Yani devrimlerin önünü alabilmek için tavizler vermekten çekinmiyor; politik çevirme hareketine giriyor. Ancak görülen o ki ne Şili'de ne de Irak'ta ayaklanmacılar sermayenin bu politik manevrasına kanıp sokakları terk etmiyor. Ayaklanmacıların daha ileriye gitme isteği, düzenin en temel kurumlarını hedef alması, ayaklanmacı yığınların gerçek anlamda özgürlüğü kazanmak için daha ileriye gitmek istediğini ortaya koyuyor.

Altan eylem, yani sokak hareketinin kendisi, bir halk devriminin gerçekleşmesi için zaman zaman yeterli olabilir. Emekçi halklar öncülerini bulmadan kendi iradeleriyle Mısır'da, Tunus'ta gerici iktidarları yıkmayı başardı. Ancak üstten eylemin zorunluluğu, oluşacak halk devriminin kazanımlarının korunabilmesi, devrimin emperyalizm tarafından çalınmaması ve devrimin ileriye yürüebilmesi için bir zorunluluktur. Bu açıdan bakıldığında ayaklanmaların kendiliğinden bir yönü bulunmakla birlikte doğru öncülerle buluşabilirse ileriye yürüyeceğinden şüphemiz olmasın. Ayaklanmaların öncülüğünün ele geçirilmesi ise her ülkenin devrimci, sosyalist, komünist güçlerinin en öne alması gereken siyasal görevdir.

Ve halk ayaklanmalarında eylemlerin en önünde dövüşen gençliğe gelecek olursak... Görülüyor ki, gençlik artık kapitalizmin çarkları altında yaşamak istemiyor. Geleceksizliğe, yoğun emek sömürüsüne karşı ayaklanmaların en önünde yürüyor, savaşıyor. Fransa'da, Şili'de, Lübnan'da, Ekvador'da, ayaklanmacı liseliler, sokakları dolduran üniversiteliler, genç işçiler ve genç kadınlar bunun en militan örnekleridir. Gençlik özgürlüğü için her yerde sokakta... Dünya devrim deneyimlerinin hiçbirinde gençliğin enerjik bir şekilde devrimlere katılmadığı bir örnek yok ki, bugün farklı bir durum olsun. Tıpkı bu toprakların militan devrimci gençliği gibi, dünya devrimci gençliği yeni bir dünyanın kurulması için militanca dövüşüyor. İşte devrimci gençliğin mücadele bayrağına kapitalizmin yıkılıp yerine sosyalizmin kurulabileceğini yazmak gerekiyor. Çünkü özgürlükleri getirecek, akademik eğitim mücadelesinin de çıkmazlarını çözecek, gençliğin insani ve sosyal gelişiminin önünü gerçek anlamda açacak, geleceksizlik, güvensizlik belasına son verecek sistem sosyalizmden başkası değildir!

Gezi'de, 6-8 Ekim'de, kent savaşlarında kahramanlıklar yaratan devrimci gençliğimiz yaklaşan fırtınada da rolünü en militan biçimde oynayacaktır. Bu yüzden bugünden gelmekte olana hazırlanmalı, yaygın anti-faşist örgütlenmeler yaratmalı, gençliğin bağımsız kesimlerinin katılacağı komiteler, meclisler örgütlemek için çalışmalarını yoğunlaştırmalıyız. Bu düzene karşı öfkeli olan ve mücadele etmek isteyen ama yalnız olduğunu düşünen her gençce ulaşmalı ve sıkı örgütlenmeler kurmak için emek sarf etmeliyiz. Yaşadığımız topraklarda faşizme kesin hesaplaşma günü yaklaşıyor ve bu sefer faşizmi yenebilir, zaferi kazanabiliriz.

Fırtına yaklaşırken, Denizlerin gerçek yoldaşları olarak, büyük bir devrimci azim ve özveri ile çalışalım!

LENİN'DE İŞÇİ SINIFININ İLK-ACIL GÖREVİ -3

Umut Çetiner

Lenin, politik özgürlüğün bir devrimle elde edilmesi temel anlayışından hiç bir koşulda bir milim sapmamış; politika ve taktiklerini oluştururken, acil görev olduğu gerçekliğini büyük bir hassaslıkla gözetmiştir. Somut koşullar hangi imkânları tanıyor, onlarla kuşanıp, temel hedefine ulaşma savaşı vermiştir. Sadece bu savaşı vermekle yetinmemiş, her daim, özgürlük savaşının öncüsü olma iddiasını ve iradesini ortaya koymuştur. Onun için, "gerçekte sorun ya devrimci mücadele ya reformlar üzerine boş gevezeliktir."

1909 Ocak ayında, yani devrimin yenildiği ve gerici yılların başladığı dönemde, Lenin'in kendi anlatımıyla "parti için bir dağılma yılı, bir ideolojik politik çözümlü yılı, bir çözümsüzlük yılı" olan 1908'in hemen ardından kaleme aldığı makalede Lenin, bir yandan geçmişe bir yandan ise an'a dair şu tespiti yapar.

"... Mücadelenin yeni yöntemleri ve araçları içinde, yeni koşulları hesaba katmayı bilmek zorunda olan Parti'nin taktik çizgisi aynı kalıyor. Devrimci sosyal-demokrat taktiğin doğruluğu 1905-7 yıllarının kitle mücadelesi deneyimiyle doğrulanmıştır. Bu birinci kampanyanın sonucunda devrimin yenilgisi, görevlerin yanlışlığını, EN YAKIN HEDEFLEİNİN 'ÜTÖPİKLİĞİ'Nİ, araç ve yöntemlerin yanlışlığını değil, güçlerin yetersiz hazırlanmış olduğunu ve devrimci krizin derinlik ve boyutunun yetersiz olduğunu göstermiştir." (c-4/16)

Görüldüğü üzere Lenin, devrimin yenilgisinin etkisiyle (ya da fırsat bile-rek), politik özgürlüğün elde edilmesinin acil görev olarak belirlenmesini mahkum etmeye çalışanlara kesin bir dille karşı duruyor. Lenin bu değerlendirmesiyle sadece acil politik hedefin, şiarların ve taktiklerin doğruluğunu savunmuyor. Aynı zamanda, verili anda da taktik çizginin korunması gerektiğini söylüyor.

Mücadelenin yeni somut duruma uygun yöntem ve araçların da yardımıyla aynı taktik çizgi doğrultusunda, politik özgürlüğün elde edilmesinin acil görev olduğu anlayışıyla yürümesi gerektiğini, "Mevcut Durum Ve Partinin Görevleri Üzerine Bir Karar Taslağında" daha açıkça ifade edecektir.

"... 3- RSDİP'in devrim döneminde olduğu gibi sağlamlaştırılması; onun gerek otokrasiy ve gerici sınıflara, gerekse de burjuva liberalizmine karşı uzlaşmaz mücadele geleneklerinin

korunması; devrimci marksizmden uzaklaşmaya RSDİP'in şiarlarının budanması... karşı mücadele" (c-4/24)

1908-11 yılları arasında hakim olan gerici dönemine ilişkin toplu bir değerlendirmeyi ise, mart 1911'de kaleme aldığı "Tasfiyecilik Üzerine" makalesinde yapacaktır. Önce tasfiyecilerin dergisinde ortaya konan reformist programdan şu bölümü aktarır:

"...Günün görevi, daha iyi zamanları verimsizce beklemek değil, aksine Rus yaşamının başlamış olan bu yeni tarihsel döneminde, işçi sınıfının 'devrim için' değil, 'devrim beklentisiyle' değil, bilakis yaşamın tüm alanlarında kendi özel çıkarlarını ısrarla ve planlı bir şekilde korumak için; bu çok yönlü ve karmaşık çalışma içinde güçlerini toplamak ve eğitmek için; bu yolla genelde sosyalist bilinci eğitmek ve çoğaltmak için... ve düşmana göğüs germeyi(!) bilmek için örgütlenmesi gerektiği yönetici düşüncesinin geniş çevrelere kabul ettirilmesidir." Ve bu aktarımdan sonra devam eder Lenin,

"... Bu tirad (ki bu tirad EMEP'inden, TKP'sine kadar tüm sosyal reformistlerin ve Kızıl Bayrak'tan Atılım'ına kadar tüm oportünistlerin de tiradıdır. Okur; bu tür çevrelerin güncel görev olarak önlerine koydukları 'AKP-MHP faşizminin geriletmesi' hedefini gözönünde bulundursun)... tüm tasfiyeci yazılarının tüm ruhunu ve anlamını dile getirmektedir. Bu tirad en son ve en mükemmel reformizmdir... Solcu kadetler, partisiz sosyalistler, küçük burjuva demokratlar ve Marksist sayılmak isteyen kişiler arasındaki reformistler; işçilere şu programı vaaz ediyorlar: bekleyen mesrutu yenilenmede düşmana göğüs gerebilmek için güç toplayın, kendinizi eğitin, öğrenin, basitçe kendi çıkarlarınızı savunun. Böyle bir program, işçi sınıfının 1908-11 yıllarındaki politik görevlerini, tıpkı ekonomistlerin bu görevi 1896-1901 yıllarında hadım ettikleri gibi hadım ediyor, kırıyor, kısıtlıyor..." (c-4/98)

Evet o yıllarda devrimin yenilgisinin yarattığı koşulları bahane ederek, işçi sınıfının mücadelesini toplumsal-reformculuk çizgisine geriletmeye çalışanlar oldu. Bugün de, işçi sınıfının mücadelesini toplumsal-reformculuk düzeyine hapseden politikalarını farklı çıkarmak için devrimci durum ve iç-savaşın gerçekliğini 30 yıldır yadsıyıp duranlar, yarım ağızla telaffuz edenler var. Ama yüzyıldır reformistlerin anlamadıkları, anlamak istemedikleri hep şu

oldu: Proleter devrimcilik adına savunduklarının, ister devrimci durum koşullarında ister devrimin yenilgisinin olduğu koşullarda olsun, proleter devrimcilik adına savunulabilir bir yanı hiç olmamıştır. 30 yıldır ortaya koydukları tirad, devrimci taktik adı altında Leninizmin çarpıtılması olmuş, Lenin'in deyimiyse, "katıksız reformizm" olmuştur.

1913'e geldiğinde ise Lenin, "devlet rejiminin tamamen demokratikleştirilmesi" yani demokratik cumhuriyet ve "toprak ve arazinin köylülere devri" kabul edilemez, olsa olsa "propaganda konusu olabilir ama ajitasyon konusu olamaz." diyen ve sadece "sekiz saatlik iş-günü" talebinin ajitasyon konusu yapılabileceğini söyleyen toplumsal-reformcularla şöyle dalga geçecektir;

"...İşte tasfiyecilerin taktiği... 'tam demokratikleşme vs'... 'toprağın köylülere devri' dediği şey, 'kitleler için aktüel görünmüyor ve işçi hareketinin gerekleri ve Rus yaşamının tüm seyri tarafından talep edilmiyor!!' Bu görüşler ne kadar da eski ve Rus marksist pratiğinin tarihi, onu demokrasinin görevlerinden vazgeçen 'Ekonomistlere karşı uzun süreli mücadelesinin anımsayanlar için ne kadar tatlı!...' (c-4/51)

İşte bu taktik, bugünün ortalama solunun taktiğidir. İstanbul seçimlerinde, proletaryayı İmamoğlu ve CHP'nin kuşuna takılmaya çağırarak Kızıl Bayrak'ın, "bu taktire şayan(!)" taktiklerini açıklamak için söylediklerine bakın bir de:

"... 'Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde' demek ve bununla kalmak, gerçekte bir şey söylemek anlamına gelir. Zira bunlar bizim devrimci stratejik şiarlarımızdır; onları PROPAGANDA ŞIARI olarak her yerde ve her zaman coşkuyla atabiliriz. Ama yalnız propaganda yapmış oluruz..."

Ve bu sözleri, itirafı da diyebiliriz, Lenin'in dalga geçtiği tasfiyecilerin bakışıyla karşılaştırın. Tarihsel bir iz düşümden başka bir şey yok. Kızıl Bayrak için de devrim ve sosyalizm, sadece propaganda meselesidir. Bir ajitasyon, bir eylem konusu değildir. Devrim ve sosyalizm, Kızıl Bayrak'a göre, kitleler için aktüel görünmüyor, işçi hareketinin gerekleri ve yaşamın tüm seyri tarafından talep edilmiyor! İşte size katıksız bir ekonomizm, kuyrukçuluk çizgisinin klasik bir örneği...

Lenin'de propaganda ve ajitasyon ayrılmaz iç içelik taşır. Ne Yapmalı'da anlatır bunu. Pratik, ajitasyon ve propaganda ortaya konulan uygulanmasıdır

sadece. Buna çeşitli vesilelerle değinecektir. Çünkü, sözde devrim iddiası olanlar, bunu, devrime dair şiarları, propagandaya havale ederek yaparlar. Devrimi, bildirilerin, tahlillerin satır aralarına hapsederler. Soyut bir olanak, bir süs olarak yayınlarında ve dillerinde tutarlar. Tıpkı Kızıl Bayrak'ın yaptığı gibi. Siz devrimi savunmuyorsunuz dersiniz, "aha, çözüm devrimde diyoruz ya" derler. Pratiğini buna göre belirle dersiniz, "yok, biz sadece propaganda yapıyoruz" derler. Ya da Fransız Komünist Partisi'nin 90'lı yıllara kadar, proletarya diktatörlüğü hedefini programında tutması gibi. Ama pratiğe ve ajitasyona gelince tık yok. Siz komünist değilsiniz dersiniz, "olur mu ya, biz proletarya diktatörlüğünü savunuyoruz" diyorlardı. Gereğini yap deyince, "yok yanlış anladınız, biz onun sadece propagandasını yapıyoruz" diyorlardı. Fransız burjuvazisinin, FKP'ne tahammül etmesi de bundandı.

Kısacası, devrimci proletarya için, politik özgürlüğün bir devrimle acil olarak elde edilmesi hedefi, her zaman için geçerli olan propaganda, ajitasyon konusudur. Dolayısıyla, eylem konusudur. Koşullar, mücadele araç ve biçimlerini nasıl şekillendirir şekillendirsin, bunu içermemeleri, bu hedefe yönelmemeleri düşünülemez.

1914 ve sonrasında, yani emperyalist savaşın başlamasıyla birlikte Lenin'in, kendi burjuva hükümetine karşı iç-savaş başlatma taktiğini izlediğini biliyoruz. Bu politika, sadece proletarya enternasyonalizminin en doğru hayata geçirilmesi gayesiyle oluşmamıştır. Bu politikanın belirlenmesinde, politik özgürlüğün kazanılması için iktidarın bir devrimle ele geçirilmesi, temel hedefi de belirleyici rol oynamıştır. Bu temel hedefle bağlantılı olarak oluşturulmuştur. Savaşın yaratacağı yıkımlar, devrimci duruma yol açacağı ve bundan yararlanmak gerektiğini, o dönemde kaleme aldığı yazılarda ısrarla vurgular Lenin.

Dolayısıyla, 2. Enternasyonal ihanetle suçlaması, sadece yağmacı bir savaşta burjuvazinin yanında yer aldıkları için değildir. Aynı zamanda, doğan olanaklardan burjuvaziye devirecek bir politika-taktikle yararlanmak istemedikleri içindir. Krizin harekete geçirdiği kitleleri, burjuvazinin peşine takmaya çalıştıkları içindir.

1914 ve sonrası, iktidar için yani politik özgürlüğün devrimle kazanılması için mücadelenin çok açıktan yürüdüğü yıllar olduğu için, 1905-7 dönemi gibi,

bu dönemi anlatan tek bir alıntıyla yetinmek istiyoruz.

"...Kitle hareketinin yardımına devrimin net şiarlarıyla koşmak da proletaryanın görevi olacaktır... monarşinin yıkılması, cumhuriyetin kurulması, büyük toprak mülkiyetine el konması ve sekiz saatlik iş günü... Bunlar eskiden olduğu gibi, sosyal-demokrat proletaryanın şiarları, partimizin şiarları olacaktır. Ve BUNUNLA KOPMAZ BAĞ İÇİNDE PARTİMİZ, EYLEMİNDE, PROPAGANDASINDA ve AJİTASYONUNDA, işçi sınıfının bütün açıklamalarında AYRIM ÇİZGİSİNİ ÇEKMEK ve sosyalizmin görevlerini, burjuvazinin (Plehanov ve Kautsky'ninki de dahil) şovenizminin görevlerinin KARŞISINA KOYMAK için eskiden olduğu gibi, emperyalist savaşı iç-savaşa dönüştürme... şiarını atacaktır..." (c-5/163)

1890'lardan 1914'lere kadarki tüm dönemi yansıtan alıntılarla, Lenin'in yaklaşımını kesintisiz bir biçimde göstermiş olduk. Ki 1914 sonrası Ekim Devriminin öngünü olduğundan alıntılanmaya dahi gerek duymadık.

Tüm bu dönem, 1890-1901 gerici yıllarını, 1901-1905 devrimci yükseliş dönemini, 1905-1907 devrim yıllarını, 1908-1912 gerici yıllarını, 1912-1914 devrimci yükseliş yıllarını ve 1914-1917 devrim dönemini ifade etmektedir. Yani, siyasal koşulların farklılaştığı üç ayrı dönem; gerici, yükseliş, devrim yıllarını kapsamaktadır. Ve sınıflar arası güç ilişkilerinin farklılaştığı bu üç ayrı dönem, bir kaç defa ama farklı toplumsal koşullarda oluşmuştur üstelik.

Ve tüm bu süreç boyunca, işçi sınıfının ve komünistlerin politik görevine yaklaşım konusunda iki ana çizgi olduğu görülmektedir. Biri Lenin ve Leninistler tarafından temsil edilen, politik özgürlüğün bir devrimle kazanılmasını acil görev olarak gören ve her şeyi buna tabi kılan çizgidir. Diğeri de, kimi zaman yenilgi dönemlerinin moral bozukluğunun, kimi zaman da devrimin tüm canlılığı ile egemenlerden ödün üzerine ödün koparabilmesinin ardına sığınarak ekonomik-politik talepler uğruna mücadeleyi öncelleyen, ilk, acil, günün görevi ilan eden çizgi, uzlaşmacı çizgidir. Lenin'in, Leninistlerin çizgisi, toplumsal gelişmeye devrimci ve bütünlüklü bakış ifade eden devrim çizgisidir. Diğeri ise, gelişmeyi mekanik ve tedrici kavrayan, toplumsal-reformculuk çizgisidir.

İşçi Öğretmenler

Doğa Koleji öğretmenleriyle gündeme gelen özel okullar ve özel okullarda çalışan "işçi öğretmenler" meselesi çok uzun süredir tartışılan bir konu. Eğitimin özelleşme süreci, uzun süredir altı örtülen, son yıllarda ise hız kazanan bir olgu.

Salt siyasi bir hesaplaşma gibi görünen dershanelerin kapatılması, aslında eğitimin özelleşmesi meselesindeki sıçramayı da beraberinde getirdi. Dershaneler kapandı demek yerine, "dönüştü" demek daha doğru olur. Çünkü o süreçte kapanan, sadece küçük çaplı işletmeler olan, az sayıda öğrenciyi ve sermayeye sahip dershanelerdi. Daha büyük sermayelere sahip dershaneler ise özel okula dönüştüler. Bu dönüşümde en önemli rolü, devletin öğrenci başı verdiği para teşviki ve dönüşümde sağladığı kolaylıkları unutmamak lazım.

Velhasıl büyük balık yine küçük balığı yuttu. Bu süreçte özel okul sayılarında patlama yaşandı. Yaklaşık 4 yıl önce 6 bin 710 olan özel okul sayısı, aradan geçen sürede %74 artarak 11 bin 694'e çıktı. Bu okullara giden öğrenci sayısı ise 1 milyon 400 bini geçti. 2011-2012 eğitim öğretim yılında ilk-öğretim-ortaöğretim kademesinde 931 olan özel okul sayısı 2018 yılında 3 bin 487'ye, öğrenci sayısı ise 286 bin 972'den 555 bin 519'a çıktı. Özel ilköğretim (ilkokul+ortaokul) sayısı 4+4+4 öncesine göre %375, öğrenci sayısı ise %95 arttı.

Özel liselerde ise 2011-2012 yılında 885 olan okul sayısı 2018'de 2 bin 989'a, öğrenci sayısı ise 138 bin 164'ten 559 bin 838'e çıktı. Özel lise sayısı 4+4+4 öncesine göre %340, özel liseye giden öğrenci sayısı ise %400 arttı.

OECD ülkeleri arasında Meksika'nın ardından eğitime en az harcama yapan ülkenin Türkiye olduğu belirtilen rapora göre, OECD ülkelerinin ilköğretim ve ortaöğretim kademelerinde kamu kaynaklarından yapılan harcama %90'ının üzerinde olurken, bu rakam Türkiye'de yüzde %12'de kaldı. OECD ülkelerinin bir öğrenci için okul öncesi eğitimde 8 bin 759, ilköğretimde 8 bin 631, ortaöğretimde 10 bin 10 ve üniversitede 15 bin 656 dolar harcadığı ifade edilen raporda, "Türkiye'de okul öncesi eğitimde 2 bin 5, ilköğretimde bin 591, ortaöğretimde 2 bin 395 ve üniversitede 3 bin 736 dolar harcanmaktadır. Türkiye ile diğer OECD ülkeleri arasında kademeler bazında yapılan harcamalara yönelik farklılıklar azalmak bir yana giderek artmaktadır.

Yaşanan ekonomik kriz ve enflasyon nedeniyle 1 milyon üzerindeki eğitim ve bilim emekçilerinin yaşam koşullarının her geçen gün kötüye gittiği ifade edilen rapora göre 1 ABD dolarının ortalama 1,56 TL olduğu 2009 yılında bin 302 TL aylık alan 9. derece 1. kademedeki bir öğretmen maaşıyla 835 ABD doları alabiliyorken, bugün aynı derece ve kademedeki 3 bin 895 TL alan bir

öğretmenin dolar bazında aldığı maaş 683 ABD doları (1 \$=5,70 TL) seviyesine indi. Son 10 yıl temel alındığında 9/1 derecedeki bir öğretmenin maaşındaki aylık kayıp, dolar bazında 152 ABD doları (866 TL) oldu."

Bu yaşananlara bakıldığında özel ya da devlet okulu fark etmeksizin tüm öğretmenlerin giderek yoksullaştıkları aşikar. Tabii ki burada özel okullarda çalışan eğitim emekçilerine ayrı bir parantez açmak zorundayız. Onlar devlet okullarına kıyasla tamamen güvensizler ve çok ağır şartlarda çok daha düşük ücretlerle çalışıyorlar. Bu öğretmenler hem kağıt üzerinde hem de yaşam koşullarıyla tamamen işçiler. Ve maalesef fazlasıyla da örgütsüzler. Sendikalarının da olmaması, zaten olması gereken komitelerde örgütlenme meselesini daha da elzem hale getiriyor.

Doğa Koleji öğretmenleriyle yeniden gündem olan öğretmenlerin özellikle de özel okullardaki yoğun sömürüne karşı çağrımızı tekrardan bıkmadan usanmadan yinelemeliyiz: Eğitim emekçileri, komitelerde örgütlenmeli ve emeğin iktidarı için mücadele etmeli. Yalnız değilsiniz, Devrimci Emekçi Komiteleri var. Gelin yan yana, omuz omuza mücadele edelim.

DEK (Devrimci Emekçi Komiteleri)

"Tüm veriler, Eğitim Sen'in 2019-2020 eğitim öğretim dönemi başında yayınladığı 'Eğitimin Durumu' raporundan alınmıştır.

"Taş Köprüyü Kim Yaptı" İşçilerle

İzmir İşçi Temsilcileri Konseyi 22 Aralık 2019 günü saat 16.30'da Boyoz Akademi'de Ümit Güç'ün "Taş Köprüyü Kim Yaptı" isimli filminin gösterimini gerçekleştirdi.

"Konsey Her Yere Konsey Her Yerde" sloganıyla başlayan gösterimde, gösterimin ardından yönetmen Ümit Güç'le soru cevap biçiminde bir söyleşi gerçekleştirildi.

Sorular sorular doğrultusunda toplu m c u sinemaya yönelik baskılardan bahseden Güç, aydınlar dahil olmak üzere bazen birçok kesimden tepki aldıklarını, maddi ve manevi olarak birçok zorluk yaşadıklarını anlattı. Toplumcu sinemanın önemine değinen Güç, bu film gösterimiyle asıl hedef kitlesine ulaştığını, sinemanın elit bir etkinlik olarak görünmekten kurtulması ve işçilerle emekçilerle ezilenlerle buluşması gerektiğini vurguladı.

Bugün filmi emekçilerle paylaşmış olmanın kendisi için en büyük ödül olduğunu, dayanışmayı büyütürken insan odaklı filmleri emekçilere ulaştıracağını söyleyen Güç, insan odaklı filmin tanımından bahsederken "İnsan benim için bütün sınıfların insanları değil, emekçilerdir" dedi. Güç, "Bizler size nasıl destek olabiliriz" sorusuna sistemin dayattığı filmler yerine mücadeleyi anlatan filmler izlemek gerektiğini, sinemayı mücadele için gerekli bir araç olarak gören sanatçılara destek olmanın önemli olduğunu belirtti.

Söyleşinin ardından İşçi Temsilcileri Konseyi'nden işçiler, "İşçilerin Hepsini Vardı", "Fabrika Kızı" türküleri ve "İtalya İşçi Marşı"nı İtalyanca, Kürtçe, Arapça ve Türkçe olmak üzere dört ayrı dilde söylediler.

Müzik dinletisinin ardından halaylar çekildi. Etkinlik toplu fotoğraf çekiminin ardından sona erdi.

“Örgütlendik Kovulduk”

28 Aralık Cumartesi günü İTK (İşçi Temsilcileri Konseyi) Kocaeli-Darica’ da bulunan Vip Giyim önünde Deriteks öncülüğünde mücadele eden emekçi kadınlar ile birliklerdi.

Eylemlerinin 40. günleri olduğu için Çubukçuoğlu, Berkem Kürk, Derimsan Deri’den sendika temsilcileri de işçileri ziyaret ettiler. İşçilerin “Dayanışmanın Gücü” üzerine yürüttükleri sohbet, işçilerden Kadriye Horlu’nun anlatımları şöyle:

“Merhaba ben Kadriye Horlu. 38 yaşındayım. 22 yıl (1997’den beri) Vip Giyim’de çalıştım. 600 civarı çalışanın olduğu bir fabrika burası. Evlüyüm, 10 yaşında çocuğum var. İçeride çalışma koşullarımız hiç iyi değildi, maaşlarımız çok düşüktü. Ustalar çok ağır şartlarda mobing uyguluyorlardı. Örnek vermek gerekirse buğurup, küfrederek, azarlardı. Buna artık dur demek gerektiğini düşündük arkadaşlarla. ‘Bir sendika gelsin buraya’ dedik.

Ben sendikaya üye olmadan önce Deriteks zaten fabrikada örgütlenme yapıyorlardı. Benim haberim yoktu. Sendika duyulmaya başladığında, ilkin üst katımızda kesimhane ve gömlek bölümünde duyulmuştu. Ben alt katta ceket bölümündeydim. Nimet ve bir kaç arkadaşımınla birlikte sendikacı oldum. Kafa eleman olarak içeride çalışma yürüttük.

İlkin em güvencilerimiz üye yaptık. Yaptığımız çalışmayı duyurmayacak olanlara söyledik. Sonra sendikayı duyan bize geldi, duyan geldi: ‘Sendika varmış bizi de üye yapar mısınız’ dediler. 200 kişiyi buldu sendikacı işçi oranı. 260 kişi olması yeterliydi.

Buradan 2 kişi işten çıkarıldı. O çıkartılan işçiler Kaynarca’da Genç Tekstil diye bir yer gittiler. Oranın patronu ile Vip giyim’in patronu arkadaşlarım. Bu iki arkadaşın sendikacı olduğu tespit ediyor. O patron Vip giyim’in sahibi Bülent beyi arıyor, ‘senin iş yerinde bir örgütlenme var’ diye uyarıyor. Bülent bey hemen ustalarla toplantı yapıp sorğu odaları kurdu.

Sorgu odalarında sendikanın ne kadar kötü bir şey olduğundan, yakında Faruk beyin zaten çeşitli iyileştirmeler yapacağından bahsetmişler. Bazı insanlar da bunlara kandılar. Değişiklikler de sunlar: çay makinesi, bisküvi makinesi... Bizim zaten burada kantinimiz var. 10 çayında veya 4 çayında bedava çayımız var. Çay makinesi sana bedava mı veriyor, bisküvi makinesi

sana bedava mı veriyor? Para atıyorsun çayını alıyorsun, para atıyorsun bisküvini alıyorsun. Bizim bunlara mı ihtiyacımız var. Bizim

haklarımızın yenilmemesine ihtiyacımız vardı maddiyattan daha çok. Bizim arkamızda duracak bir güce ihtiyacımız var. Aslında patronlar bir düşünse, bu insanlar niye sendikacı oluyorlar diye? ‘Gel Kadriye sen neden içeride bir örgütlenmeye gidiyorsun, şikâyetini anlat’ dese sorun buralara gelmezdi belki de. Biz karışımızda muhatap bulamıyorduk. Bir sorunumuz olduğunda ustamız, müdürümüz, insan kaynakları bizi başından savıyordu. Eee kiminle konuşacağım ben? Ondan sonra sendikaya başvurduk.

E-devlet şifreleri istendi veremeyenleri kovdular. Verenler de sendikacıya üyeliğini iptal ettiriyorlardı. Birlikte çalıştığımız bir arkadaşım vardı. İki aydır çalışıyordu, bir gün geldi ve patronun e-devletini istediğini, kendisinin de verdiğini söyledi. Hemen şifresini değiştirmesini ve sendikaya üye olmasını söyledim. Şifre değiştiği için ertesi gün gelip şifreyi sordular. Eşinin bu durumu öğrendiğini ve tepki gösterdiğini için şifresini değiştirdiğini söyledi de olmadı. Bunu baştan söylemesi lazımdı.

İçeride şifrelerin istendiğini duyunca herkese bas bas bağırdım, ‘şifrenizi kimseye vermeyin’ diye. Yatak odana kimseyi sokmuyorsan mahremim diyerek, şifreni de vermeyeceksin. Banka kartının şifresini veriyormusun, vermesin o senin özelin. E-devlet de benim özelim. Diyoruz ki, ‘ne yapacaksınız e-devlet şifrelerimizi alıp’, ‘seni ilgilendirmez’ diyorlar. Ne demek beni ilgilendirmez, benim şifremi alıyorsun. Beni ilgilendirmeyen şey ne? Onu merak ediyorum. Benden şifre istemediler, keşke dedim benden istesinler de ağızlarının paylarını vereyim, istemediler. Onlar da isteyecekleri

adamları biliyorlar. Arkadaşım orada şifreyi vermedi, işine son verdiler bu yüzden. Ben hemen sendika başkanını aradım durumu anlattım. ‘arkadaşın işine son verildi şifresini vermediği için’ dedim. Başkan hemen onu aradı ama insanlarımız da uğraşmak istemiyor bazen. İki

aylık elemanım, ne uğraşıcım mahkemeye’ falan dedi. ‘iki ayda ne tazminat alacağım’ dedi. Ona anlatmaya çalıştım bu tazminat olayı meselesi değil. Bu sadece seni ilgilendiren bir durum değil. Ama şikâyetçi olmadı. Burada polisler de söylüyorlar içeride e-devlet şifreleri alınıyor diye polis diyor ki, ‘kim şikâyet ediyor’. Kimse şikâyet etmiyor ki. İşte tek sorunumuz bu: kimse şikâyet etmiyor. Çok az kişi böyle tepki gösterdik.

Ustaların gözünde ben çok kalifiye bir elemandım. Tek başıma çalışıyordum. 5 sene boyunca fazlalık izinlerimi kullanılmamışlardı bana. Her sene fabrika komple 14 gün senelik izne çıkıyor. Benim yıllık iznim 26 gündü. 12 günlük artan izinlerimi 5 sene için kullanılmamışlardı. 60 gün olmuştu. Bu senelik iznime öğrendiğim zaman ustama gidip senelik iznimin 60 gün olduğunu ya paramı vermelerini ya da 3 gün 5 gün parça parça izne çıkartmalarını söyledim. Usta bana ‘ben senin yerine kimi koyacağım, seni iki günlük izine bile çıkartmam, saçmalama, gü Şinasi’ye söyle sana param versin’ diyerek beni insan kaynaklarına gönderiyordu. Gittim Şinasi’ye (İnsan kaynakları müdürü) ‘paramı vericem ama şu zaman bu zaman’ diye oyaladı beni sürekli. İçeride kafa eleman olduğum ve örgütlenme yaptığımı duyulunca beni hemen izine çıkardılar. Asgari ücret alıyorduk. 23 yıldır çalışıyorum 2300 lira alıyordum. Tek avantajım eve yakın olmasıydı. Neyse sorgu odalarında benim ismimi verince arkadaşlar, 2 gün izne göndermeyen fabrika, beni 60 gün izne gönderdi. İznim bitip de çalışmaya geldiğimde işbaşı yaptım, 5 dakika sonra işime son verildi. Şu anda 40 gündün beri buradayız, direniyo-

ruz.

Çıkartıldığımı ilk öğrendiğim an, üzülüyorsun ama arkamda kocaman bir sendika var, bana destek olan insanlar var. O yüzden şu an çok güçlüyüm, anlak bir üzülmeydi. Arkadaşlarımdan ayrılmanın verdiği bir üzüntüyüdü. Ama değillermiş, çok üzülüyorum bunu söylerken. Ama akşamları iş çıkışında pankartlarımızı tutuyoruz, inanın yüzüme bakan bile yok. 40 gündür benim telefonum her kez çalmadı ‘Kadriye ne yapıyorsunuz’ diye. Çok acı şeyler bunlar gerçekten. Böyle zamanlarda anlıyormuş insanlar arkadaşlığı, dostluğu.

Geçenlerde hava çok soğuk ve yağmurluydu. Şemsiyemizden artık şıpr şıpr şu damlıyordu. Biz de ıslanıp sucuk gibi olmuşuk. Demir iskelelerin üstünde şeffaf naylonla sarılı bir çadır kurduk bulduğumuz yere. Polisler yanımızda bittiler hemen. Zaten hep buradalar, bizi hiç yalnız bırakmıyorlar sağ olsunlar, bizim kime zararımız varsa... Geldiler işte, bize yasayı okudular, ‘Şeffaf olacak, onu açık olacak, görünecek, sabah getirip akşam götüreceksiniz, sabit kalmayacak. Bu şartlara uygun kurabilirsiniz’ dendi. Kurduk. İki saat sonra gelip ‘yasa ihlali yaptınız siz, çadırı kaldıracaksınız yoksa biz zorla kaldıracacağız’ dediler. İki saat önce sen okudum telefonundan yasayı, iki saat sonra ne değişti, kimden emir aldın ki on dakika içinde ‘kaldırın yoksa biz zorla kaldırırsız’ dedin. Yerimizden olmayalım, pankartlarımız şurada kalsın diye kaldırmak zorunda kaldık çadırımızı.

Beni küçümleme gidiyoruz diye işten çıkardılar. 22 yıllık elemanı küçümleme gidiyoruz diye çıkardılar. Daha o gün fabrikanın önünde 5 tane Suriyeli eleman vardı. İçerisi şu an Suriyeli kayıyor. Hala eleman almına devam ediliyor.

Çalıştığımız bölümler farklı olduğu için biz sadece serviste beş dakika sohbet edecek kadar tanıyoruz birbirimizi. İçeride çalışırken insanların tanıyamıyorsun. Burada mücadeleye başlayınca tanıdık. Nimet arkadaşımınla 40 gündür birlikteyiz. O benden önce çıkartılmıştı. İnsan kaynakları zorla kandıracak kağıt imzalatmış. İkimiz de buradayız birbirimize destek veriyoruz. Bu süreçte öğrendim ki, yıllardır aynı lokmayı bölüştüklerim değil, serviste beş dakika sohbet ettiğim kişi benim arkadaşımış.”

İTK (İşçi Temsilcileri Konseyi) Fa-cebook sayfasından alınmıştır.

Kadınların Susmamaları Gerekliyor

Vip Giyim’de işten atılan kadın işçi anlatıyor:

Merhaba ben Nimet Özkaya. VIP Giyim direnişçisiyim. 37 yaşındayım, 23 sene VIP Giyim’de çalıştım. Buraya başladığımda 15 yaşındaydım. O zamandan beri çalıştım, alınteri döktüm, emek verdim.

Çocukluğumu, gençliğimi, bütün hayatımı burada geçirdim. Türkiye Cumhuriyeti’nin bana verdiği anayasal hakkımı kullanıp sendikacı olduğum için işten atıldım. İçeride çalışırken de haksızlığa gelemeyen, sürekli sesini çıkartan, baskı ve sindirme ile susturulmaya çalışılan biriydim. Ustalarım, amirlerim tarafından sevilmezdim. Yapılan haksızlığa karşı hep başkaldırdım. Sendikalaşma süreci duyulduktan sonra da zaten ilk işten ben çıkartıldım. “Kriz var, küçülmeye gidiyoruz” bahanesiyle işime son verildi.

Bugün 24 Aralık itibarıyla direnişimizin 40. günündeyiz. Ama benim emek mücadelem bitmedi. 20 sene içeride alınteri döktüm. Onlar bunu görmeyip bir çırpıda beni kapıya koydularsa, benim asıl mücadelem burada başladı. Emekçiyim ve çok güçlü bir kadın olduğumu düşünüyorum.

İçeride arkadaşların çok baskı altında. Onlar sendikaya üye olmasınlar diye bin bir vaatle bulunuyorlar. Korkutup sindirmeye çalışıyorlar. Ama ben burada çok şey öğrendim. Benim VIP’teki mücadelem daha yeni başlıyor.

Emekçi bir kadın olarak, kendi ayaklarım üzerinde durabilecek, kendime yetecek bir şey istiyorum. Bugün açıklanan asgari ücret rakamları insanların yaşayabileceği, çocuklarını yaşayabileceği veya çocuklarına gelecek hazırlayabilecekleri bir rakam değil. Artık insanların özellikle kadınların susmamaları gerekiyor. Bu sömürüye artık dur denmesi gerekiyor. Kadın olduğumuz için sindirilip baskı görüyoruz. Güçsüz olduğumuzu düşünüyorlar. Ama biz emekçi kadınlar çok güçlüyüz. Birçok kadın henüz gücünün farkında değil, ama bunu fark etmeleri kendi ellerinde. Bir kadın isterse yapamayacağı hiçbir şey yoktur.

Bekar olduğum için ailemle yaşıyorum. Babam emekli yine de çalışıyor; fakat 3 maaşla bile geçinemiyoruz. Asgari ücretli birinin geçinmesini kimse beklemesin. İnsanların artık sesini çıkarması lazım. Bu gidice bir dur demesi lazım. Nereye kadar böyle gidecek. Zenginler çok zengin, fakirler çok fakir. Hava şartları kötü, önümüzdeki günlerde hava iyice soğuyacak. Kadın derneklerine, sivil toplum kuruluşlarına seslenmek istiyorum. Ben bu alanda çok üşüyorum. Herkesi bu alana desteğe bekliyorum.

SF Trade İşçileri Eylemde

İzmir Ege Serbest Bölge (ESBAŞ)’de üretim yapan SF Trade Fabrikası’nda iki kadın işçi, Türk-İş’e bağlı Deriteks Sendikası’na üye oldukları için işten atıldı. İki kadın işçi 25 Ekim 2019 tarihinden bu yana işlerine geri dönme talebiyle ESBAŞ önünde eylemde.

Mücadele Birliği Gazetesi olarak işten atılan işçilerle görüşerek, kendilerinden sürece dair bilgi aldık. Röpörtajımızı siz okurlarımızla paylaşıyoruz.

İşten atılan işçi Pınar TOY, “İki ay öncesine kadar SF Tekstil’de çalışıyordum. Sendikaya üye olduğumuz için bizi işten çıkardılar. Sendika üyeliğinden kaynaklı çok maddi sorun yaşadığımızı söyleyerek beni tazminatsız olarak işten çıkardılar; zorla imza attırdılar. O anda korktuğumuz için imzamızı attık; fakat daha sonrasında hem işe geri dönme hem de haklarımızı alma talebiyle dava açtık.

Ben çalıştığım süreçte de çok fazla mesaiye kalyorduk. Haftada üç defa mesaiye kalyorduk. Mesaiye gönüllü olarak değil zorunlu olarak kalyorduk. Mesaiye kalmadığımızda ustabaşının ‘sizin zor gününüzde biz de size destek olmayız’ tarzında söylemlerle karşılaşıyorduk. O kadar çok mesai yapmamıza rağmen çok düşük maaşlarla çalışıyorduk.

Ben SF Tekstil’de 11 yıldır çalışıyordum ve işe yeni başlayan biriyle aynı maaşı alıyordum. Çok büyük bir adaletsizlik söz konusuydu. Aynı zamanda şimdi içeride sendikacı olduğumu bildiklerini arkadaşlarımıza yaptıkları işlerin hatalı olduğunu söyleyerek baskı yapıyorlar. Sürekli olarak ‘Buraya sendika girerse fabrika kapanır’ diyerek tehdit ediyorlar. Ama ne olursa olsun bizler direnmeye devam edeceğiz. Mücadelemizden asla vazgeçmeyeceğiz.” diyor.

İşten atılan diğer işçi Ayşe Erim ise, “Ben 11 yıldır SF Tekstil’de çalışan bir işçiyim. Patronla-

rin sendikaya üye olduğumu anlamasıyla birlikte performans düşüklüğü gerekçesiyle işten atıldım. Hatalı ürün ürettiğim, bu nedenle kolilerin yeniden açılması gerektiği ve 3850TL’lik zarara uğrattığım söylendi ve bu gerekçeyle tazminatsız olarak işten çıkarıldım.

Sendikaya üye olduk, çünkü içeride çok fazla haksızlık ve taraf tutma vardı. Biz sendikaya üye olan öncülerdik ve şu an bizimle birlikte içeride direnen birçok arkadaşımız var. Bizler sonuç alana kadar direnmeyi sürdüreceğiz. Direnişimizden asla vazgeçmeyeceğiz” diyor.

İşçileri eylemleri esnasında hiçbir zaman yalnız bırakmayan Deriteks Sendikası Örgütlenme Uzmanı Cihan İşçi, 2015 yılında yine aynı fabrikada sendika nedeniyle başlayan süreci anlatıyor. 2015 yılındaki direnişte dünya çapında aldıkları destek sonucu sendikal haklara saygı duyulacağına dair SF Tekstil yönetimiyle protokol imzalandığını, ancak bugün yine aynı sorunla karşılaştıklarını belirtiyor.

Sendikal faaliyetlere 2019 yılında yeniden başladıklarını, yetki almak üzereyken iki öncü işçinin işten atıldığını vurgulayan işçi, “kapının önünde direnişimiz devam ediyor. İçeride çok büyük baskı olmasına rağmen sendikadan istifalar söz konusu değil. İşçiler çok kararlı, bu sefer gerçekten bıçak kemiğe dayandı. Ülkemizdeki ekonomik sıkıntıları en fazla yaşayan kesim işçiler oluyor. SF Tekstil’de de işverenin uzlaşmaz sendika karşıtı tutumu devam ediyor. Arkadaşlarımız üzerindeki baskı daha da artarsa 2015 yılında yaptığımız gibi uluslar arası çapta bir kampanya başlatmayı düşünüyoruz. Kazanana kadar buradan gitmeyeceğiz” diyor.

SF Tekstil’de çalışmakta olan işçiler, iş çıkışında “güzel günler göreceğiz”, “kurtuluş yok tek başına” şarkılarıyla “direnmeye devam” çağrısı yapıyorlar iş arkadaşlarına...

Kış Soğukunda Grevdeki İşçiye Soba Yasak

Kocaeli Gebze Organize Sanayi Bölgesi’nde kurulu bulunan ve iş makinelerinde kullanılan hortumları üreten Trelleborg’un iki fabrikasında örgütlü Petrol-İş Sendikası öncülüğünde başlayan grev, 28 Aralık itibarıyla 19. gününde devam ediyor.

Başka fabrikalardaki sendikacı işçilerin, devrimci-demokrat örgütlerin sık sık ziyaret ettiği fabrika önündeki çadırın, İşçi Temsilcileri Konseyinden (İTK) işçiler de ziyaret etmeye devam ediyor.

İTK’nın ziyareti sırasında polis amirleri gelerek, işçilerin ısınmak için kurdukları sobayı kaldırmaları için baskı yapmaya başladı. Bu konuda amirlerinden emir aldıklarını söyleyen polisler, sobanın söndüğünü gösteren bir fotoğraf çekmeyi de ihmal etmediler.

Bu baskıların hiçbirisi işçilerin moralini bozmuyor, canını sıkıyor. Hatta bir işçi diyor ki, “biz sobaya güvenip de greve çıkmadık ki...”

Kaçak Maden Ocağında Patlama

Zonguldak Kilimli’ye bağlı Gelik beldesindeki ormanlık arazide bulunan kaçak bir maden ocağında metan gazı patlaması gerçekleşti.

25 Aralık günü saat 11.00 sıralarında gerçekleşen patlamada 51 yaşındaki işçi Bahri Yeniay ağır yaralandı. 2 işçinin ise ocağa cansız bedenlerine ulaşıldı.

Ocaktan çıkarılan Bahri Yeniay, Zonguldak Atatürk Devlet Hastanesi’ne kaldırılarak tedavi altına alındı.

Aliğa Belediyesi İşçileri Çadır Eylemini Sonlandırdı

MHP’li İzmir Aliğa Belediyesi tarafından, aralarında DİSK temsilcilerinin de olduğu, 100’ü kadrolu toplam 187 kişinin işine “yeterli verim alınamadığı” gerekçesiyle son verilmişti. Bunun üzerine eyleme çıkan Aliğa Belediyesi işçileri, Demokrasi Meydanı’nda çadır kurarak sürdürmekte oldukları eylemi 224’üncü gününde sonlandırdı.

26 Aralık günü Aliğa ilçesi Demokrasi Meydanı’nda kurulan çadırın önünde bir araya gelen işçiler, demokratik kitle örgütlerinin de katılımıyla basın açıklamasını okudu. Açıklamayı, işten çıkarılan işçilerden Asya Çetin okudu.

2019 yılının Mayıs ayından bu yana Aliğa Belediye

Başkanı Serkan Acar ve Cumhuriyet İttifakı partileri eliyle Aliğa’da eşi görülmemiş bir sosyal cinayet işlendiğini belirten Çetin, bu cinayetin mağdurları olan Aliğa Belediyesi’nin emektar işçilerinin aylardır direndiğini söyleyerek “İşçi kıyımı yapmayı halktan aldığı yetkiye dayandıran Serkan Acar’ın gerçek yüzünü halka anlattık” dedi.

Eylemlerinin Avrupa’da ve dünyada yankı bulduğunu dile getiren Çetin, uluslararası sendikal örgütlerden de destek aldıklarını söyledi.

Aliğa Demokrasi Meydanı’nın sembolü haline gelen eylem çadırının kaldırılacağı ama mücadeleden asla geri durmayacaklarını dile getiren Çetin, “Meşru ve demokratik yollardan kanuni haklarımızın peşinde koşmaktan vazgeçmeyeceğiz. Bunu herkes böyle bilmelidir” dedi.

"ZAMANIN RUHU"NU DOĞRU KAVRAMAK

Ali Varol Günel

Tarihsel süreç büyük bir hızla ilerliyor. Zamanın athlarının yavaşlamaya hiç niyeti yok; doludizgin bir gidiş, her şeyde belirgin bir öge olarak öne çıkıyor. Gidişatın nereye doğru olduğu ise, hala en çok tartışılan konu...

Burada Hegel'in "zeitgeist" dediği, "zamanın ruhu" kavramı belirginlik kazanıyor. Tarihsel gelişmenin yönünü tayin edebilmek için şimdinin, içinde yaşadığımız sürecin/dönemin "hakim olan düşünme ve hissetme tarzı"nın doğru bir tanımlanmasının yapılması gerekiyor.

Kimileri buna "çağı yakalamak" diyorlar. Marksist-Leninistler tarafından "proleter devrimler çağı" olarak tanımlanan 20.yüzyılın geride kaldığını, 21.yüzyılın "bambaşka bir yüzyıl" olduğunu, bir çok şeyin değiştiğini, değişmesi gerektiğini; geçmiş yüzyılın ideolojilerinin bu yüzyıla cevap veremediğini, veremeyeceğini yineleyip duruyorlar ve "zamanın ruhunu doğru okumak gerekir" diyorlar.

Ortalık "teorik belirlemeler"den, "teorisyen"lerden geçilmiyor. "Yeni" birşeyler söylemek adına teoriye kelimenin gerçek anlamında işkence ediliyor; körün fili tarifi gibi herkes olay ve olguları, olası eğilimleri kendi tutabildiği noktadan değerlendirmeye kalkıyor ve bu şekilde ortaya "21.Yüzyıl Sosyalizmi", "Piyasa Sosyalizmi", "Demokratik Komünalite", "Ekolojik Toplum", "Kaos Aralığı", "Bilgi Çağı", "Teknoloji Çağı", "Yapay Zeka Egemeliği", "Algoritmada Diktatörlüğü" vb gibi adlandırmalar saçılıyor. Öyle ki, eğer bunlardan birine yakın durmazsanız, "çağı anlamamakla", "zamanın ruhunu kavramamak"la eleştiriliyor; "eskiye takılı kalmakla" itham ediliyor; "devletçi sosyalizm" anlayışından kurtulamamakla suçlanıyorsunuz.

20. yüzyılın sonunda da "küreselleşmeyi anlamamakla", "yenilenememekle", Gorbaçov'un ortaya attığı tezleri görmezden gelmekle, "glasnost ve perestroikanın gerekliliğini görememekle" eleştiriliyorduk. Proletaryaya "elveda" diyenleri eleştirdiğimiz için topa tutuluyorduk. Leninist parti anlayışından ve proletarya diktatörlüğünden vazgeçmediğimiz için pek bir "dinozor" sayılıyorduk... Dünya gericiliğiyle ağır birliği edip Lenin ve Stalin'e saldırmadığımız, tam tersine onları daha çok sahiplendiğimiz için; anarşizm, troçkizm, maozizm gibi sapma akımlara prim verdiğimiz için fazlasıyla "klasik" bulunuyor, zamanın ruhsuzları tarafından "zamanın ruhu" denilen elbiseyi giymediğimiz için demode sayılıyorduk.

Oysa aradan fazla bir zaman geçmeden "globalleşme/küreselleşme" denen şeyin ne menem bir şey olduğu anlaşılacak, sosyalizm içine "piyasa", "rekabet", "reklam" vb'ni sokmaya çalışanların ipliği pazara çıkacaktı. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere eski sosyalist ülkelerde "geçmişe duyulan özlem" günden güne artacak; proletarya diktatörlüğünün zayıflatılmasının nasıl tarihinin burjuva ve küçük burjuvalarına dünya sosyalist sistemini tahrif etme olanağı sağladığı daha iyi görülecekti. Marx, Engels, Lenin ve Stalin gibi önderlere duyulan sempati, eski sosyalist sistemler başta olmak üzere dünyanın pek çok ülkesinde gelişecek ve sosyalizm yeniden güncel hale gelecekti.

"Yaşayan tarihin diyalektiği", tüm yaşayanlara sosyalizmin tahrifatının nasıl tüm dünyayı bir felaketin eşiğine getirdiğini ve bu durumdan kurtulmanın kapitalizmi tarihin çöplüğüne göndermekten başka bir yolunun olmadığını fazla uzun olmayan bir süreçte gösterdi.

Bir zamanlar, Çavuşekuların kurşuna dizilmesi, Berlin Duvarı'nın yıkılması, Glasnost ve Perestroika, "zamanın ruhu" olarak lanse ediliyordu; bunlara karşı çıkanlar, "akıntıya karşı kürek çekmek"le, "rüzgara karşı yürümek"le eleştiriliyorlardı; şimdi de "dünyanın içinde bulunduğu kaos ortamı"ni anlamayanlar, küresel çapta bir devrimci durumdan, küresel iç savaştan, bir dünya devrimine doğru gidişten bahsedenler, konjonktürü değerlendirememekle, gelişmeleri doğru okuyamamakla vb eleştiriliyorlar. Dünya üzerinde artan toplumsal huzursuzluk ve öfkenin bir sıçrama noktasına geldiğini, emperyalist-kapitalist sistemin bir çöküş içerisinde olduğunu söylemeye bir türlü dilleri varmayanlar, "yaşayan tarihin diyalektiği"ni görme yeteneğinde olmayanlar ve zamanın devrimci ruhunu anlayamayanlar, hala "eskiyi aşma" adına ucube teorilerle uğraşiyor; burjuvazinin önlerine koyduğu gündemlerle haşır neşir oluyorlar.

Aslında tükenmişlik sendromu yaşayan işçi sınıfı ve emekçi halklar, gerçek devrimci ve komünistler olmadığını, tam tersine sermaye sınıfı ve kapitalist sistem olduğunu görmemek için deyim yerindeyse gözlerini sınıksız kapatıyorlar. "Gün Gelecek Devran Dönecek..." şeklinde sloganlar atarak devrimi hala çıkmaz ayın son Perşembesine ertelemekten vazgeçmiyorlar. Ama gerçekler inatçıdır ve kendilerini er ya da geç kabul ettirme gibi bir özellikleri vardır. Irak'tan Şil'e, Fransa'dan İran'a, Lübnan'dan Hindistan'a kadar dünyanın dört bir yanında gelişen ayaklanmalar dünya devrim sürecinin nasıl sıçramalarla ilerlediğini, bir devran beklemeye tahammülü olmadığını gösteriyor. Dünya üzerinde emperyalist-kapitalist sistemin, içinde bulunduğu Yeni Evre'de, bir çöküşe doğru gittiğini ve onun mezar kazıcılarının nasıl bir heyecanla işe koyulduğunu görmek için, gerçekten devrimci bir bakış açısına ve "zamanın ruhu"nu doğru kavrayacak diyalektik düşünme yetisine ihtiyaç var.

Geçmişten bugüne bir değerlendirme yapıldığında görülecektir ki, üzerinde yaşadığımız topraklarda bu her iki özelliğe birden sahip olan sadece proletaryanın devrimci sınıf partisi, Leninist Parti var.

"Zamanın ruhu"nu kimlerin doğru kavradığını görmek isteyenler, gelişmelerin kimin öngörülerini doğruladığına bakmalıdır.

TANIĞIZ, GÖRÜYÖRÜZ, YAŞIYORUZ, ÖRGÜTLÜYÖRÜZ!

İnan Çelik

Tarihin sınıflar savaşı olduğu gerçeğinden hareket eden her sınıf, her katman ve çevre duruşunu buna göre şekillendirir. Sınıflar savaşı tarihine gözlerini yumanlar ise sınıf çıkarlarına göre değil, günlük çıkarlara göre şekil alırlar. Burjuvazi, sınıflar mücadelesi gerçeğini görüyor ve buna göre duruşunu belirliyor. İşçi ve emekçiler, kendi kurtuluşları için giriştikleri mücadelede her geçen gün koşulların dayatmasıyla bilinçleniyor, devrimcileşiyor.

2020'nin işçi ve emekçiler için ne vaad ettiği üzerine tartışmalar, bu tartışmadan ayrı düşünülmez. Dinci faşist iktidarın uzunca bir süredir kalem kıvraklıkları ile şekillendirdiği enflasyon oranları, 2020 asgari ücretin belirlenmesi sürecinde meyvelerini verdi.

Hükümet edenler, her cepheye sıkıntılı bir dönemden geçmelerine rağmen sermayenin beklentilerini harfiyen yerine getirebildiler. 2019 yılı uluslararası sermaye ve yerli işbirlikçileri için sorunların ayyuka çıktığı yıldır. Kırdan fazla ülkede işçi ve emekçilerin günlük taleplerle başlayan eylemleri, bir çok ülkede siyasal talepleri içeren ayaklanmalara dönüştü. Dinci faşist iktidar, bir yılı daha ayaklanmayla yüzleşmeden atlattığı, iktidarını koruyabildiği için kısa bir "oh" çekti. Bu iç çekiş kısa sürmeli ki, daha yılın ilk konuşmasında RTE "şehirleri sadece kolluk güçleriyle koruyamayız" diyerek ayaklanmaya karşı hazırlanmış aba altından açık etti. Dinci faşizm dünyada oyunbozan olarak ayaklara dolaştığı halde, emperyalizm ve tekelci sermaye için kullanışlı bir aparat olduğunu geçici bir süre de olsa ortaya koydu.

Sermaye sınıfı, tüm bu dönem boyunca krizin nimetlerini kendi deyimleriyle "on kat daha fazlasıyla" kasalarına doldurup, dünyanın nezh bir yerinden vatan-dışlık kapma yarışına girişti. İşçi maaş ve sigorta primlerini işsizlik fonundan karşıladılar, uzun çalışma saatlerini normalleştirdiler,

kriz bahanesiyle binlerce eski işçiden kolaylıkla, kapının önüne koyarak kurtuldular. Teşvikler ve fonlarla borçlarını da emekçilere yükledikleri yetmedi, 2020 ekonomi planına göre, ödeyecekleri 195,6 milyarlık vergiden şimdiden muaf oldular.

Asgari ücrete yapılan sefil "zamlarla" birlikte, başta MESS olmak üzere birçok sektörde sürmekte olan TİS görüşmelerinin akabeti de böylece belirlenmiş oldu. İç savaş projesi Kanal İstanbul ile, milyarca dolar sermayenin kasasına akacak kanal buldu.

Sendika bürokratlarına gelince, işsizliğin, yoksulluğun, yoksulluğun, baskı ve saldırıların böylesi arttığı bir dönemde görevlerini eksiksiz yerine getirdiler. Kamu işçilerinin TİS sürecinde uğradığı "ufak" mikrofon kazasına rağmen, sermayenin hizmetkarı Ergun Atalay, Türk İş Genel Kurulu'nda ödülünü aldı. Karşısına başka aday çıkmadı ve yeniden başkan seçildi. Maaş ve "yan" ödenekleri ile orta ölçekli bir patronun iyi kazanan bu zat ve çevresindekiler, bir süre daha yerlerini sağlamada başarılıydular. 2019 yılının en çok üye kaydeden iktidar partisinin sözcüsü Hak İş Sendikası, 700 bin civarında üyesiyle kamu ile yapılacak pazarlıklarda yetkili konfederasyon olma umudu ile yanıp tutuşuyor.

Ne var ki, asgari ücret zamları için üç konfederasyon bir araya geldiğinde, ortalama solcular, bu birliktelikten işçilerin kazançlı çıkacağını ilan ediverdiler. Bildiğimiz "TÜİK verilerine göre", asgari ücretin "bir kişinin gıda masrafinin" altına düşmemesi gerektiğini dillerine doladılar. Bırakın dört kişilik aileyi, bir işçinin gıda dışında hiçbir ihtiyacı yokmuş gibi bir ikizlülükle... Pek de gürültülü ol-

mayan bu oyundan iktidar ve patronların yüzde 15'lik teklifiyle kenara çekiliverdiler.

Ortalama solcular "bir badireyi daha atlattık" diyemeden, dünyanın her yerinde yaşanan ayaklanmalarla şaşkına döndüler. Tüm planlarını CHP ile kurulacak "en geniş demokrasi" cephesine göre yapan uzlaşmacılar, diğer yandan devrimci olanı sınıf uzlaşmasına çekmeye çalışıyor. Sınıf sezgisiyle bakarsak, reformizmin, uzlaşmacılığın örtmeye çalıştığının devrimci sınıf hareketi olduğunu görürüz. Onlar hareketin içindeki devrimci özü saklamaya çalışır. Onlar için zor bir yıl olacağı kesin. Gerçekler gün gibi saklanmaz hale geldiğinde, sorumluluk devrimci olanın omuzlarındadır.

Devrimci örgütlenme ise pratik bir sorundur. Haydi örgütlenin dengiğinde örgütlenme doğmaz. Bunun için hedef ve amaç birliği gerekir. İnkna

edici olmamız gerekir. Bu da ancak üzerinde çalışılacak alanın derinlemesine bilgisine ulaşmaktan, yaşanan sorunları ve çözümlerini bilmekten geçer. Gazetemizin köşe yazıları, işçi sınıfının genel durumu ve eğilimi üzerine iki düşman sınıfın, emekle sermayenin karşılıklı konumlanışını, sınıf savaşının dönüşümünü ve devrimci işçilerin bu savaşta rol ve görevlerini net bir şekilde belirlemektedir. Bu yazılarda "gelmekte olan"ın bilgisi verilirken, görev sorumluluklarımızın altı çizilmektedir.

Pratik olarak, Leninistlerin ısrarlı çalışması sonuçlarını yavaş yavaş ortaya koyuyor, örgütlü güce dönüşüyor. Artık, sadece tekil ilişkileri değil, fabrika fabrika, işyeri işyeri düşünme dönemindeyiz. Bu noktada ciddi yol alındığını görüyoruz. Sınıf içi çalışma, insan un-

surunu geliştiriyor ve sınıf içinde oluşan olaylara karşı geliştirilen refleks daha somut hale geliyor. "Ya Bir Yol Bulacağız, Ya Bir Yol Açacağız" sloganı bugünümüz için düşünülmüş gibi. Günlük çalışma içerisinde denediğimiz yöntemler gerçek anlamda bu yol bulma ve açmanın sayısız örnekleriyle zenginleşiyor. Tüm çalışmalar içerisinde öğrendiğimiz gerçek şu ki, sınıf içinde örgütlenmenin tek ve mutlak bir biçimi yok. Fakat olmazsa olmazımız; doğrudan iktidarı edici temas ve kesintisiz çalışma. Bir deyim vardır, "taşı delen suyun kuvveti değil, damlaların sürekliliğidir." Tam da öyle. İçinde bulunduğumuz dönem, sayısız işçi önderini, militanını son kavgaya hazırlıyor. Son dönemde komite ve konseylere olan yönelim bir tesadüf değildir. İşçi sınıfı tüm saldırılara karşı biriken öfkelerini devrimci kanallara akıtma arzusunda. Her ilişkiye geçilen işçi, örgütlenmede hızla öne atılmakta, çözüm yollarını tartışmakta, kendisini sonuca götürüleceğine inandığı araç için mücadeleden geri durmamaktadır. Her kim ki, sınıf adına davranır, kendini sınıfın yerine ikame eder, kendi varlığıyla dahi onun önünü keserse kısa sürede darlaşmaya, yalnızlaşmaya mahkumdur. Devrimci işçi sınıfıyla birlikte düşünen, üreten, örgütlenen mutlak sonuç alacaktır.

Her gün işten atılma kaygısı ve baskısı altında çalışanların, toplandıkları servis noktalarına, fabrikalara, mahallelere, evlere giriyoruz. Ve oralarda, yeni evrenin canlı ve umutlu haykırışlarına şahidiz. Ceplerinde parası olamadığı için çocuklarını okula yollayamayan ana babaların öfkeli yüreklerini, son aylarda her öğün makarna yemekten yılmış yoksul evlerin isyanına şahidiz. Nazım'ın dediği gibi "açlık hiçbir şey yememek demek değil, her gün yağsız bulgur aşısı yemektir." Tanıgız, görüyoruz, yaşıyoruz, örgütlüyoruz. İşsizliğin, yoksulluğun bilinçli öfkesiyle umudun komiteleri doğuyor, bahar çiçekleri gibi...

2019'dan 2020'ye Tarım

Salda Gölü'nden Alpu Ovası'na, Ege'nin verimli ovalarından Ergene'ye, Karadeniz'e yaşama dair ne varsa rant uğruna yok edilmek istenen ve buna karşı da mücadelenin sürdüğü bir yıldır 2019.

3]Çiftçi mazot, gübre, ilaç gibi girdilerdeki yüksek fiyattan şikayet ederken, zam şampiyonu %100 artışla elektrik oldu. Sulamada kullanılan elektrikle gelen zam üretimi tehdit eder noktaya ulaştı.

4]2019 tarım destekleri ancak 24 Ekim'de

açıklanabildi. Mazot desteğindeki artışlar dışında dikkat çekici bir artış yapılmadı.

5]Tarım Şurası 15 yıl aradan sonra toplandı. Sektörün gelecek 5 yıllık planlamak üzere 60 maddelik sonuç bildirisi yayımlandı.

6]Türkiye, ilk 10 ayda 7,6 milyon ton buğday ithalatı ile tarihi rekora ulaştı.

7]Rusya Federasyonu ilk kez Türkiye ve Yunanistan'a şeker ihraç ettiğini duyurdu.

Tarımda 2020'de neler olacak

1]İklim değişikliğinin etkileri 2020 yılında da artarak devam edecek.

2]İthalat yine ana gündem konularından birisi olacak. Toprak Mahsulleri Ofisi'ne her yıl olduğu gibi verilecek ithalat yetkisi ile sıfır gümrükle buğday, arpa, mısır, hububat ve bakliyat ürünleri ithal edilecek.

3]Çiftçi için yüksek girdi fiyatları nedeniyle bu yıl da üretim yapmak zor olacak. Üretici yüksek maliyetle ürettiği ürünü satamamaktan, tüketici fiyatların yüksek olmasından şikayet edecek ve gıda fiyatları yine ana gündem konularından birisi olacak.

4]Sulama amaçlı kullanılan elektrikli fiyatındaki artış nedeniyle üreticileri en çok zorlayacak girdilerden birisi olacak. Elektrik zamları 2019'da olduğu gibi devam ederse, üretici sulu tarım yerine kuru tarıma yönelecek.

5]Atıl tarım arazilerinin üretime kazandırılması amacıyla 2020 yılında arazi bankacılığı uygulaması yaygın olarak uygulanacak. Arazi bankacılığı uygulaması ile 3,2 milyon hektar atıl tarım arazisinin üretime kazandırılması hedefleniyor. Bunda elbette kazanan işçi ve emekçiler olmayacak.

6]Tarımda teknoloji kullanımının artacağı, akıllı tarım, yapay zeka, sensör gibi kavramların daha yaygın kullanılacağı bir yıl olması bekleniyor.

Gelişen teknoloji tarıma da uygulanabiliyor, fakat bu gelişmişlik düzeyine uygun insanı yaşam formunu henüz kurabilmiş değiliz. Hala İSİG verilerine göre en sık ölümler tarım alanında gerçekleşiyor.

2019 ayaklanmalar yılıydı. Görünen o ki,2020'de de "açlık isyanları", ayaklanmalar yaygınlaşmaya devam edecek...

Küba Ekonomisi Neoliberal Ekonomi Politikaları Olmadan İlerleme Kaydetmeyi Başardı

ÇEVİRİ

Küba Cumhuriyeti Devlet Başkanı, Miguel Diaz-Canel Bermúdez, Ulusal Meclis'in daimi komite toplantısının genel kurulunun ilk gün açılış toplantısına katıldı.

Miguel Diaz Canel Bermúdez katıldığı Ekonomik İlişkiler Komitesi'nin toplantısında Küba'nın bugünlerde ABD'nin saldırgan politikalarının yoğunlaşmasından kaynaklı karşılaştığı uluslararası durumun karmaşıklığı düşünüldüğünde, Küba halkının direngenliği ve kararlılığının sonucunda ekonomik anlamda başarılar kaydettiğini ısrarla belirtti.

Diaz Canel konuşmasında, "Bugün Küba ekonomisinin gelişmesi için çalışmak herkesin sorumluluğudur" ve "ekonomimizin yeniden canlanması ve güçlenmesi için önerilerde bulunmak, düşünmek, yeni yöntemler uygulamak, ekonomik adımlar atmak için düşüncelerimizi somutlaştırmak gerekmektedir" ifadelerine yer verdi.

"Bu çalışma şevkimizle yerelde gelişimi sağlamak için derinlikli, önemli analizler yapma fırsatımızı kaçırmayalım" şeklinde konuşmasına devam eden Diaz Canel, böyle yaparak ABD'nin kendilerine yönelik uyguladığı adil olmayan ekonomik, ticari ve mali ablukaya karşı en iyi cevabın bu şekilde verilebileceğini belirtti.

Halk İktidarı Ulusal Meclisi'nin 2020 yılı Ekonomik Planı'nı düşünmek ve savunmak için elverişli bir yer olmasını ümit ediyoruz. En küçük imkanları kullanmayı başarabilmeyi ve bunların köküne inebilmeyi bilelim. Buna en iyi cevap, üretimin en önünde yer alan işçilerimiz ile verilebilir.

Diaz Canel, "Adamızda geliştirebileceğimiz bir sürü potansiyel ve yetenek var. Bu zorlu zamanlarda yaptığımız gibi ekonomimizi bugün de katılımcı ve dayanışmacı bir şekilde örgütlemeliyiz. ABD emperyalizminin devrimimizi yok etme tehditleri sadece ama sadece halkımız sayesinde amacına ulaşamamıştır." dedi.

Ekonomi ve Planlama Bakanı Alejandro Gil Fernandez, bunun en iyi kanıtı olarak ekonomimizin farklı sektörlerine paylaşılan kaynaklarımız sayesinde ekonomimizin yurtiçi gayrisafı milli hasılasının gelişiminin 2020 yılında yaklaşık %1 oranında bekleniyor olmasını gösterdi ve bu gelişim oranının çok çalışırsak mümkün olacağını sözlerine ekledi.

Bakan, bu amaca ulaşmak için yapılması gerekenleri şöyle sıraladı: "Enerji ta-

sarrufu önlemlerini sürdürmek ve artırmak, hizmet kalitesini artırmak, turizm sektöründe ithalatı azaltmak ve ulusal sanayiye daha fazla yatırım yapmak ve ekonomide öncelik tanımak."

2019 Yılında Küba'nın Başarıları

Ayrıca 2019 yılında kaydedilen başarılar arasında yatırımlar için teşviklerin verilmesinde ve bürokratik prosedürlerin ortadan kaldırılmasında ilerleme kaydedilmiştir. Fırtına ve sellerden kaynaklı zarar gören konutların onarıldığını ve ülke genelinde on binlerce çamurlu zemininin temizlendiğini söyledi.

Diğer başarıların arasında, istediğimiz

kapitalist ekonomi modeli önerenlerin bu duruma yaklaşımı ne olurdu?

Onlar olsalardı yakıt fiyatını ve ürünlerin fiyatını yükseltirlerdi. Okulları, kültür merkezlerini kapatırlardı. Fakat, bunların hiçbirini bizim ülkemizde olmadı.

Diaz Canel, dayanışma içinde, herkesin bu ülkenin bir parçası olarak aynı ruh halinde davrandığını vurguladı. "Kazandık, düşmana karşı direndik ve düşmanlarımız hedeflerine ulaşamadı" dedi.

Diaz Canel konuşmasında, "Küba bugün emperyalizme karşı duruşunu koruyor, emperyalizmin yalanları karşısında teslim olmayı reddederek, bize empoze etmeye çalıştıkları şeyi kabul etmeyerek, tarihi direniş yolumuzda yürüyerek mücadele ediyor ve özgürleştirici çözümler yolunu takip ediyor" sözlerine yer verdi.

Seçilmişler Konuşuyor

Havana eyaleti Boyeros belediye başkanı vekili Víctor Manuel Gutiérrez, komite tartışması sırasında ülkenin ekonomik konularında mütevazı da olsa ilerlemesinin çok önemli olduğunu söyledi.

ABD hükümetinin 2019'da Küba'ya karşı yoğunlaştırılan ekonomik abluka ve diğer zorlayıcı önlemlerin sınırlamalarına rağmen, Küba'nın durdurulamadığını ifade etti.

Artemisa eyaletindeki San Cristóbal belediyesini temsil eden Margarita Soroa, ekonomik işler komitesi üyelerini, ekonominin önceliklerini ve ekonomik planının yeterince kullanılmayan potansiyeli ile ilgili yapılması gerekenlerin titiz bir analizine dayanarak, gelen önerileri değerlendirip uygulamak için harekete geçmeye çağırıyor.

Sur del Jíbaro devlet tahıl şirketinin deneyimine atıfta bulunarak, işçileri motive eden ve üretimi artıran yeni ödeme biçimlerinin yanı sıra belediyenin bu özel durumunda, ortak projeler üreten üniversite-işletme bağlantısının önemini belirtti.

Sancti Spiritus ve Holguín'deki yüksek öğretim kurumları, bölgedeki yatırımların sürdürülmesi ve insanların profesyonel gelişimi için bölgedeki insanlara üniversite eğitimi sunmakta ve ardından diploma vermektedir.

Çeviri Kolektifi

Granma English internet sitesinin 18 Aralık 2019 tarihli haberinin özet çevirisidir.

ziyaretçi sayısına ulaşılmaya da, Küba tercih edilen, güvenli bir yer olarak bilinen statüsünü korudu.

Ayrıca Diaz Canel, bu yılın Ocak ayında Havana'yı vuran yıkıcı kasırganın bıraktığı yıkım görüntülerinin nasıl geride kaldığını da hatırlattı. Kasım ayına kadar, yıkılan evlerin neredeyse tamamı tamir edildi ve şehrin 500. yıldönümünü kutlayacağı zamanda güzel görüntüler ortaya çıktı. Yaralarını sarmak için hala yapılacak çok şey olsa da, insanlar başkenti farklı, yeniden canlanmış olarak görüyorlar.

Bilgisayar teknolojisinin toplum genelinde yaygınlaşması da ilerliyor. Zaten 3g ve 4g telefon teknolojimiz var, diğer bir sürü uygulamanın yanında Transfermóvil ve EnZona gibi platformlarla elektronik ticareti kolaylaştırmak için kendi uygulamalarımız da var.

Ülke En Zor Zamanlarda Bile Üretmeye Devam Etti

Küba Devlet Başkanı Diaz Canel, Eylül ve Ekim aylarında, ihtiyacımız olan yakıtın % 50'sinden daha azına sahip olduklarını ve elektrik kesintilerinden kaçınmaya öncelik verdiklerini hatırlattı.

Ekonominin yavaşladığını, gelişim ivmesinin düştüğünü, yatırım projelerinin durduğunu belirtti. Ancak, bize dışarıdan

MUTLULUĞU YARATMAK YA DA... SİNAN

Abbas Gün

Bir yemek sonrası elinde çalı çırpı, çay için ateş yakmaya uğraşırken... Gerilmiş yüzü ve kısılmış gözleriyle kanas'ın ucunda ufku tararken... Bir çocuk sağlığıyla "eee nasıl olacak ki bu ?" diye sorarken... Fark edilmemesi imkansız bir gururu barındıran ses tonu ve yüzünde bir gülümseyişle, sıkılı yumruğunu "...gerillayız biz yaparız" diyerek havaya savururken...

Tıpkı Gazi'nin sokaklarında dolaşır gibi rahat dolaşırken Afrin'in dağlarında...

Kazandığı her satranç müsabakası sonrasında rakibine "hadii git kumda oyna" derken yüzüne oturan çocuksu sevinçte...

Ayışığı'nda sıcak çayımı yudumlar gibi rahat yudumlarken çayımı çömeldiğimiz kayalıklarda...

Bir veda vaktinde sanki bilmiş gibi bir daha göremeyeceğini buğulu gözlerle ama sınıksız sarılırken yoldaşına...

Tutuşurken Afrin, "orda olmalıyım" telaşıyla vuruşunda kendini yollara...

Ben bir savaşçının mutluluğu nasıl yarattığını gördüm.

Sinan'ı gördüm...

Savaşçı için öznesi olmadığı, dışsal koşulların var veya yok ettiği, sadece varılacak bir olgu değil, emek verdiği, değer kattığı yaşam eyleminin hak edilmiş bir sonucudur mutluluk. Bir eylemdir. Yarattır ve yaşanır! Eylemiyle mutluluğu yaratır ve yaşar savaşçı. Hem de hiç bir şeyin, hiç kimsenin yaşayamayacağı boyutta yaşar. İşte bu yüzden mutlu olmak bahsinin dışında, savaşçının varabileceği, varması gereken yerdedir Sinan. Savaşçıydı, yaratıcısıydı mutluluğun.

Öylesine bütünleşmişti ki devrim denem yolculuğuyla, nerede olduğunun, hangi görevi yaptığının, hangi şartlarda bulunduğunun bir önemi yoktu. Sadece görevleri vardı, devrimin işleri. Eğer devrim, savaşçı bir derinlikle, boylu boyunca yaşamını kapsamışsa gerisinin önemi olabilirdi ki. Kavgamın en önüne sevdalı olanların, ne bir yeri yurdu vardır ne de o güzel şirder anlatıldığı gibi "aşktan başka bir sığınakları"... Kavgamın sürdürdüğü her yer yurt, ezilenlerin her başkaldırısı aşktır onlar için. Bu yüzden, kavgamın akışı içerisinde nerede olurlarsa olsun huzurlu ve rahatlar. Artık yolda yürüyen tesadüfî bir yolcu değil yolun kendisi olurlar. Tıpkı yarattıklarıyla devrimin kendisine vücut vermeleri gibi tıpkı "Devrim Biziz Biz Devrimiz" cüretini yaşamlarıyla ispatladıkları gibi... İşte öyleydi bizim kara yağız, heybetli delikanlımız... İşte öyleydi Sinan...

Onu tanıdığımda bir kez daha inanmıştım güdele. Her şey daha kolay gelmişti. Karmakarışık görünen bir sürü konu, içinden çıkılmaz gibi gelen bir çok problem yok olup gitmişti belki ama onu tanımak esas gücün ne olduğunu, gücünün kim olduğunu hatırlatmıştı bir kez daha. Öyle uzun uzun cümlelerle karmakarışık tahlillerle falan konuşmamıştı. Sonsuz bir derinlik ve bilgece bir yalınlıkla "Gerillayız biz, yaparız." demişti sadece... yetmişti. O bu cümlelerin gücünün farkındaydı elbette. Başka hiç bir şeye ihtiyacı yoktu bu cümleden sonra çünkü bu sözü yüreğinden damıtarak dudaklarından döküyor, bu cümleyi aslında yaşamıyla kuruyordu. Tek bir cümleyle her şeyini atıyordu ortaya. Bu sözün sonrası yürümekti sadece. Yürüyordu... Öyle bir yürüyordu ki, hac yolundaki karınca olarak mı geçecekti tarihe, yoksa zafer anının görkemli geçidinin bir parçası mı olacaktı, umurunda değildi. Zafer çılgınlıkları atarak yoldaşlarla halaya durmak da olabilirdi bu yürüyüşün sonu ya da kalan son kurşunu sürüp namluva, o sıcak sevgiliyi dayayıp çenenin altına, gözünün önünden geçerken tek tek yoldaşların yüzleri, en sonu fışıldayıp "ya devrim ya ölüm" diye, tetiğe dokunmakta...

Öyle dememiş miydi Sibel... Dememiş miydi "Bir Leninistin devrim için yaşaması ile devrim için ölmesi arasında bir fark görmüyorum" diye. Önemli olan, asıl olan yürümekti işte... İnanarak, kararlıca, sadakatle ve yaratarak yürümek. Dünyü geride bırakıp bugünü yürüyüşünde yaratabilmek...

Bir akşamüstü ellerimizde birer sigara Afrin'de bir tepeden uzaklara bakarken "Yapacağız biz bu işi di mi yoldaş?" demişti. "Yapacağız tabii, Gerillayız biz, hem de Leninist" demiştim. Hoşuna gitmişti onu kendi sözleriyle cevaplamam. Sadece mutlu bir gülümseyiş kondurmuştu yüzüne, başka söze gerek kalmamıştı. Aldıkları göreve başlamadan önce son mektubunu yazarken aynı gülümseyiş vardı yüzünde. "Tıpkı Denizler gibi" demişti. Öyle gururluydu öyle mutluydu ki bunu söylerken... Denizin yoldaşlarıydı işte, Denizlerin Partisinin savaşçısı! Hücre hücre yaşıyordu bunun mutluluğunu ve taşıyordu, buluşturuyordu karşındakine. O an karşımda bir tarih vardı. Sinan değildi o sadece, karşımda THKO'dan TKEP/L'ye bütün devrimin tarihi vardı ve onda cisimleşmişti. Devrimin bugünüydü O ve yürüyordu. İşte o zaman anladım, O yürüyor diye, Sinanlarımız tükenmiyor diye yaşıyordu Devrim.

"O, konuşmaz yapardı" diyordu komutanı. "Ne zaman bir şey eksik olsa, eksikliğin olduğu yere yönelmiş görürdünüz Sinan'ı. Ne zaman birkaç gün ya da sallıgıne cepheden geriye çeksem, hemen başlardı cepheye gidecem de cepheye gidecem diye. Amacına ulaşana kadar rahat bırakmazdı beni. Geride kalmayı yediremezdi kendine."

"Söylenenin en iyi yolu yapmaktır" demişti ya Jose Martí... Söylenenin en iyi yolunun en yüce örnekleriyle ne çok şey söyledi bize Sinan... Ve yaparken yaratarak mutluluğu... ve buluşturarak çevresine...

Önde, en öndeydi! Biz daha bunu söylemeden çoktan söylemişti Sinan. Biz sadece O'na, Sinan'a bakın dedik aslında... Rojava'da bir devrim boğulmak isteniyordu... Orada savaşçıydı Sinan. Silahlı mücadelede nitelik artmalıydı... Sui-kastçıydı Sinan. Ülkeye yönelik planlar yapıldı... Omzunda silah en öndeydi Sinan. Afrin'de savaş patladı... Orada partinin tetiğe dokunan eliydi Sinan. Ne lazımsa O oldu, nerede lazımsa oradaydı! Ne yaptıysa mutluluğu da yarattı yaparken, nerede yaptıysa oraya da buluşturdu...

Savaşçı olarak cüretinin yanında devrimci yaşantıdaki çalışkanlığı ve mütevazılığıyla de önde, en öndeydi Sinan. "Bunca yıldır devrimcilik yapmaya çalışıyorum ben böyle birisini görmedim" diye anlatıyordu bir heval onu. "Yahu insan bir kere olsun demez mi, bu sefer de başkası demesin çayı, sarıya da başkası gitsin, bu işe de başkası gönüllü olsun!" ...Demezdik Sinan. Tıpkı komutanının dediği gibi "o konuşmazdı yapardı..." Konuşmanın değil yapmanın zamanında yaşadığının farkındaydı çünkü. Bir öne çıkışla, yaratılacak bir örnek ne zorlukların aşılacağını, yıkılmaz gibi görünen o engellerin tuzla buz olacağını, yıllanmış yetersiz şekillenişlerin nasıldaki bir günde parçalanılacağını ve bunu ancak "yapmanın" yaratacağını anlamıştı. O yüzden konuşmaz, yapardı! Konuşmaz, yapardı Sinan!..

Sanki biraz fazla konuşuyoruz biz!

Sanki her birimizin kulağına eğilip, teker teker, "haydi yoldaş artık harekete geç! Mutluluğu yani kendi zaferini yaratmanın tek yolu bu!" diye fısıldıyor Sinan.

23 Aralık 2019

"Latin Amerika'da Neoliberalizmin Öldüğünü Söylemek Abartı Olmayacaktır"

ÇEVİRİ

FARC-EP (İkinci Marquetalia) bir yılbaşı mesajı yayımladı, kısaltarak sunuyoruz.

"Bu mesajı okuyan yurttaşlara, cezaevlerinde ve kamplarda, tarlalarda ve şehirlerde, bu Aralık ayında ve yaşamın hayhuyu içinde, siperlerin ve ütopyalarmın erkek ve kadın kardeşlerin düşüncelerinin, silahların ve mücadelelerin kadın ve erkek yoldaşlarına yeni yılın sağlık, cesaret, başarı getirmesini ve hiç değilse daha iyi bir dünya için halk mücadelesinin gelişeceği bir yıl olmasını diliyoruz. (.....) zorlukların ve ölümlerimizin için tuttuğumuz yasın ortasında sevinç ve iyimserlik bir an için kalbimizi doldurabilir; fakat kurtuluşun yollarını açmak için yüzeleşmeyen gereken sorunlardaki değişmeyen düşünceler giderek daha aydınlatıcı olabilir ve devrimci eylem için inisiyatif ortaya çıkarabilir.

(....) "Neoliberalizmin, emperyalizm yanlısı rejimlere karşı ayağa kalkınlar üzerinde baskı kurup, genel olarak toplum liderlerini, genç insanları, öğrencileri ve sıradan halkı katlederken neoliberalizm karşıtı hükümetleri istikrarsızlaştırmasına, ücretler, iş güvencesizliği, çevresel tahribat, sağlık, eğitim ve emeklilik sistemlerine zarar veren eşitsizliği, sefaleti ve dışlamayı, suya erişim ve asgari yaşam koşullarını gizleyen aldatma propagandasına sessizce izin veremeyiz. (.....) Güçlüler kendilerini kandırmasınlar; çünkü tarihsel olarak insanlar her zaman beklenmedik ve eşsiz yollar bulabilir, alternatifleri araştırabilir; günlük yaşamlarının akışını yeni terimlerle yeniden düşünebilir; gidilecek yolları yeniden yapılandırabilir; geçmiş, bugün ve gelecek arasında yeni ilişkiler yaratabilir ve hiç beklenmedik bir anda kurtuluş mücadelelerini yeniden başlatabilir; haklarının altını oyan itaat düzenini devrimcileştirir-

lirler: (...) Gerçeğin silahına sahibiz ve her zamankinden daha fazla bir meşruiyetle askeri ayaklanma da dahil tüm biçimlerde evrensel ayaklanma hakkına sahibiz; çünkü bir çok defa söylediklerimiz gibi, alçak sömürücü düşmanların sınıf mücadelesinin askeri boyutunu ihmal etmez ve her gün kendilerini daha çok silahlandırır; bilgi, bilim ve teknolojiyi çıkarlarına tabi kılarlar insanları çıplak elleriyle savaşmaya mahkum edilemezler.

"Gelişme krizinin ortasında neoliberalizmin Latin Amerika'da öldüğünü söylemek abartı olmayacaktır; ama ona son bir vuruş gerekmektedir. "Gelişmiş ülkelerin süt ve bal sözleri ve onların IMF ve Dünya Bankası gibi gangster kurumları, aynı şekilde onların sözcü ve propagandacıları umutsuzca çöküyor. (...) Utmanın, geçmişin insanları ve eski düzenin muhafızları ve onların muhalebi, börek şarkaları 31 Aralık'ta bittiğinde, ayaklanmacılar katlanarak artacaklar ve her geçen gün yığınların karşı çıkmak ve sınıf düşmanlarını, kibirli imparatorluğu ve onun suç ortaklarını tarihin çöplüğüne göndermek için belirleyiciliği daha artacaktır.

"Bu zor bir iş, ama imkansız değil. Eminiz ki, zaman büyük bir değişim potansiyeline gebe. Ve tarihin her dönüm noktasında olduğu gibi büyük sürprizler olabilir. İşler kızıştığında, 'nötr'lerin tarafsızlığı, 'politik olarak doğru dil' ve ilmlilerin iyi davranışları değersizleşecektir.

Savaşma azmi olduğu sürece kazanma umudu da olacaktır!"

Çeviri Kolektifi

http://redstaroverdonbass.blogspot.com/ un 27 Aralık 2019 tarihli haberinden çevrilmiştir

GÜNDE ME SEREKANIYE / SEREKANIYE GÜNCESESİ - 2

Ve Yola Çıktı Leninist Gerilla

Savaş başlamadan bir gece önceydi. Sabotaj çalışması için her gece olduğu gibi hazırlıklarımızı yapıp çalışmaya çıktık. Gece geç saatlerdi. Çalışmamızın bitmesine çok vardı daha. Haber geldi. 'Acil noktaya geri dönün' çağırısı... Serekaniye'de bir kişi bile dışarıda değildi. Tüm şehir ölüydü sanki. Noktaya geldiğimizde ihtimaller tartışılıyordu. Savaşın başlaması ihtimali... Talimatları bekliyorduk. Tüm gece telsizler açık kaldı. Hazırlıklar ve son kontroller yapıldı. Gerisi artık bir kıvılcıma bakıyordu!

Tarihlerden 9 Ekim 2019. Sabah saatleriydi. Göreve çıkmıştık. Noktamıza doğru dönmeden 1 saat önce Serekaniye girişinde taburdan bir yoldaşı araba ile hızlıca Serekaniye'ye girenken gördüm. Endişe duygusu içinde kendi kendime düşündüm. Acaba bir şey mi olmuştu? Bir yoldaş rahatsızlanmış, birisine bir şey mi olmuştu. Eğer olsaydı haberimiz olurdu dedim içimden ve mantıklı tek bir cevap geliyordu aklıma. Savaş başlayacaktı!

Tam da aklımdan geçen başıma geldi diyebilirim. Saat 16.00'da ilk uçaklar kalkışlarını yapmış, ilk bombalarını bırakmışlardı Serekaniye çevrelerine. Bize de gelene hoş geldin demek düşüyordu.

Savaş uçakları sortilerini yapıyor Serekaniye çevresindeki askeri noktaları vuruyordu. Telsizlerimizi açtık. Tekmil dinlemeye başlamıştık. Nasıl hareket edeceğiz hepsi önceden belli idi. Talimat gelir gelmez cevap vermeye başlayacaktık. Noktamıza gittik, eşyalarımızı aldık. Yükümüzü hafiflettik. Sadece ihtiyacımız olabilecek malzemeleri aldık ve çıktık yola. Serekaniye girişine 2-3 km uzaktaydık fakat nafiye. Girmek imkansızlaşmıştı neredeyse. Kilometrelerce uzanan araba kuyruğu... TC ve çetelerinden kendini ve ailesini kurtarmak isteyen herkes dökülmüş sokaklara.

Biz, bir avuç savaşçı kilometrelerce uzanan insan selini yarıp geçmeye ve artık bir cephe hattı olan Serekaniye'ye ulaşmaya çalışıyorduk. Bu uğraş tam 2 saat sürmüştü. 16.00'da vuran uçaklar çoktan üslerine dönmüş ve üzerimize atacakları yeni dehşet parçalarını yüklerken bizler daha yeni ulaşıyorduk Serekaniye merkezine. Çarşıda artık cin cin oynuyordu. Rojava savunmasına gönül vermiş ve canını hiçe sayacak olan onlarca savaşçıdan başka kimsecikler yok Serekaniye merkezde. Bir kaç yaşlı aile ve yurtsever gençler dışında.

Her şey hazır yanıp tutuşuyoruz cevap vermek için, savaş çılgınlıkları yankılanıyor Serekaniye içinde. Ji bo Serekaniye... Şer, Şer, Şer!.. Serekaniye'den Yaşar Bulut Karargahına dek her yerde aynı yürekle haykırıyoruz. İlk gruplar ön hatlara gitmeye başlıyor. Akşam saatleri olmuş. Faşist Türk devleti halkı korkutmak ve çıkartmak için yaptığı oyunda başarılı olmuştu. Şehir boşalmış ve artık sadece iki eşitsiz güç karşı karşıya kalmıştı. Onbinlerce çete ve destekçisi Türk ordusu, karşısında ise hepi topu savaş boyunca 200-300 kişiyi geçmeyen koca yürekli savaşçılar. Ve dillerinde Şervano... Cephe Komutanı Heval Şervan uzun bir konuşma yapıyor telsizden. Talimatlara uyulmasını istiyor. Kafasında savaş tasarlamış, cesaret veriyor sesi ile savaşçılara. Ya kazanacağız Ya kaza-

nacağız! An Serkeftin An Serkeftin!

Savaş resmiyette başlamıştı ama gece sessiz idi. Keşifler dolaşıyordu. İşgalciler gece hareket etmemeye yemin etmişlerdi sanki. Bekliyorduk gelmekte olanı. Yakınlarda bir noktada katyuşa için uygun yer bulduk. 2 kaideli hazırladık hemen. Devreler bağlandı. Her şey tamam. Noktanın kapısına doğru gidiyoruz. Elimizde bisküviler var. Nöbetçi amcada ise çay. Birlikte yiyip içiyoruz. Komutandan talimat bekliyoruz bu arada. Bizzat kendisi geliyor. Ateşli Katyuşaları. Türkiye tarafında hedeflediğimiz komando noktasını vuruyoruz. İçimiz alev alev oluyor. Savaşın sıcaklığını iyice hissetmeye başlıyoruz artık.

İlk gece sinema atölyesinde görevli arkadaşların evine dinlenmeye gittik. Gece hoş geçen bir sohbet tutturmuştuk. Katalonyalı bir arkadaş vardı evde. Bizlere Katalonya'yı anlatıyor, biz ise Avrupa ve İspanya üzerine görüşlerimizi tartışıyorduk. Sohbet aralarında telsizden geçen tekmillere kulak kabartıyor, savaşın gidişatını takip ediyorduk. Sıcak alanı bilen insanların yanında olmak herhalde merak duygusunu canlandırıyor Katalonyalı arkadaşımızda. Bize

sürekli sorular soruyordu. Kıt kanaat İngilizcem ile doyurucu cevap vermeye çalışsam da, o daha fazlasını merak ediyordu. Sabahın ilk ışıklarına kadar süren sohbet yormuştu beni. 1-2 saatlik dinlenme fırsatının ardından tekrar savaşın sıcak atmosferine bıraktık kendimizi.

Obüsler ve havanlarla artık resmen başlamışlardı. Karanlıkta güm-bürdeyen sesler, sürekli havayı delen bir şey. Bazen yakınına düşen, bazen korkutucu şekilde uzağına düşen havanlar. Uzağına düşmesi korkutucu şey, çünkü ne olduğunu bilmemek vahim bir duygu.

10 Ekim günüydü. Artık gündüz olmuştu ve çete sürülerinin hareket zamanı gelmişti. Hani oyun konsollarında düşmanı vurursun da hala üstüne onlarca gelmeye devam eder ya, işte öyle bir oyun gibi idi. Panzerleri, içindeki çeteleri, obüsleri bitmek bilmiyor, her zaman arkasından bir yenisi geliyordu. Savaşın karmaşası içerisinde ise kimin nereden geldiğini nasıl geldiğini bilemiyorsun. 2. gündü tahminen. Serekaniye'nin tarih yazılan bir mahallesi olan Hawarna mahallesinde idik. Yorulmuş

gözlerle bir evin çatısından gözlem yapıyor ve dinleniyorduk. Amaç yeni bir sabotaj eylemi ile çetelere darbe vurarak geri çekilmektir. Bir yoldaşın telsizden seslendiğini duyduk. Bulduğumuz yerin hemen arkasında 150 kişilik bir çete grubunun olduğunu, geri çekilmemiz gerektiğini söylüyordu. Geri çekildik ve merkeze gittik. O anda daha önce özel bir çalışma yaptığımız alana çetelerin girdiği tekmil geldi. O anki heyecanın verdiği coşku hiç bir şeyde yoktur tahminim.

leri TC sınır kapılarına kadar kovalanmış, hatta TC de tosuncuklarının kaçmasını engellemek için sınır duvarlarını kapatmıştı. Bunun verdiği özgüvenle savaşçıların moralleri doruklara çıkmıştı.

Savaş başlamadan hemen önce görevde tanıştığım iki kadın heval vardı Dijwin Qamişlo ve Nihal Cudi yoldaşlar. Çok sonradan öğrendim ki ölümsüzleşmişler. Kadınların savaştaki öncülüğünü yapan iki yürekli insandırlar. İlgimi çekmişlerdi ikisi de. Savaşın

daha başında kendilerine ait araçla sürekli hareket halindeydiler. Bir konuşmalarına şahit oldum. Koordineye soruyorlardı. Düşman panzerle geliyor elimizde füze var mı? Füze atmak istiyorlardı. Biri suikastçı biri füze idi. Koordine-den cevap geldi: Elimizde füze yok biswing atın. Hayır demediler, elde ne varsa onlar ile savaşıyorlardı. Düşmanı defalarca darbelediler. Defalarca

cehenneme gönderdiler çeteleri. Kanıtlanırlar emekli kadının, savaşçı kadının kirli beyinlere karşı üstünlüğünü. Gülüşleri bile yeterli ya çetelerin kaçmasına, onlar gülüşleri ile yetinmediler. Yürüdüler düşmanın üstüne üstüne. Nihal yoldaşın ölümsüzlüğünü duyuran bir video izledim savaş sonrası. Serekaniye içerisinde özgür kadının yere bastığı güç ile basıyordu toprağı. Sırtında M16'sı. Gülererek 'kazanacağız' diyordu. Dijwin hevalin görüntülerini ise ondan sonra

izlemiştim. Kendisini çeken kameradan habersiz mevzisinde düşman göz-lüyor. Yaptığı işe sadık ve ciddi. Sonra kamerayı fark ediyor ve gülümsüyor. Bir kere o gülüşü gören insan bir daha asla unutamaz. İşte böyle düşmana darbe vuruyorlardı ve yer ettiler Leninist savaşçının anılarında, kalpler, gözleri ve gülüşleri ile güzel insanlar.

Motorlu doçkacılar çıktı bir anda karşımıza. Biliyorduk motorlu doçka yapıldığını fakat kullanıldığını görmek heyecan vericiydi. Genç bir arkadaş vardı motorun üstünde. Heyecanı hareketlerinden belliydi. Bize bile heyecan veriyordu. Sürekli düşmanın üstüne gidiyor, geri geliyordu. Defalarca tekrarladı savaşçı bunu. Fakat bir eksik vardı Leninist savaşçıya göre. Bu savaş şehir savaşı idi. Savunma da en iyi roket ve füze ile yapılabilirdi. Bir de motorlu biswingçiler ya da korkot füzesi atacak birimler olsaydı tamamdı. Eksikleriyle darbeler vurmaya devam ediyordu birimler. Dillerde Şervano ile...

Sabah saatleri idi. Koordine noktasına yakın bir yerde oturuyordum. Bir heval geldi yanıma konuşmaya başladı. Türkiye'den bir devrimci olduğumu anlayınca bana yoldaşlardan birisinin ismini sordu. Meğersem bizim yoldaş ile aynı akademiden mezun olan bir hevalmış kendisi. Sarılıp kucaklaştık, hiç tanımyorduk birbirimizi. Gerekli de değildi zaten. Savaşçıların kucaklaşmasını, yüreklerin sıkışmasını sağlayan şey aynı ruh ile aynı şey uğruna silahı eline almaktır. Sadece duyguların açığa çıkması, sıcaklığı yaratan bir kıvılcım yetiyordu bize. Bazen bu sadece bir bakış olabilir, bazense sadece bir ismin zikredilmesi. Her şey bir şey içindi: 'Serekaniye!'

Artık her şey rayına oturmaya başlamış koordine bizlere yeni görevler vermeye başlamıştı. Yine o tarih yazılan mahallede Hawarna'da sabotaj eylemi gerçekleştirecektik. Gece 12 oldu. Göreve çıktık. Sınır doğru gidildi. Hazırlıklar tamam suikastçı koruması altında sızmalı şekilde sınır duvarına yakın tarafa doğru mahallenin çıkışında çalışıyoruz. Bir elimizde şemsiye bir elimizde silah. Sırtımızda çantalarmız içi tıka basa dolu. Keşfe yakalanıyoruz ve 2 şemsiyeyi birleştirip kendimize korunaklı bir alan yaratarak yarı uykulu beklemeye başlıyoruz. Gece artık aydınlanmak üzere olmalı ki keşif geliyor. Sırayla işimizi yapmaya başlıyoruz. Sırayla sızma yapıyoruz gerçek anlamda, sınır duvarına karşı. Sabaha karşı bitirilen görev sonrası dönüşte ise tekmilini alıyoruz: 2 panzer imha edildi.

Devam edecek...

